

Editura BOOKLET

F

Probabil că n-ați auzit niciodată de Vincenzo Perugia. Dar noi știm totul despre el. A fost un hoț de opere de artă faimos și am lucrat o vreme în aceeași branșă cu el. Soră-mea, Minnie, avea chiar și o poză cu el pe peretele dormitorului. Ea crede că atunci când Vincenzo a furat *Mona Lisa* din Muzeul Luvru din Paris, pe 21 august 1911, a fost cel mai tare jaf din toate timpurile. *Mona Lisa* era cea mai faimoasă pictură din lume, dar Vincenzo a făcut o treabă atât de bună, încât timp de două zile lumea nici măcar n-a observat că lipsește. Iar când și-au dat seama, totul a luat-o razna. Toată lumea se ducea la Luvru să vadă locul în care fusese tabloul. Stăteau la rînd ca să se holbeze la un perete gol! Chiar și Vincenzo Perugia s-a așezat la coadă. Când le venea rîndul, oamenii se uitau la locul acela gol și se gîndeau la ce fusese acolo. Pot să înțeleg cum vine asta. Cîteodată, când dispare ceva, nu te poți abține să nu te uiți la locul în care obișnuia să fie.

Și în tot timpul ăsta Vincenzo a ținut-o în cămăruța lui - *Mona Lisa* era într-un cufăr, lîngă pat. Cîteodată o scotea și-i cînta melodii vesele la mandolină. N-a încercat s-o vîndă. N-a încercat să mai fure și alte picturi. Nu voia să fie faimos sau bogat. Nu voia decît să aibă *Mona Lisa*. Și tocmai de aceea a făcut o treabă atât de bună. Tocmai de aceea a fost jaful perfect. Pentru că nu voia nimic altceva.

Și probabil că aici am greșit noi. Pentru că noi voiam ceva.

MIRACOLUL AUTO DIN SNOWDONIA. ORĂȘELUL MANOD 11

FEBRUARIE

Mașinile de azi:

FORD FIESTA ALBASTRU .domnișoara Stan nard (Twix)

SCANIA 118, CU PLATFORMĂ JOASĂ . centrul de asistență auto din Wrexham

Vremea: ploioasă

Observație: ULEIUL ESTE ALTCEVA DECÎT ANTIGELUL

Chiar așa e, precum vă spun: tata poate să repare orice. Puteți să întrebați pe oricine. Toyota. Hyundai. Ford. Pînă și rabla mamei lui Tom cel Bun, un Daihatsu Copen (viteză maximă de 170 km/h) care e atât de mic, încît trebuie să-l repari, practic, cu penseta.

Și nu e vorba doar despre mașini.

De pildă, cînd am fost la Prestatyn și Minnie voia să înoate, dar eu nu

voiam să intru în apă, fiindcă era prea rece. Ea-mi tot spunea: „Hai, intră! E bună după ce intri.“ Iar eu îi tot spuneam: „Nu!“.

Tata s-a ridicat, s-a dus la rulotă și s-a întors cu un ceainic plin cu apă clocotită. A turnat apa în mare și mi-a spus:

— Dylan, hai s-o încerci. Spune-mi dacă e în regulă sau mai trebuie să torn.

— Nu, e bună acum, i-am spus. Mulțumesc, tată!

— Ești sigur?

— Sigur.

— Nu e prea fierbinte?

— Nu, e tocmai bună.

— Oricum, dacă se răcește, să mă strigi. Nu e ca și cum nu pot să fierb mai multă apă.

După aia eu și Minnie am început să ne stropim unul pe altul și ne-am bălăcit pînă la apus. Tata reparase marea pentru noi. Țsta chiar e un lucru care merită toată admirația.

Soră-mea mai mare, Mărie, n-a intrat în apă nici după ce-a reparat-o tata.

— Ai idee ce poate să-ți facă apa de mare la păr? a protestat ea.

Iar mai tîrziu, cînd jucam Monopoly în rulotă, m-a întreat:

— Chiar ai crezut că un singur ceainic cu apă poate să încălzească toată Marea Irlandei?

— Nu toată marea, firește, i-am răspuns eu. Doar porțiunea în care înotam noi.

— Da, de parcă se poate așa ceva, a pufnit Minnie. Stai să-ți explic cum vine cu fizica...

— Minnie, a oprit-o mama. Euston Road. Trei case. Două sute șaptezeci de lire.

Tipic pentru mama să schimbe subiectul.

Firește că acum știu că apa din ceainic nu a încălzit marea, dar nu

asta e ideea. Ideea e că am intrat în apă. Tata a analizat situația și s-a gândit că nu poate face nimic cu fizica, dar poate face ceva cu Dylan. Așa că a făcut.

Își dorește foarte mult să învățăm și noi să reparăm lucruri. Așa am ajuns să-l ajut să schimbe uleiul la Fordul Fiesta albastru al domnișoarei Stannard (viteză maximă de 177 km/h). Nu știu cum am ajuns să încerc treaba cu uleiul.

După asta, tata a spus că ar fi mai bine să nu mă mai apropii vreodată de atelier. De fapt, de orice mașină, în general. Dar și-a păstrat calmul. A spus că e genul de lucru care i se poate întâmpla oricui. Oricui care nu cunoaște diferența dintre uleiul de motor și antigel, firește.

Dar mama a spus că pot să mă ocup, în schimb, de registrul de carburant. E cartea aia imensă și roșie de lângă casa de marcat, unde notăm toate vânzările de benzină, ca să putem urmări cererea și oferta. Registrul e roșu, cu niște modele aurii pe copertă. Arată ca o Biblie. Mama l-a luat cu cincizeci de penny de la un târg de vechituri care se ține pe stadionul FC Dynamo din Blaenau. Are peste o mie de pagini. Folosim cam o pagină pe săptămână, așa că ar trebui să ne țină douăzeci de ani. Un chilipir!

Nu vreau s-o vorbesc pe mama de rău, dar probabil că a fost prea ocupată cu noul bebeluș ca să țină registrul cum trebuie. Scria lucruri ca: „10.20:15 litri, fără plumb.“ în vreme ce eu treceam toate detaliile: marca, anul, numele șoferului, tot. Stăteam în față la pompe de când ajungeam acasă pînă la ora ceaiului. Cîteodată Tom cel Bun venea să stea cu mine și dacă-mi spunea lucruri de genul: „Cauciucul din stînga spate al domnului Morgan e cam tocit“, treceam și asta în catastif.

— Dylan, ai transformat un registru de cincizeci de penny într-o adevărată bază de date, mi-a zis tata cînd a văzut. Bravo, e o ispravă de toată cîntea!

Bazele de date sunt foarte folositoare. De pildă, atunci când tata a citit că anvelopa din stînga spate a domnului Morgan era tocită, a făcut rost de o anvelopă nouă și i-a oferit-o domnului Morgan. Așa că afacerea asta, care s-ar fi putut duce la Mii de Anvelope din Harlech, a venit la noi. Domnul Morgan a cîștigat timp, iar noi am făcut niște bani. Asta se numește cercetare de piață și e numai meritul meu.

— Așa operează familia Hughes, obișnuiește tata să spună. Fiecare are o treabă de făcut și o face bine. Familia Hughes este o echipă de neînvins.

Suntem Echipa Națională a Braziliei din Snowdonia.

Echipa e după cum urmează: tata (căpitanul), mama (antrenorul și responsabilul cu achizițiile de la tîrgurile de vechituri); eu (cercetare de piață); Mărie (e foarte frumoasă, așa că s-ar putea spune că e imaginea noastră) și Minnie (care e eminența cenușie, drept să spun). A, și bebelușul. Îl cheamă Max și nu prea face mare lucru acum, dar în șapte ani o să poată să joace fotbal.

Fiindcă am trecut atît de multe detalii în registrul de carburant, acum nu trebuie decît să mă uit în el ca să-mi aduc aminte tot ce s-a întîmplat într-o anumită zi. De pildă, din însemnarea de pe 11 februarie îmi aduc aminte că domnișoara Stannard a cumpărat un Twix, pentru că e învățătoarea mea și m-am gîndit „Ooo, domnișoara Stannard mănîncă Twix!”. Și țin minte că Fiesta albastră e a ei fiindcă e mașina la care am încurcat uleiul. Iar Scania 118 este un camion imens pe opt roți, cu platformă joasă, remorcă cu haion, palan și motor cu răcitor intermediar. Camionul a venit să ia mașina domnișoarei Stannard.

Cum spuneam, tata poate să repare aproape orice.

Fiesta domnișoarei Stannard este excepția care confirmă regula.

15 FEBRUARIE

Mașinile de azi:

BICICLETĂ DE MUNTE BLUE BARRACUDA .un bărbat cu cagulă (a parcat lângă Alta Gaz)

DAIHATSU COPEN VERDE . doamna Egerton (a parcat chiar lângă aspirator, n-a cumpărat benzină; motor mic, de 659 cm⁵, nu consumă mult)

Vremea: ploioasă

Observație: CAGULELE ÎNCURAJEAZĂ INFRACTIUNILE

Asta e însemnarea din registru din ziua jafului. Jaful a fost prima oară când vreunul dintre noi a văzut de- aproape un infractor în acțiune. Așa că episodul ăsta probabil a avut o influență majoră asupra lucrurilor care s-au întâmplat mai târziu.

Un bărbat a intrat în garaj cu o cagulă mare trasă pe față, ținând în mână un ciocan imens, și a țipat la tata să golească casa de marcat. Tata și-a dat seama imediat cine era: era Tom cel Bleg. Știa asta pentru că mama lui Tom îmi croșetase de ziua mea o cagulă asemănătoare cu a hoțului. Iar Tom îi făcuse singur găurile pentru ochi și lina începuse să se deșire în jurul nasului, așa că mai că-l puteai recunoaște. Oricum, tata s-a prefăcut că golește seiful.

— E cu temporizator, i-a spus, așa că o să dureze câteva minute. Păstrează-ți calmul și ia ce vrei de pe raftul cu dulciuri.

— Mișcă-te, domnule Hughes!

încă o dovadă: faptul că hoțul îi spusese tatei pe nume.

Ultima dovadă era bicicleta de munte mare și albastră, care era singura bicicletă mare și bastră din oraș și despre care toată lumea știe că Tom cel Bleg a câștigat-o la loteria de Crăciun.

Purta și o cască de biciclist cu Țestoasele Ninja și toată lumea știe că Tom cel Bleg este obsedat de Țestoasele alea, lucru neobișnuit la un om mare. Lui Tom cel Bleg i-au căzut cu tronc Țestoasele de îndată ce-au

apărut, la fel ca tuturor. Dar el a continuat să le îndrăgească chiar și după ce restul lumii a uitat de ele. Cumpăra mereu tricouri cu Țestoase, casete video, cartonașe de colecție, bîrlogul original al Țestoaselor cu țevi de scurgere suplimentare, elicoptere Pogo Ninja, vehicule de canalizare, Submarine-Carapace (cu torpile). Avea setul complet de figurine de asamblat Donatello, Rafael, Leonardo și Michelangelo, fiecare cu șaizeci și șapte de puncte de articulație; avea pînă și o carapace de Țestoasă, pe care ți-o puneai pe spate.

Oricum, să ne întoarcem la jaf. Firește că nu avem niciun seif. Cînd tata i-a spus că deschide seiful, îi scria de fapt un mesaj mamei lui Tom cel Bleg, care a venit la magazin în micul ei Copen. Tom cel Bleg n-a văzut și n-a auzit mașina parcînd, fiindcă are motorul atît de mic, că nu poți să-l auzi decît dacă ești liliac sau șoarece sau mai wștiu eu ce. Așa că atunci cînd maică-sa a intrat în magazin, Tom aproape că s-a înecat de surpriză. Și cînd i-a croit una peste picioare cu antifurtul ei de volan complet inutil, ei bine, el a țipat „Ce carapacea mă-sii!”¹ (altă dovadă) și pur și simplu s-a prăvălit pe podea.

Mama lui Tom cel Bleg voia să cheme poliția, dar tata n-a fost de acord nici în ruptul capului.

— Orașul Manod are cea mai mică rată a infracționalității din Regatul Unit, a zis el. Nu vreau să stricăm statistica asta pentru o singură abatere.

Și i-a oferit lui Tom un loc de muncă.

— Dacă vii și lucrezi în garaj cîteva săptămîni, o să dau totul uitării. Dar nu pot să te plătesc, să știi.

Mama lui Tom era supărată.

— N-avem de unde să știm unde ne duc faptele noastre, a zis ea. Uite, eu am încercat să-i fac un bine, ca o mamă grijulie, să nu-i înghețe

¹ Jof de cuvinte în limba engleză între *What the hell* („Ce mama dracului!”) și *What the shell* („Ce carapacea mă-sii!”). (n. red.)

urechile, și unde a dus asta? Dacă nu-i împlăteam cagula aia, poate nici n-ar fi fost ispitit să se dedea la fărădelegi.

Partea bună cu Tom cel Bleg era că, spre deosebire de noi, știa să folosească xeroxul, fiindcă aparatul n-avea instrucțiuni de utilizare atunci când l-a cumpărat mama (de la magazinul de binefacere al Salvamontului din Snowdonia, cu douăzeci de lire). Tom cel Bleg s-a proțâpît în fața lui și a tot apăsă pe butoane pînă cînd și-a dat seama cum merge. Pînă la sfîrșitul săptămînii, OAZA MIRACOLUL AUTO din Snowdonia devenise OAZA MIRACOLUL AUTO ȘI XEROX. Iar Tom cel Bleg a devenit Tom cel Bun, mai puțin pentru maică-sa.

Asta e altă chestie reparată de tata - l-a reparat pe Tom cel Bleg. Și așa s-a încheiat viața lui de infractor.

E ironic, dacă stau să mă gîndesc. Fiindcă așa a început a noastră.

12 *MARTIE*

Mașinile de azi:

ROVER 3500 V8 Domnișoarele Sellwood

Vremea: ploioasă

Observație: ZILELE DE MIERCURI ÎN MANOD

E adevărat că avem și zile liniștite în Oaza Auto din Snowdonia. Există trei motive pentru asta:

Motivul numărul 1. Nimeni nu știe unde e Manod. Sunt atît de multe lucruri de văzut și de făcut în Manod, încît ar trebui să existe indicatoare imense, ca alea pentru Londra sau Blackpool. Din păcate însă, nu există niciun indicator, nici măcar pe autostrada A496, care e aproape de oraș. A fost unul la un moment dat, pe marginea drumului, chiar după un indicator pentru Diggermania (un parc tematic din Harlech, unde poți să conduci excavatoare), dar un ca mion cu ouă a intrat cu spatele în el și de

atunci nu l-a mai reparat nimeni. Consiliul local spune că înlocuirea indicatorului „nu este o prioritate financiară“.

Tata se enervează

din cauza asta în fiecare săptămână. Spune că lipsa unui indicator îl lasă fără clienții care-ar putea trece prin fața atelierului.

Motivul numărul 2. Cu toate astea, sincer să fiu, nu avem vad fiindcă pur și simplu nu ai cum să treci prin fața atelierului. Drumul Blaenau (B5565) se termină chiar în spatele aspiratorului. MIRACOLUL AUTO DIN SNOWDONIA este chiar la capăt de drum. Asta dacă nu cumva deschizi poarta și o iei pe drumul de munte. Dar ăla nu e neapărat un drum, ci mai degrabă o potecă pe care o foloseau odinioară localnicii ca să aducă ardezie din cariera de piatră de sus. Poarta au pus-o ca să nu mai poată oile domnului Morgan să coboare de pe munte pe Strada Mare. Eu trebuie să țin poarta închisă sau, dacă o uită careva deschisă, să gonesc oile înapoi. Dacă nu vor să se lase gonite, deschid o pungă de Quavers. Dacă deschizi o pungă de Quavers, oile te urmează oriunde. Puteți să încercați! Domnul Morgan ne este client, așa că gonitul oilor face parte din strategia noastră de relații cu clienții.

Motivul numărul 3. Domnișoarele Sellwood. Domnișoarele Sellwood trăiesc la o fermă aflată pe la jumătatea muntelui Manod. Domnișoara Elsa știe să conducă, dar nu poate să vadă. Domnișoara Edna vede, dar nu știe să conducă. Așa că în fiecare miercuri, domnișoara Elsa conduce, iar domnișoara Edna îi spune unde să întoarcă. Nu sunt foarte periculoase pe drumul de munte, fiindcă nu trăiesc decât ele acolo sus - ele și oile domnului Morgan. Dar când ajung pe Strada Mare, sunt un pericol public.

Numele unor mașini sunt enervant de lipsite de sens. Fiat Cappuccino, de pildă, nu este tocmai o ceașcă de cafea. Beetle nu e un cărăbuș și Rover nu este un câine. Dar Roverul 3500 V8 chiar are un motor V8 imens, genul de motor care se pune și la avioanele mici. E un motor puternic, chiar periculos. Așa că în zilele de miercuri, lumea din Manod nu iese pe stradă pînă cînd surorile nu părăsesc orașul. Trebuie să treacă

pe la atelier ca să coboare în oraș pentru cumpărături și să-și vopsească părul într-o nuanță oarecare de albastru, la Curl Up N Dye, frizeria de pe strada Manod. Surorile au un buchet mare de narcise de plastic prinse cu adeziv de bordul mașinii. Le-au pus acolo de Sfântul Davis și nu le-au mai dat jos. Acum sunt un pic prăfuite.

Merg doar șase kilometri pe săptămână, așa că nu se opresc pentru benzină decât o dată pe an. Dar de îndată ce apar în curte, mama o sună pe doamna Porty ca să anunțe lumea că surorile se îndreaptă spre oraș. În miercurile bune, coboară devreme și oamenii pot să se întoarcă repede la ale lor. În cele proaste, coboară târziu, ceea ce înseamnă că nu trece nimeni pe la atelier toată ziua.

Dar chiar și-n miercurile proaste ai despre ce vorbi. De când a avut loc jaful, de pildă, Minnie a început să fie fascinată de viața infracțională a lui Tom.

— Când te-ai hotărât să-ți începi viața infracțională?

— Nu prea m-am hotărât. Nu voiam să fiu infractor. Eu voiam o carieră în catering, dar singura slujbă în catering din Manod e aia de la Mr. Chipz și, din cine știe ce motiv, i-au dat-o unei roșcate căreia probabil nici nu-i plac chipsurile, pentru că altfel de ce-ar fi așa de slabă?

Așa că Tom nu era tocmai un infractor. Era doar frustrat.

— Înțeleg, a spus Minnie. Și ce anume te-a împins să jefuiești ateliere auto? De ce nu bănci? Sau bijutieri?

— Păi pentru așa ceva ai nevoie de o mașină, iar eu am doar bicicleta.

— Știi unde ai greșit?

— Am greșit când am vrut să comit un jaf, a zis Tom. A fost o idee proastă. N-ar fi trebuit s-o fac deloc.

— Ba nu, doar că nu ai gândit lucrurile pînă la capăt, a spus Minnie. De pildă, toată lumea știe că aia e bicicleta ta. Toată lumea știe că aia era cagula ta. Și toată lumea te știe pe tine. Data viitoare când jefuiești pe cineva, du-te în Blaenau sau Harlech. Undeva unde nu te recunoaște

nimeni.

— N-o să mai fie nicio dată viitoare, fiindcă m-am schimbat complet, datorită tatălui tău. Sunt mulțumit aici.

— Dacă ai fi gândit jaful mai bine, ar fi putut să-ți iasă.

— Nu vreau să-mi iasă. Nu vreau să jefuiesc nimic. Ți-am spus, sunt mulțumit.

— Ei, haide, toată lumea are un vis.

în ochii lui Tom apăru o undă de nostalgie.

— Știi figurinele mele de asamblat cu Testoasele Ninja? Se pare că au făcut una și cu Splinter. Numai că pe-asta n-o găsești în magazine. Poți doar s-o importi din Japonia.

— Poate că ai putea să furi una.

— Nu, mulțumesc, a spus Tom.

O s-o caut pe eBay.

— Problema ta, i-a spus Minnie, este că te dai bătut prea repede.

29 MARTIE

Mașinile de azi:

FORD ROȘU KA - domnișoara Stannard (s-a oprit pentru benzină, un Twix și o brichetă)

VAUXHALL ASTRA ESTATE L9 CDTi - domnul Davis (acum dă cu spatele)

LEXUS ALBASTRU - domnul Choi (a oprit pentru benzină) MONTEGO ALB - domnul Evans (schimbător de viteze zgomotos și un ștergător de parbriz care scârțâie)

TOYOTA PRIUS T4 ROȘIE, AUTOMATĂ . dr. Ramanan și familia (a făcut plinul, a verificat uleiul de motor, a înlocuit lichidul de frână și a cumpărat o pungă de Hula Hoops)

DAIHATSU COPEN VERDE - doamna Egerton Vremea: ploioasă

Observație: FĂRĂ JOCURI CU MINGEA

Ziua asta-i ușor de ținut minte. Domnișoara Stannard a trecut să ne

arate noul KA (viteză maximă 173 km/h) pe care l-a primit de la firma de asigurări și eu am rămas ultimul băiat din orașul Manod.

Îmi amintesc cum a venit doctorul Ramanan să ia o pungă mare de Hula Hoops pentru că aia a fost ultima dată când l-am văzut pe Mohan. În afară de mine, Mohan era singurul băiat de la școala noastră și s-a mutat din oraș pe 29 martie.

Când am început să merg la școala primară din Manod, mai erau acolo zece băieți - de-ajuns pentru două echipe de cinci, cu unul pe bară. Din nefericire, cinci dintre ei erau frații Ellis, așa că atunci când domnul Ellis a plecat la Londra ca să lucreze la noul baraj de pe Tamisa, jumătate din băieții din școală au plecat și adio echipe de cinci; acum aveam echipe de trei. Am fost cu toții de acord ca portarii să poată să iasă din poartă și să joace și ei pe teren. Dar după aia mama lui Terry Tailor a plecat să învețe să fie profesoară și Terry s-a dus cu ea. Wayne și Lewis Martin s-au mutat în Manchester, fiindcă noul lor tată lucra în IT. Le-a cumpărat un abonament de sezon pentru meciurile echipei orașului, iar nouă nu ne-a rămas decât să jucăm pase. Pe urmă, domnul Ellis i-a spus tatălui lui Paddy Parry că ar putea să-i găsească și lui de muncă la noul baraj, așa că a plecat și Paddy, iar mie și lui Mohan nu ne-a mai rămas decât să tragem la poartă.

Apropo, noul baraj este ca un mare zid plutitor care-ar trebui să împiedice inundațiile în Londra. S-au apucat de el chiar când s-a rupt vechiul baraj. Eu uimitor că un oraș de mărimea Londrei trebuie să ceară ajutor pentru construirea barajelor de la un orașel mic ca Manod. Dar asta înseamnă că suntem foarte buni, bănuiesc.

Când a venit să plătească, doctorul Ramanan i-a spus mamei:

— N-o să-mi iau la revedere, doamnă Hughes, pentru că încă rămân doctorul dumneavoastră. Sper c-o să vă văd în continuare foarte des.

Nu e un lucru pe care îți dorești să-l auzi de la doctorul tău.

— Mare păcat, a spus tata.

— Nu-mi plac despărțirile, dar nu ne mai ține nimic aici.

Nu mai e nimic aici? Dar aici e totul!

Există un magazin de băuturi alcoolice (se deschide la 18.30), un magazin Spar (are voie să intre numai câte un singur copil neînsoțit), coaforul unisex Curl Up N Dye, farmacia domnului Elsie, măcelăria domnului Davis, pe a cărei ușă scrie: „Carne pe placul tuturor; vă așteptăm cu drag”². Asta nu e tocmai adevărat, fiindcă nu e niciodată bucuros să te vadă. Când intri, nu spune decît: „Da?”. Tu îi zici ce vrei, el cîntărește carnea și apoi nu face decît să arate cu degetul la prețul afișat de casa de marcat. A, și mai e și un magazin care se cheamă Economisește fără Ambalaj („unde economisești bani, fiindcă nu avem ambalaje”). Au niște butoaie pline cu marfa vrac, din care poți să iei oricît - detergent, fulgi de porumb, ce-o mai fi - și plătești la tejghea. Noi nu mergem niciodată acolo, fiindcă mama vrea să știe ce cumpără, iar cheștiile din butoaie nu au niciun nume de firmă. Sau listă de ingrediente. Sau dată de expirare.

Cel mai bun magazin este magazinul caritabil al Salvamontului. Vînd tot felul de lucruri. De pildă, odată mi-am luat un skateboard de-acolo cu trei lire jumate. Când l-a văzut Jade Porty, mi-a spus că fusese al ei, dar că-l donase „pentru copiii săraci. Acum e al tău, deci bănuiesc că ești sărac”. Ceea ce e cam aiurea, fiindcă magazinul nu e pentru copii săraci. E pentru alpiniști răniți sau rătăciți. îmi place să mă uit la vitrine, fiindcă vezi ceva nou de fiecare dată. Cîteodată vezi câte un lucru în vitrină - o pălărie, să zicem - și a doua zi a dispărut. Te întrebi cine a cumpărat-o și apoi o zărești undeva prin Manod. Pe capul domnului Morgan, de pildă.

Și mai e și parcul Waterloo. E un parc fantastic, care avea un lac de agrement, decorații acvatice și un pavilion în care puteai să te adăpostești de ploaie. Pavilionul era ca o casuță de lemn, cu două mese de ping-pong și, firește, o masă de biliard. Cariera de piatră

² în original, *Always meat to pleaseyou; always pleased to meetyou*; joc de cuvinte intraductibil între *meat* („carne”) și *meet* („a întîlni”; „a se vedea cu cineva”), (n. red.)

din vârful muntelui Manod producea cea mai fină ardezie din Țara Galilor. Acum s-a închis, dar când era deschisă, cele mai bune mese de biliard din lume erau făcute din ardezie de Manod. Minnie spune că o masă e în Palatul Buckingham și una în teatrul Crucible din Sheffield. Mai e una și în pavilionul din parcul Waterloo. încă e acolo, dar nu poți s-o vezi, fiindcă pavilionul e încuiat cu lacăt și ferestrele au fost acoperite. Lacul și pavilionul s-au închis acum câțiva ani, din cauza unor probleme cu asigurarea. Dar tot e un parc grozav. în jurul lacului, de pildă, e ui sunt pictate scene din viața lui Elvis P Davis. L-a văzut pe Elvis odată, la un gazin cu reduceri din Harlech, cîi₁ gard mare de lemn pe care toată lumea credea că murise.

resley. A fost ideea domnului

Cînd au scos ardezia din carieră, au scobit muntele pe dinăuntru. Au umplut tot muntele cu bucățile cu care nu au avut ce face. Toți ceilalți munți din zonă au piscuri înverzite, numai al nostru e acoperit cu ardezie spartă. Practic au întors muntele pe dos. La urma urmei, cîte alte orașe mai au un munte întors pe dos la capătul străzii principale?

Ardezia e legendară, și nu doar pentru mesele de biliard. Din ea se pot face țigle, trepte, șemineuri și podele. în Manod, avem acoperișuri din ardezie, praguri din ardezie, pervazuri din ardezie. Există chiar și o cutie poștală din ardezie și, lîngă poarta școlii (din ardezie), o statuie din ardezie. Și o stație de autobuz din ardezie, cu un indicator pe care scrie: „Interzise jocurile cu mingea“. în case, podelele bucătăriilor sunt tot din ardezie. Avem și-un ceas de ardezie. Pe ardezie poți să și scrii. Odinioară era folosită pentru table de clasă, în școli.

Pe stația de autobuz din ardezie, cineva a scris „SCOATEȚI-MĂ DE AICI!!!“, cu litere uriașe. O glumă, firește. Așa sunt oamenii din Manod: au simțul umorului. Vorba tatei: „Trebuie să-l aibă, altfel ar fi plecat de mult“.

Tot orașul Manod, de la barul din vale pînă la atelierul nostru din vîrf, are o singură culoare. Culoarea ardeziei. E gri, de fapt. „Nu e cea mai interesantă culoare din lume“, spune tata, „dar se potrivește cu norii“.

Singurul lucru din Manod care nu e gri - în afară de picturile cu Elvis - sunt mașinile. Mașina doctorului Ramanan e de un roșu aprins, pe care-l vezi doar pe o Toyota. Arată ca o imensă unghie de doamnă.

Cînd a pornit motorul să plece, tata i-a zis:

— Manod are cea mai mică rată a infracționalității din lume, doctore. Nu poți să ignori așa ceva.

— Are și cele mai multe precipitații, a spus doctorul. Poate că e o legătură între astea două.

Și au plecat. L-am văzut pe Mohan privind pe fereastra aburită din spate, i-am făcut cu mîna și m-am gîndit că mi-am pierdut și ultima șansă de a mai juca fotbal.

Nu că Mohan ar fi fost bun la ceva. Avea un picior stîng cu care puteai să deschizi și conserve, dar lovea cam la întîmplare, ceea ce însemna că-ți petreceai după-amiezile sărind gardurile ca să recuperezi mingea, fără să-ți îmbunătățești cîtuși de puțin aptitudinile. Dar tot era mai bine decît nimicul de care am parte acum.

Cînd Toyota a ieșit din curte, îmi aduc aminte că m-am gîndit că volanul pare cam slăbit.

— Volanul pare cam slăbit, i-am zis tatei.

— Sunt sigur că și ăia din Blaenau știu cum să repare un volan.

Pe măsură ce Toyota se îndepărta, tata se uita întruna la plăcuța de înmatriculare. Fac și eu asta cîteodată: mă uit să văd cît de mult trebuie să se îndepărteze un lucru pînă cînd nu mai pot să-l văd bine.

— Ai chef să tragem la poartă după ceai? l-am întrebat.

— Nu, mulțumesc, mi-a zis și a intrat în atelier, închizînd ușa după el, deși nu avea nicio mașină la care să lucreze.

Mama lui Tom a venit să-l ia cu micul ei Copen. Tom a vrut să-și ia rămas-bun de la tata, dar Minnie i-a zis să nu-și mai bată capul, pentru că e cu capsă pusă.

— De ce? a întrebat Tom.

— Știi vorba aia, că n-ar trebui să numeri puii pînă nu ies din găoace? l-a întrebat Minnie. Ei bine, închipuie-ți că aștepți pînă ies din găoace, le dai de mîncare, te asiguri că au apă și antigel și le verifici uleiul, apoi cresc și te părăsesc.

— Oricum nu cred că e bine să le dai puilor antigel, a spus Tom.

— Nu, dar... Las-o baltă. Noapte bună!

Tata n-a ieșit nici măcar la ora de închidere. Mama a vrut să-l înveselească cu o cină de pește de la Mr. Chipz. Mie mi-a cumpărat o plăcintă cu brînză, fără să mă întrebe. Mărie a mîncat orez în loc de chipsuri, fiindcă se gîndește la siluetă. Minnie a mîncat muguri de fasole cu mazăre, fiindcă e ciudată. Iar tatei i-am luat un eglefin imens.

Cînd ne-am întors, tata a zis că nu-i e foame, dar noi i-am zis:

— Ți-am luat un eglefin imens.

Și asta l-a convins.

— Am ceva să vă spun, ne-a anunțat el cînd ne-am așezat cu toții la masă. Miracolul Auto din Snowdonia are probleme.

Toată lumea a sărit să întrebe ce fel de probleme, dar el a ridicat furculița și-am amuțit cu toții.

— Azi am pierdut un client valoros. În ultimul an, ne-am pierdut aproape toți clienții importanți. Tocmai am primit un telefon de la cei care ne livrează carburantul. De obicei nu fac decît să pună benzina în bazine și colectează banii de îndată ce se vinde. Problema e că nouă ne ia incredibil de mult să le vindem carburantul. Așa că ei nu mai cred că

merită să bată drumul pînă aici. Spun că nu ne mai aduc benzină decît dacă le facem plata în avans. Nu poţi să ții un atelier auto fără benzină, așa că vreau să știu care e părerea echipei Hughes despre asta.

Fiecare membru al echipei Hughes avea o altă idee.

Ideea lui Mărie era să vindem tot și să ne mutăm în Londra, ca să poată deveni ea faimoasă și să facem cu toții parte din anturajul ei.

— Nu putem vinde atelierul, am spus eu. Aici trăim! Tocmai asta e ideea.

— în plus, a spus tata, n-am lua foarte mult pe el. Nu suficient cît să ne mutăm în Londra.

Ideea mamei a fost să transformă]

Oaza din Snowdonia în mai mult decît un atelier auto.

— Dacă te uiți la cei doi competitori ai noștri, ei nu au doar niște ateliere.

Uită-te la benzinăria de pe A496, care, pe lîngă atelier auto, e și restaurant de familie. Și mai sunt ăia de pe șoseaua de centură din Blaenau, care nici ei nu sunt un simplu atelier, fiindcă au și un supermarket.

— Dar nu poți să transformi pur și simplu atelierul într-un supermarket, a spus tata.

— Am putea deschide o cafenea. Sau un hostel. I-am putea spune La Poalele Muntelui.

Tata nu părea convins.

— Nu prea e mare lucru de văzut la muntele ăsta. Nu e prea aspectuos.

— Nu e aspectuos, dar e unic, am intervenit eu. Muntele nostru e întors pe dos.

— Așa e, a spus tata. Dar nu sunt convins că ăsta e un avantaj.

Minnie avea o idee cu banii din asigurări. Dai foc garajului, spui că a fost un accident și apoi încasezi banii pe asigurare. Nimănui nu i s-a părut o idee bună.

— Nu poți să dai foc la garaj, a spus mama.

— E mai ușor decît crezi, a spus Minnie și a început să ne explice în detaliu cum să-ți incendiezi propria casă. Tot carburantul ăsta pe care-l avem e un avantaj. Nu ne mai trebuie decît niște șobolani dresați. Îi lași să alerge pe sub podele cu niște cîrpe în flăcări legate de coadă.

Ca să fiu sincer, cînd povestea ea, totul părea foarte simplu. S-a oferit să se uite peste polița de asigurare ca să afle cît am primi. Dar tata a pus piciorul în prag.

— N-o să dăm foc Oazei, a spus el. Asta este casa noastră, iar echipa Hughes o să lupte s-o păstreze. Tocmai asta e ideea. Am dreptate?

— Nu numai s-o păstrăm, a spus mama. O s-o facem mai bună ca niciodată. O s-o facem să înflorească.

— Să înflorească în ce? a întrebat Mărie.

— O să transformăm atelierul, a spus ea, radiind de fericire, în cel mai mare spațiu pentru activități de interior din Manod.

Și toată lumea a bătut din palme. Iar tata mi-a dat o bucată din eglefinul lui.

6 APRILIE

Mașinile de azi:

BMW M5 NEGRU CĂRBUNE - a luat-o în sus, pe drumul de munte!

NISSAN X-TRAIL ROȘU a luat-o în sus, pe drumul de munte!

DOUĂ CAMIONETE COMBI ALBE - au luat-o în sus, pe drumul de munte!

Vremea: noroasă. Și ploioasă

Observație: Măi să fie!

înveți multe despre viață uitîndu-te la Țestoasele Ninja.

De pildă, în episodul „Intrați în tocătoare“, roboții Mouser distrug complet bîrlogul din canalizare al Țestoaselor - unde trăiseră vreme de cincisprezece ani - și le răpesc venerabilul maestru, pe Splinter. Oare Țestoasele pierd timpul gîndindu-se cum să plătească pentru carburant? Nu. Se duc și-și caută maestrul. Sapă prin canale surpate. Îi urmăresc pe

roboți, ghidându-se după distrugerile pe care inamicii lor le lasă în urmă. Se luptă cu gașca Dragonul Violet și-l salvează în cele din urmă pe Splinter, iar totul devine din nou ca la început, așa cum și trebuie.

Dacă Țestoasele pot face față unei case distruse și răpirii maestrului lor, atunci și echipa Hughes poate să strângă bani pentru un bazin de carburant.

Tata a cumpărat un Mini Cooper S vechi (viteză maximă: 145 km/h) de la o licitație a secției de poliție din Harlech. A avut nevoie de multe reparații. Dar avea toate componentele originale. De pildă, capul schimbătorului de viteze era din piele, iar maneta pentru semnalizare avea o luminiță la capăt, care pîlpîia cînd semnalizai, ca o mică sabie laser. Tata spunea că era exact genul de lucru care s-ar vinde bine pe eBay.

Mama a avut geniala idee să țină computerul în magazin, pentru ca lumea să aibă acces la internet pentru o liră jumătatea de oră. Domnul Morgan îl folosește ca să-i scrie lui fiu-său în Australia. Asta provoacă mici conflicte cu Mărie, care-și face temele pe calculator. Așa că într-un fel e bine că numai domnul Morgan l-a folosit pînă acum.

De asemenea, mama a început să facă cumpărăturile de la Economisește fără Ambalaj în loc să meargă la Asda. A cumpărat cereale vrac. Puteai să cumperi o pungă cît un sac de dormit cu banii care-i dai pe o cutie de terci de ovăz. Un chilipir!

Se pare că motivul pentru care nu pun lista de ingrediente pe butoiul cu cereale din Economisește fără Ambalaj e pentru că cerealele n-au ingrediente. De îndată ce torni niște lapte peste ele, încep să dispară. În

loc de un castron de cereale, ai un castron de lapte gălbui și plin de cocoloașe.

Dar nu s-a plîns nimeni. Toată lumea din echipa Hughes strîngea din dinți și trăgea din greu.

Nu ne-am plîns nici măcar cînd mama a anulat abonamentul la canalele cu plată. Păcat de Cartoon NetWork. Dar măcar ne mai rămînea canalul de desene animate galez, care era gratuit. Difuza toate desenele galeze (*Super Ted*, *Will Cwac Cwac*) și toate desenele noastre preferate, traduse în galeză. Era simpatic să-l auzi pe Michelangelo spunînd *Dwy'n hoffi partio!* în loc de „îmi place să petrec!“.

Pe cînd ne mîneam laptele galben cu cocoloașe, mama ne-a spus:

— Cercetașii de la lacul Bala organizează un târg de vechituri azi, la Bala Marina. Putem să mergem acolo să strîngem bani pentru benzină. Ce părere aveți?

— Adică să vindem din lucrurile noastre? s-a speriat Mărie.

— Nu cine știe ce. Doar lucruri de care v-ați plictisit sau pe care nu le mai vreți. Tu ce zici?

— Pot să duc jocurile mele Lego Tehnic? am întrebat eu.

— Dylan, a spus mama, jocurile Lego sunt perfecte. Bravo!

— Ce-ar fi să duci și echipamentul tău de fotbal? a propus Minnie. Apărătoarele și toate tricourile alea. Nu văd cum ai mai putea să joci fotbal în următorii ani.

— Păi... am îngăimat eu, dînd din colț în colț.

— Dar Playstation 2? a adăugat ea. Nici la consolă nu mai ai cu cine să te joci.

— Poți să te joci singur.

Tocmai asta e ideea.

— Doar piesele Lego, Dylan, a zis mama. Mulțumesc.

Așa că am dus o pungă de Lego. Mărie a luat niște haine vechi și niște CD-uri. Minnie

a dat trusa ei de veterinar de țară, cea cu termometru adevărat.

— E drăguț din partea ta, i-a spus mama, dar credeam că ai nevoie de ea. Parcă voiai să te faci veterinar când te faci mare.

— Acum am alte idei, a răspuns Minnie, făcându-mi cu ochiul.

Nu avem o mașină în adevăratul sens al cuvântului, dar avem o camionetă, un Wrangler din 1997 (177 km/h), cu un kilometraj de 59.000, ediție specială cu bare cromate. Tocmai ne urcam în ea când micul Copen al doamnei Egerton a intrat în curte, mergînd ca melcul, și Tom a ieșit din mașină, ținînd în mînă o geantă uriașă.

— Arată-i doamnei Hughes! i-a poruncit maică-sa.

Ne-a arătat ce avea în geantă. Chestii de Țestoase. Tone întregi: cutii de prînz, carapacea de prins pe spate, scuterul de canalizare, tot ce vrei.

— Vrea să le vîndă, ne-a spus mamă-sa. Ca să vă ajute.

Tom nu părea prea dornic să le vîndă. Mai degrabă arăta ca și cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în plîns.

— Foarte drăguț, dar nu e nevoie. E atelierul nostru. Ne descurcăm noi.

— Nu, nu. îi place să lucreze aici. Spune-le, Tom!

— îmi place să lucrez aici, a spus Tom.

— Ar prefera să aibă slujba asta decît o cutie de prînz prostească la care ar fi trebuit să renunțe cu ani de zile în urmă. Spune-le, Tom!

— Aș prefera să am slujba asta decît o cutie de prînz originală cu Țestoasele, din prima serie, cu suportul de felii de pizza înăuntru.

— Haide, urcă în mașină! i-a spus maică-sa.

Așa că s-a urcat în mașină și-am plecat cu toții. Tom spunea că n-a adus cele mai bune obiecte ale Țestoaselor; nu luase nici figurinele de asamblat, nici bîrlogul Țestoaselor cu țevi de canalizare suplimentare. Adusese doar lucruri de care putea să se lipsească. Dar nici nu le-a pus bine pe masa lunguiață din spatele mașinii, că au și năvălit oameni din toate părțile, dornici să le cumpere. Iar Tom negocia surprinzător de dur prețurile. Cineva a vrut să cumpere carapacea atașabilă pentru cinci lire.

Dar Tom l-a făcut să scoată din buzunar douăzeci și cinci.

— E piesă de colecție, a explicat el. Și e încă în cutia originală. Pe eBay se vinde cu patruzeci. Pe scuterul de canalizare a luat treizeci de lire. Toate, în afară de cutia de prînz, s-au vîndut în prima jumătate de oră.

Am avut cîteva probleme cu piesele Lego; Max tot voia să le mănînce. Și tot încerca să arunce cu ele după oameni. Așa că a fost o mare ușurare cînd Evans Uriașul a venit și le-a cumpărat pe toate. Este prieten cu tata. Fiica lui este cu mine în clasă. Numele ei este Evans Teribila. Nu sunt singurul care-i zice așa. Toată lumea îi zice așa. Are două codițe. Sună drăguț și simpatic, dar o fac să arate ca un viking.

— Ăla e un Lego Technic? Ei îi plac chestiile astea. Costă o grămadă de bani în magazin. Cît vrei pe el?

— Douăzeci și cinci de lire, am spus.

— Nu merită, tată, a spus Teribila. Vrea să ia și pielea de pe noi.

— Sunt sigur că nu. Încearcă și el să strîngă niște bani, ca noi toți.

A început să vorbească cu mama despre cum avea de gînd să meargă la Londra, să lucreze la noul baraj.

— Îți dau zece, a zis Evans Uriașul.

— Cînșpe, am spus eu.

Ne-a dat douăzeci, foarte drăguț din partea lui.

Teribila e singura fată din școală căreia îi plac Țestoasele. Are un penar cu Țestoasele și cîteodată poartă ciorapi cu modele de felii de pizza. S-o fi văzut cum se uita la cutia aia de prînz cu Michelangelo! Tom a deschis-o, ca să-i arate suportul special pentru pizza. Se vedea

că vrea cutia. Fetele și cutiile de prînz! Băieții au ce au cu fotbalul. Fetele, cu cutiile de prînz. Fetele care au cutii de prînz cu Tracy Beaker stau toate la aceeași masă, dar niciodată alături de fetele care au cutii cu Bratz. Și niciuna dintre ele nu stă lîngă fata cu cutia cu Will Cwac Cwac.

— E din prima serie, uite! i-a spus Tom. E de colecție. O dau cu cinci-

sprezece. Cele cu Michelangelo sunt cele mai faimoase.

— Michelangelo e un bou! a zis Teribila după ce s-a uitat la ea.

Atît de teribilă este Evans Teribila. Nici măcar nu suportă cînd cuiva îi place altă Țestoasă.

în cele din urmă, Tom a primit douăsprezece lire pe ea. A făcut aproape o sută de lire cu totul. Părea atît de fericit, că începuse să-mi pară rău că nu-mi adusesem PlayStation-ul să-l vînd.

Mărie a vîndut toate hainele pe care le adusese cu ea. Minnie și-a vîndut trusa de veterinar, iar mama a vîndut tot, inclusiv un set de mobilă pentru terasă pe care îl cumpăraserăm acum cîtiva ani, cînd tata a vrut să construiască o terasă. Am făcut cam 300 de lire. Mama era foarte mîndră de noi. Ne-a dat fiecăruia cîte o liră și ne-a zis să mergem să ne cumpărăm ceva din celelalte portbagaje, cît împacheta ea. A trebuit să-l luăm pe Max cu noi.

Erau numai breakuri plictisitoare și furgonete, cîteva mașini de familie și o mașină electrică foarte caraghioasă. Lîngă fiecare mașină era cîte o masă, majoritatea pline cu lămpi vechi, ceainice și pachete de cartonașe Yu-Gi-Oh. în afară de cea de lîngă mașina electrică, care era plină de fluturași despre energia solară.

— Țsta ar fi un loc excelent pentru un jaf, a spus Minnie. Sari într-una din mașinile astea și pornești la drum.

— Da, a spus Mărie. Ar fi genial dacă vrei să furi două lămpi de birou și o carte despre regină.

Nu voia nimic de la tîrg, așa că s-a dus pe Strada Mare și și-a cumpărat un tub de Tanfastic, un autobronzant cu care te dai pe picioare. Obții rezultate foarte convingătoare dacă o faci cum trebuie.

Minnie a găsit un dicționar uriaș, *Dicționar de infracțiuni și de infractori*, cu o hartă extensibilă a marilor criminali.

Tom s-a întors ținînd o cutie mare de pantofi. L-am întrebat dacă înăuntru e ceva cu Țestoasele. A clătinat din cap și un sunet mic și

strident s-a auzit din cutie. Am zis că mai bine nu-l mai întreb nimic.

Eu am luat o minge mică pentru Max,
cu un clopoțel înăuntru.

Cînd ne-am întors la Wrangler, mama era plecată. Am văzut-o stînd lîngă un Montego Estate argintiu (apropo, întotdeauna m-am mirat să văd ce mari sunt portbagajele mașinilor ăstora), holbîndu-se la o cutie de metal cu beculțe, butoane și mînere peste tot.

Arăta ca o mașină malefică din bîrlogul lui /
Shredder.

- Ce carapacea mă-sii e asta?! a întreat Tom.
- O Gaggia, a zis mama, mușcîndu-și buzele. E pentru făcut cafea.
- Și un ibric ce-are, nu-i suficient? a întreat Mărie.
- Ai dreptate, ai dreptate. Firește că ai dreptate. Hai să mergem! a spus mama.

Tocmai urcam cu toții în mașină, cînd mama s-a întors brusc, traversînd cîmpul spre Montego. în clipa următoare, doi zdrahoni puneau cutia mare de metal în portbagaj.

- O sută de lire! a spus mama. O sută! E exact ce ne trebuie!

Tot drumul spre casă n-a făcut decît să vorbească despre felurile de cafea pe care le-am putea face și vinde cu Gaggia.

- Miracolul Auto iese la liman! a exclamat ea. O să vindem cea mai bună cafea care se face între Snowdonia și mare. Să vedeți ce-o să se bucure tata!

Cînd a văzut-o, tata a spus:

- O sută de lire!

Părea la fel de surprins de preț ca și mama, doar că mai puțin fericit.

- O sută de lire, spunea el din nou și din nou.
- Nu are nevoie decît de filtre de hîrtie. Și de cafea. A, și de un ștecăr.

- Un ștecăr! a răbufnit tata. O sută de lire și nici măcar nu are ștecăr! De unde știi că merge?

— Dacă nu merge, a spus mama, poți s-o repara.

Ceea ce e adevărat. El poate să repare orice.

Tata s-a dus în atelier și a închis ușa în urma lui.

Am stat cu toții în curte o vreme. Iarăși s-a auzit un sunet ascuțit din cutia lui Tom. A privit-o ca și cum uitase de ea și a spus:

— Am un cadou pentru domnul Hughes. Credeți c-aș putea să i-l dau acum?

— De ce nu? a zis Minnie. Poate o să-l înveselească.

În atelier, puteai să vezi picioarele tatei ieșind de sub Mini Cooper.

— Domnule Hughes? l-a strigat Tom.

Tata a mormăit ceva.

— Domnule Hughes, Minnie spunea că sunteți îngrijorat că v-au fugit puii din cuib și că nu ați numărat ouăle. Așa că v-am luat asta...

Tata a ieșit de sub mașină și a căscat ochii mari.

— E un cadou, i-a explicat Tom, întinzându-i cutia.

Tata a ridicat capacul cutiei și s-a uitat înăuntru. A rămas așa ceva timp, fără să-i vină să creadă.

— Sunt pui de găină. Două găinușe.

— Și o pungă de grăunțe pentru găini, a spus Tom, scoțind punga de mâncare de la spate.

Tata a pus cutia pe podea și a împins ușor puii afară. Dar s-au întors imediat în cutie și s-au înghesuit împreună într-un colț.

— Mă gîndeam că ați putea să creșteți găini într-un coteț. Și să vindeți ouă de la găini nestresate, a sugerat Tom.

— Am putea. Am putea, a spus tata. Cîteva găini alergînd prin preajmă ar putea schimba atmosfera locului.

Dar găinușele nu prea aveau chef de alergat. Tom le cumpărase de la un bărbat care salva puii de la fabrici, așa că trăiseră mereu în cuști foarte mici. Și acum erau prea agorafobe³ ca să iasă în aer liber.

³ Agorafobia este frica de spații largi. (n. red.)

— îmi pare rău, domnule Hughes.

— Nicio problemă. Sunt sigur c-o să iasă când sunt pregătite. Cum să le spunem?

Toată lumea a întors privirea spre Minnie - că doar ea era geniul.

Minnie s-a uitat la cutie.

— Cum să le botezi înainte de a le vedea bine? Va trebui să așteptăm pînă ies din cutie.

Am scos cutia în curte și le-am așteptat să iasă lîngă aspirator. Se pare că erau mai agorafobe decît crezuserăm, fiindcă n-au ieșit deloc. Mama însă a ieșit. A dat buzna afară din casă cu trei sute de kilometri la oră, l-a pus pe Max pe genunchii mei și a dispărut în atelier. O auzeam țipînd la tata, dar nu ne dădeam seama ce-și spun, decît că din cînd în cînd tata țipa și el:

— O sută de lire!

Cearța a continuat așa multă vreme. Cerul s-a întunecat. Ni s-a făcut foame. M-am gîndit că dacă aș fi vîndut Playstation-ul, am fi făcut mai mulți bani și nu s-ar mai fi certat.

Am căutat prin buzunare să văd dacă mai am ciocolată și am găsit mingiuța pe care o cumpărasem pentru Max. L-am pus pe jos și am împins-o spre el. A rîs, dar îl interesa clinchetul clopoțelului, nu frumusețea mingii în mișcare. Oricum, am mai împins-o spre el de cîteva ori. A lovit-o cu piciorul o dată sau de două ori, aproape ca un șut.

— E cam devreme să-l înveți să bată mingea, nu crezi? a întrebat Minnie.

— Dacă tot trebuie să aștept șapte ani pînă cînd o să joc din nou fotbal, măcar să mă asigur că o să fie un meci grozav, am spus.

Și atunci s-a întîmplat. Niște faruri s-au aprins brusc și au luminat curtea. Umbrele noastre s-au întins peste stațiile de pompare și instalațiile de gaz. Max a tresărit de frică la mine în brațe. Un Nissan X-Trail (viteză maximă de 177 km/h), un BMW M5 (cu o viteză incredibilă de 260

km/h!) și două camionete Toyota HiAce s-au năpustit în curte din senin. Eu, Minnie și Tom ne-am uitat la ele cu ochi mari, văzînd că se îndreaptă spre poarta dinspre munte.

Șoferul BMW-ului și-a coborît geamul (era un bărbat foarte spilcuit, apropo) și mi-a spus:

— Dacă ne-ai putea deschide poarta, am fi foarte recunoscători, mulțumesc.

Am dat fuga să deschidem poarta. Bărbatul ne-a mulțumit, iar mașinile au început să iasă pe poartă și să urce pe munte.

— Ce carapacea...! a exclamat Tom.

Max tot țipa „Mașină, mașină, mașină!“.

Cam la asta mă gîndeam și eu, numai că eu îmi ziceam și că anvelopele alea nu erau bune pentru drumuri de munte. Ușa atelierului s-a deschis și mama și tata au ieșit în curte. Au făcut și ei ochii mari, ca noi toți. Pînă și Mărie a ieșit în cele din urmă.

— Trafic neașteptat pe drumul de munte, a spus ea. Probabil cel mai important lucru care s-a întîmplat în toată istoria orașului Manod.

Nu puteam să nu ne uităm. Pînă și unul dintre pui și-a scos capul afară
după
o vreme.

— Unde se duc? a întrebat Tom.

— Nicăieri, a spus tata. Adică... drumul de munte nu duce nicăieri, nu? Nicăieri.

— Doar dacă nu cumva domnișoarele Sellwood s-au hotărît deodată să cheme o groază de prieteni în vizită, a spus mama.

Dar mașinile au trecut de casa domnișoarelor Sellwood. Vedeam din cînd în cînd licăritul farurilor, pe măsură ce-și croiau drum pe serpentine. Deodată, o rază de lumină a străpuns norii chiar în vîrful muntelui. Am strigat „Uau!“ cu toții. Lumina a rămas acolo, ca niște focuri de artificii care ar fi înghețat în aer.

— Parcă ar fi o lumină extraterestră care scanează cerul după nava-

mamă, a spus Minnie.

— Ăla e Nissanul, am zis eu. Are faruri safari pe caroserie. Și un torpedo cu încălzire, ca să-ți poți ține mâncarea caldă.

Iar Tom a spus:

— Măi să fie!

7 APRILIE

Mașinile de azi:

LEXUS ALBASTRU - domnul Choi (nu s-a oprit)

BMW M5 NEGRU CĂRBUNE - tipul ăla îmbrăcat la patru ace (ar fi cumpărat cafea)

Vremea: ploioasă

Observație: CELE MAI BUNE LUCRURI TREBUIE CITITE PRINTRE RÎNDURI

Cu alte cuvinte, încă nu coborâseră de pe munte.

Tom cel Bun ar fi trebuit să vină la muncă la ora opt. Când am ieșit să iau laptele, la șapte, l-am găsit în prag, holbându-se la munte.

— N-au coborât, deci? a întrebat.

— Nu, n-au coborât, am spus eu.

— Mă întreb ce fac acolo sus.

Apropo, Minnie avea o groază de idei despre ce-ar fi putut face.

— Cel mai probabil sunt o organizație criminală care-și construiește pe munte un sediu inexpugnabil, de unde vor putea cuceri mai târziu lumea.

— Ca Shredder? a întrebat Tom.

— Cam ca Shredder, a spus ea, dar aici e vorba de oameni, nu de șobolani mutanți uriași și înzestrați cu inteligență.

Își pusese deja harta infractorilor pe perete. Printre ei erau Bonnie și Clyde⁴, Al Capone⁵ și Vincenzo Perugia (tipul care-a furat *Mona Lisa*). Stătea ore întregi uitându-se la chipul lor.

⁴ Celebru cuplu de infractori din SUA din anii '30. (n. red.)

⁵ Celebru gangster american din anii '20-'30. (n. red.)

— Unii spun că există un tipar al infractorului, că toți infractorii au o înfățișare anume. Tu ce crezi? a întrebat, arătându-mi o fotografie cu Toto Riina (șeful mafiei). Nu ți se pare că seamănă puțin cu Tom?

— Tom nu e infractor. E doar frustrat.

— Dar de ea ce zici? Cred că aduce puțin cu mine.

A arătat spre Anne Bonny, regina piraților. Nu semăna deloc cu Minnie.

După micul dejun (lapte galben cu cocoloașe, din nou), eu și Tom am ieșit să stăm lângă aspiratorul auto și ne-am holbat o vreme la munte. Cutia de pantofi cu puii în ea era tot acolo. Din când în când auzeam câte un rîcîit dinăuntru.

— Minnie zice că nu le putem da nume pînă nu ies, nu? Dar dacă nu ies de-acolo pînă nu le dăm nume?

— Ce vrei să spui, Dylan? a întrebat Tom.

— Păi dacă ar avea nume, i-am putea striga. Nu-i putem striga dacă n-au nume, nu?

— N-aș ști cum să găsesc nume pentru ei, a spus Tom. Nu am abilități pentru așa ceva.

— Păi tu i-ai cumpărat, Tom, așa că ar trebui să le zicem Donatello și Leonardo, după Țestoasele Ninja.

Pe buzele lui Tom s-a întins cel mai larg zîmbet pe care l-am văzut în viața mea. I-a rearanjat complet fața și părea cu totul altă persoană.

— O singură chestie, a spus. Ar trebui să fie Michelangelo, nu Leonardo. Michelangelo e tipul cu petrecerile.

Așa că am strigat „Michelangelo! Donatello!“ și de îndată ce-am rostit numele, din cutie a ieșit un căpșor negru, acoperit de puf.

— Da! Ia te uită! a strigat Tom.

Căpșorul cel negru a intrat imediat înapoi în cutie, firește.

Am început să-i strig din nou, încetișor. Apropo, în cazul în care nu știați, Donatello e Țestoasa deșteaptă. Rafael este cea furioasă. Leonardo este Țestoasa matură, iar Michelangelo este tipul cu petrecerile. Toată lumea îl place pe Michelangelo de la bun început. El e ăla care se îndoapă cu pizza și spune mereu: „îmi place să petrec!“ (*Dwy'n hoffi partio!*).

Lumea în general crede că o spune prea des. Cam de zece ori pe episod, ceea ce înseamnă că, dacă te uiți la Cartoon NetWork, ar putea s-o spună cam de cincizeci de ori înainte de micul dejun. Așa că lumea tinde să renunțe la Michelangelo la un moment dat. Dar Tom nu. Fiindcă e foarte loial.

În dimineața aia, tot drumul spre școală m-am uitat peste umăr, spre munte, în cazul în care mașinile s-ar fi hotărât să coboare. N-au făcut-o. Și cu cât stăteau mai mult acolo, cu atât era mai uimitor.

— Ți-am spus, zicea Minnie. O organizație criminală internațională. Probabil că își instalează chiar acum stația de urmărire prin satelit.

— Nu i-ar lăsa poliția, am spus.

— I-au cumpărat, a răspuns Minnie.

Polițistul nostru este sergentul Hunter. Nu-l vedem decît o dată pe an, cînd vine din Blaenau ca să facă ciclism pentru avansați cu clasa a șasea. Nu părea genul pe care ai putea să-l cumperi. Dar, după cum a subliniat și Minnie: „Dacă o organizație criminală internațională ar vrea să construiască o stație de urmărit prin satelit, ce-ar putea să facă sergentul Hunter?”

Școala noastră e înfrățită cu o școală din Malawi, care se numește Gumbi. Am strîns bani și am cumpărat pentru școala lor un computer și un modem, ca să ne putem scrie mesaje o dată pe săptămînă. Trebuia să alegem un copil de-acolo și să îi scriem un e-mail despre cum e viața în Manod. Am primit fiecare o fotografie cu persoana căreia urma să-i scriem. Eu nimerisem un băiat pe care-l chema George. Fotografia îl înfățișa ținînd o minge de fotbal, cu mai mulți colegi, sub un panou pe care scria: „Bine ați venit în Gumbi“. Deci două diferențe între Gumbi și Manod: în Gumbi sunt și băieți, și panouri indicatoare.

Iată cum arată e-mailul lui Minnie pentru cei din Gumbi (pentru o fată pe nume Nelly):

Dragă Nelly,

Noi trăim într-un oraș mic, la poalele unui munte mare. În trecut, în vârful muntelui era o carieră de piatră faimoasă. Oamenii care lucrau acolo trebuiau să se trezească la cinci dimineața ca să ajungă la carieră. Au așezat pietre mici, albe, de-a lungul cărării, ca să vadă încotro merg pe întuneric. Acum o sută de ani, acolo sus lucrau patru mii de oameni. Patru mii de bărbați urcând pe munte, pe drumul care trece prin fața casei Sellwood. E uimitor, dacă te gîndești. Cînd ajungeau acolo, făceau ardezii pentru acoperișuri. Scoteau ardezii și o tăiau în bucăți sub cerul liber. Existau mai multe tipuri de ardezii, cum ar fi împărăteasa, Ducesa, Contesa și Doamnele Mari. Iarna era așa de frig acolo sus, că îi spuneau Polul Nord și trebuiau să taie ardezii în adăposturi subterane speciale, numite caban crwn⁶. De-aia se îmbolnăveau. Fiindcă atunci cînd tăiau ardezii înăuntru, inhalau praful și le ajungea în plămîni. Mureau pînă la cincizeci de ani. Nu pare o vîrstă prea fragedă, dar asta înseamnă că aproape nimeni din Manod nu are bunic.

Acum, Manod are cea mai mică rată a infracționalității din Regatul Unit, dar pe-atunci era mai interesant. O crimă faimoasă și foarte sîngeroasă s-a comis într-un astfel de adăpost subteran în 1898. Thomas Jones și Mary Bruton (de 33 de ani) tocmai se întorceau din vârful muntelui cînd...

Domnișoara Stannard a șters restul scrisorii. Deci trebuie să fi fost oribilă. E-mailul se termina cu: „Spune-ne totul despre Gumbi. Mai ales despre crimele faimoase și sîngeroase.”

Asta a scris Minnie. Iată ce-am scris eu:

Am văzut un BMW, un Nissan și două camionete urcând pe drumul de munte.

Altceva nu mi-a venit în minte.

⁶ „Birlog rotund” (lb. galeză în original), (n. red.)

— E cam puțin, Dylan, mi-a spus domnișoara Stannard. Și nu foarte interesant.

— Cum nu? Au urcat pe munte și nu s-au mai întors. Asta înseamnă că au stat acolo toată noaptea. Unde au dormit? Nu există case acolo sus, în afară de cea veche de lângă mină. Au intrat în

mină? Ce fac acolo? Poate că au un bîrlog subteran...

— Și atunci de ce nu spui lucrurile astea?

— Tocmai ce le-am spus.

— Adică să le spui în scrisoare.

— Păi sunt acolo, printre rînduri.

— Atunci hai să le punem pe rînduri, bine? a spus ea zîmbind. Așa că am scris:

Am văzut un BMW, un Nissan și două camionete urcînd pe drumul de munte și nu s-au întors încă de acolo.

Domnișoara Stannard a zis că tot e prea puțin și mi-a cerut să încerc să o fac ca temă pentru acasă.

— Știu că ai niște pui de găină noi. Ai putea să scrii despre ei.

Domnișoara Stannard mi-a spus că ar fi mai bine să iau e-mailul ca temă pentru acasă.

— Poate că o să găsești ceva mai interesant despre care să scrii. Și chiar a avut dreptate.

Cînd ne-am întors la atelier, puii erau în iarbă, lângă semnul pe care scria DESCHIS. Mama le găsisese o cușcă veche de iepuri în care să se adăpostească, așa că stăteau mai mult acolo. Ieșeau cîteodată, dar păreau mereu speriați. Cînd mergeau, se opreau după fiecare pas și priveau în jur, de parcă ar fi fost pe un cîmp minat. De fiecare dată cînd deschidea cineva ușa magazinului, fugeau înăuntru. Minnie spunea că făceau asta pentru că le plăceau luminile fluorescente.

încercam să-i dăm din nou afară, dar de fiecare dată cînd deschideam

ușa, sunetul îi speria și fugeau, ascunzându-se în spatele rotativei de baterii. Tocmai încercam pentru a suta mia oară să-i scoatem afară, când am auzit ușa deschizându-se în spatele nostru. Am ridicat privirile. În prag era chiar tipul ferchezuit din BMW.

— O, a spus Minnie.

— Vă supărați dacă țineți puțin ușa deschisă câteva secunde? a întrebat mama.

Părea puțin încurcat, dar a făcut-o. Iar Minnie a dat puii afară chiar pe lângă el.

— îmi cer scuze, a spus mama cu calm, de parcă toată ziua i-ar fi intrat în magazin străini bine îmbrăcați care să o ajute să dea afară pui de găină. Cu ce vă putem ajuta?

Tipul era îmbrăcat în cea mai albă cămașă pe care-o văzusem vreodată. Aproape că lumina încăperea. O purta pe sub un costum albastru, cu manșetele ieșite afară, cât să poți vedea că poartă butoni. Și pantofii erau strălucitori. Era cea mai dichisită persoană pe care o văzusem. Chiar și mașina lui era strălucitoare, lucru inexplicabil, avînd în vedere că tocmai coborîse de pe munte.

— Doar benzină, vă rog, a spus bărbatul ferchezuit.

— Mă ocup eu! am zis repede, fiindcă voiam neapărat să văd mașina.

Abia când am ieșit afară în ploaie mi-am dat seama că ar fi fost mai interesant să mă uit mai bine la bărbat. Oricum, în cazul în care vreți să știți, mașina avea scaune din piele nappa neagră cu gri, GPS, un pachet complet de comunicații și 40.000 km la bord. Probabil vi se pare că am fost băgăcios uitîndu-mă la kilometraj, dar și asta face parte din cercetarea de piață. Mașinile BMW seria 5 au câteodată probleme cu consumul de ulei după primii cincizeci de mii de kilometri. Așa că e bine pentru tata să știe kilometrajul.

Tocmai terminasem de umplut rezervorul când Donatello a sărit pe capotă și a început să scurme vopseaua. L-am gonit înainte să aibă ocazia s-o zgîrie, dar tot a apucat să facă treaba mare. M-am gîndit că ar fi bine s-

o șterg, așa că m-am dus înăuntru să iau niște șervețele.

Bărbatul tocmai îi dădea mamei cârduț.

— Am văzut că aveți o Gaggia, i-a spus. Ați putea să-mi faceți un espresso dublu?

Mama s-a descurcat grozav, firește.

— Deocamdată nu, i-a zis, dar e foarte posibil în viitorul apropiat.

— Asta dacă o să mai fiți pe aici în viitorul apropiat, am adăugat eu.

Ați văzut? Cercetare de piață. Încercam să aflăm cât are de gând să mai rămână.

— Avem nevoie de niște filtre și de niște cafea. Și de pahare, i-a explicat mama. Dar spălăm haine.

— O să țin minte, a spus bărbatul.

— Și am putea să vă oferim niște anvelope la reducere, dacă vreți, i-am spus.

— Am anvelope, mulțumesc.

— Da, am văzut, am spus eu. Ceat Tornado. Ați merge mai bine cu Pirelli P7. M-am gândit să vă zic, fiindcă drumul de munte e cam dificil.

— Da, păi... mulțumesc mult...

— Bine ați venit în Manod, locul cu cele mai puternice averse din Regatul Unit! am sărit eu, amintindu-mi că așa spune tata mereu.

— Asta e, toată lumea trebuie să fie bună la ceva, a zis bărbatul și mi-am dat seama că spusesem, cumva, ce nu trebuie.

Cînd tata spunea chestia asta cu ploaia, o facea să sune bine. N-am putut să-mi dau seama ce spusesem greșit pînă cînd n-a adăugat Minnie:

— Cele mai multe ploi și cea mai mică rată a infracționalității. Poate că nu e tocmai o coincidență.

Bărbatul a rîs. Îi mergea capul soră-mii.

— Dacă aveți nevoie de ceva, a zis mama, spuneți-ne și o să facem tot ce putem ca să vă ajutăm. Facem copii xerox și avem internet și ziare, dar numai la cerere. Și benzină, firește.

— Deja mi-ați dat benzină, tocmai de-aia v-am dat cârduț.

— Așa e, scuze.

Era cam aeriană, fiindcă Max o trăgea de fustă în spatele tejghelei. L-a luat în brațe.

— O, a făcut bărbatul.

Mama a ridicat privirea și și-a dat seama imediat de ce exclamase. Văzuse ochii lui Max. Sunt imenși. Ai putea să te și îneci în ei. Mama a râs.

— Madona cu pruncul, a spus bărbatul.

Madonna? M-am uitat pe rafturile din spate. Oare voia o revistă despre Madonna? Sau un poster? Un CD? Nu aveam de niciunele.

Mama i-a dat cîrdul înapoi.

— Vă mulțumesc mult, domnule...

S-a uitat la card să-i vadă numele.

— Lester, a răspuns el.

— Aha. Mulțumesc, Lester.

Cînd ieșea pe ușă, mi-am adus aminte ce făcuse Donatello pe capotă. Am înșfăcat șervețelele și-am alergat după el. Lester tocmai deschidea ușa șoferului cînd i-am strigat să aștepte.

— Găinile sunt crescute la sol, am spus, ștergînd mizeria de pe capotă. Vindem ouăle, dacă vă interesează.

— Nu acum, a spus, urcîndu-se în mașină.

— Foarte bine, am spus, ridicînd găinușa. De fapt, pînă acum nici n-au ouat nimic. Nu-i așa, Donatello?

Bărbatul tocmai închisese portiera. Dar după ce m-a auzit, a deschis-o din nou, holbîndu-se la mine.

— Da? am spus.

— Ce-ai spus?

— Vorbeam cu găina, nu cu dumneavoastră.

— Și pe găină cum o cheamă?

— Donatello.

Omul se holba în continuare la mine.

Am ridicat din umeri.

— Cealaltă e Michelangelo. Știu că sunt nume de băieți și că găinile

sunt fete, dar...

— A cui a fost ideea să le ziceți așa?

— Păi a mea. Nu-mi place Donatello la fel de mult ca Michelangelo. Știu că multă lume îl urăște pe Michelangelo, dar mie mi se pare o prostie. E de-a dreptul legendar. Oricum, sunt cu toții grozavi, nu? Michelangelo, Rafael, Leonardo și Donatello.

— Da, sunt, a spus el.

— Fiecare în felul său, am adăugat.

— Fiecare în felul său, a fost el de acord. Trebuie să plec acum, dar aş vrea să continuăm conversația asta cu altă ocazie.

Apoi a tras de uşă, închizînd-o cu *hîcul* acela plăcut pe care-l fac toate maşinile de marcă.

Cînd m-am întors în magazin, ceilalți mă așteptau cu sufletul la gură.

— Ce-a spus? a întrebat mama.

— întreba care este numele găinilor.

— Drăguț din partea lui, a spus mama. Du-te și adu-l pe tata, repede!

Minnie s-a dus fuga la atelier, în vreme ce eu și Mărie am luat scaunele pliante de camping (de la o tîrgul de vechituri de pe stadionul FC Dynamo din Blaenau, o liră fiecare) și am început să le aranjăm în cerc, în fața televizorului.

Cînd a venit tata, mama i-a zis:

— Stai jos, vrem să-ți arătăm ceva.

A pornit televizorul și a început să ruleze înregistrarea vizitei lui Lester. Înregistrările CCTV nu sunt ca lucrurile pe care le vezi la televizor. Nu există sunet, iar imaginea este foarte sacadată, așa că n-am văzut ușa deschizîndu-se. Pac, Lester intră în magazin, pac, ajunge lîngă frigiderul cu băuturi, pac, se uită la ziare.

— Se uită bine în preajmă, a zis mama. Vrea să cumpere ceva, uite. Doar că nu găsește ce vrea.

— Cine e? a întrebat tata.

— Este un client nou, a spus mama.

— E tipul de pe munte, am zis eu.
Tata s-a apropiat de ecran.

— De ce-i strălucesc pantofii așa?
— Fiindcă i-a lustruit.
— Adică chiar așa de strălucitori erau? Credeam că e stricată înregistrarea.

— Nu, chiar așa străluceau.
— Nu știu ce-o face pe muntele ăla, a zis tata, dar sigur nu are grijă de oi.
Stăteam lipiți de ecran.

— Uite, aici a văzut mașina de cafea, a zis mama. Ar fi cumpărat o cafea dacă mergea, vezi? Ce ți-am spus! Gaggia aia o să-i atragă aici.

— A cerut vreun ziar? a întrebat tata.
— Nu.
— Atunci n-are de gând să stea. Un om cu pantofi ca ăștia citește ziarele în fiecare zi, a zis, îmbufnându-se din nou, ca atunci când a plecat familia Ramanan. Gata, la teme cu voi!

Dar de îndată ce-a zis asta, s-a auzit din nou ușa. Ne-am întors cu toții și pe cine am văzut intrînd? Era tot Lester. Părea surprins să vadă scaunele de camping puse în cerc în jurul televizorului. Ar fi fost și mai surprins dacă ar fi știut că ne uitam la el, dar mama a trecut repede la înregistrarea camerei de filmat din curte, așa că doar mașina lui și spatele spălătoriei mai apăreau pe ecran. Dacă mă gândesc mai bine, asta ar fi trebuit să pară și mai ciudat.

— Ziceați ceva de niște ziare? a întrebat.
— Da, a zis mama.
— Aș vrea FT, dacă-l puteți aduce.
Mama părea să n-aibă idee ce-i aia, dar tata a spus:
— O, nicio problemă. *FT*. Pentru cît timp îl vreți? O zi, două zile, cîteva săptămîni?
— Păi pînă cînd vă anunț eu, bănuiesc, a venit răspunsul.
— Bine, pînă atunci să fie, a spus tata.

Bărbatul și-a luat la revedere de la toată lumea. Apoi s-a uitat la mine și mi-a zis la revedere separat.

Am așteptat pînă am auzit motorul pornind.

— Ce e FT?

— Un *FT* este... a început tata. N-are importanță ce este. O să știe doamna Porty. Ideea este *că*... avem un nou client! Un client cu adevărat nou! Pînă cînd ne-anunță el!

— Și totul e numai datorită mașinii de cafea Gaggia, a spus mama.

— Cum adică datorită mașinii de cafea? A cumpărat un ziar, nu o cafea.

— Dar ar fi cumpărat și cafea dacă am fi avut.

— Dacă am fi avut!

Poate că ar fi cumpărat și-un cal de curse dacă am fi avut. Nu vrei să construim un grajd pentru orice eventualitate?

— Dar Gaggia a fost esențială, nu? E de clasă, asta e. A văzut Gaggia și s-a gîndit că oamenii ăștia sunt genul de oameni cu care vrea să facă afaceri. Oameni cu cafea cu spumă. Nu oameni cu linguri unsuroase.

Tata s-a uitat la ea, apoi la Gaggia și a spus:

— Da, așa a fost. Totul e datorită mașinii de cafea.

Și așa am știut că s-a terminat cearta, ceea ce era bine.

Pe urmă ne-am uitat încă o dată la înregistrarea CCTV, ca să ne poarte noroc.

8 APRILIE

Mașinile de azi:

LAND ROVER - domnul Morgan

MONTEGO ESTATE ALBASTRU - doamna Porty (a adus ziarele și a fost tentată de cafea; a zis că vine să bea una mai tîrziu)

FIAT MULTIPLA - domnul Arthur de la ziar (un rezervor plin, un caffè latte)

DOUĂZECI ȘI UNA DE CAMIONETE COMBIU!

FORD KA ROȘU - domnișoara Stannard (s-a oprit pentru ciocolată, dar pînă

la urmă a cumpărat o ciocolată caldă)

LEXUS ALBASTRU - domnul Choi, (a venit pentru benzină, n-a vrut cafea)

DAIHATSU COPEN VERDE - doamna Egerton (a venit să vadă mașina de cafea, a zis că nu-i place cum arată, a cerut un ceai. Noi nu facem ceaiuri. Tom i-a făcut totuși unul, dar numai de data asta) VAUXHALL ASTRA ESTATE, 19 CDTi - domnul Davis (prima vizită la magazin, posibil nou client)

Vremea: mohorâtă local. însorită la înălțime.

Observație: CÎTEODATĂ SOARELE ESTE MAI APROAPE DECÎT CREZI

În aceeași seară, tata a venit de la angroșiști cu cafea, filtre, pahare de hîrtie, cremă de pantofi, (fiindcă tipul ăla „nu-și ține pantofii așa fără să-i lustruiască”) și un ștecăr pentru Gaggia.

Mama a venit de la magazinul de caritate al Salvamontului din Snowdonia cu o carte numită *Cavalcade de cafea* (20 de penny), care-ți arăta cum să faci tot soiul de cafele și - o mișcare de geniu - cu un manual al șoferului pentru un BMW M5.

— Nu e ca și cum am vrea să i se strice mașina, a spus, dar e bine să fii pregătit.

Tata a luat el cartea despre mașină și i-a dat cartea despre cafea lui Tom.

— Apucă-te de citit. Cariera ta în catering stă să înceapă.

Tom a zis că-i mulțumește mult și a sunat-o pe maică-sa să-i povestească.

FT, apropo, vine de la Financial Times.

A doua zi am așteptat cu orele, dar tipul ferchezuit n-a venit. A venit numai domnul Arthur de la ziar, în Fiatul lui Multipla (175 km/h). Pentru mine a fost interesant. Dintotdeauna mi-am dorit să văd un Fiat Multipla de aproape, fiindcă știu că are trei scaune în față, ceea ce e neobișnuit. Cu capota lui cîrnă și cu farurile alea bulbucate, chiar că arată ca o Țestoasă.

Domnul Arthur este editorul *Lunarului din Manod*, ziarul nostru local. Înainte se numea *Săptămînalul din Manod*, dar nu se întîmplă suficiente lucruri în Manod ca să umple paginile unui ziar săptămînal.

— Asta pentru că majoritatea știrilor sunt legate de infracțiuni, a spus Minnie, iar în Manod, din păcate, nu se întâmplă niciuna.

— Nu știi dacă e „din păcate“... a zis tata.

— Ați vrea mai multe infracțiuni, nu, domnule Arthur? Ceva despre care să scrieți.

— Aș fi vrut să scriu despre oaspeții ăștia, dar nu e nimic de scris. Doar că sunt aici. Și toată lumea știe asta deja. Va trebui să scriu despre tine, Dylan.

La început credeam că glumește. Dar chiar voia să scrie despre mine.

— Despre faptul că ai rămas singurul băiat din Manod. Nu mai ai cu cine să joci fotbal. Trebuie să fie interesant.

Nu eram așa de sigur că e interesant.

— Dar mă mai joc eu cu el, a zis tata, ceea ce nu era tocmai adevărat. Dacă tot căutați ceva despre care să scrieți, de ce nu scrieți despre absența unui indicator pentru oraș pe autostrada A496?

— Indicatorul nu e tocmai un subiect de știri, domnule Hughes, a spus domnul Arthur. Toți cei care vor să știe despre el știu deja. Însă un băiat care nu mai are cu cine să bată mingea, asta da poveste.

— O să pot să joc cu Max de îndată ce-o să fie suficient de mare. Are aproape un an.

— Deci mai sunt șase ani pînă o să poți face o partidă, a spus el, scriind ceva în carnețel. Am un titlu. Acum îmi mai trebuie o fotografie.

Și-a scos aparatul și brusc, ca prin magie, m-am pomenit cu Mărie lîngă mine.

— Nu puteți să-i faceți o fotografie cînd arată așa, a obiectat ea. Nici măcar nu s-a pieptănat. Cînd se fac poze pentru ziare, lumea petrece ore întregi la machiaj și garderobă...

— Da, dar trebuie să ajung în Trawsfynydd pînă-n prînz.

— N-o să dureze mult, a spus Mărie.

Tom o să vă facă o cafea, nu-i așa, Tom?

— Da, a încuviințat Tom. Ce-ați vrea? Cappuccino, espresso?

— Nu, vorbesc serios. Trebuie să ajung la o înmormîntare.

- Americano, mocha, mochaccino...
- Serios, Tom. Mulțumesc, oricum.
- Vă rog, l-a implorat Mărie. Lăsați-mă măcar să-l pieptăn.
- Bine, o să iau o cafea, mulțumesc. O cafea normală cu lapte.
- Latte să fie, a zis Tom.
- Și un espresso pentru mine, Tom, l-a rugat tata.

Mărie m-a tras în dormitorul pe care-l împarte cu Minnie și a început să se pieptene.

- Parcă eu trebuia să mă pieptăn!
- Dar o să fiu și eu în fotografie, nu? Doar n-o să-mi spui că nu vrei ca sora ta să apară împreună cu tine, nu?

Și-a periat părul o sută de ani și apoi a început să-și dea pe față cu un fond de ten roz. Din când în când, se uita la mine și-mi spunea:

- Grăbește-te odată!

Chiar eram curios să mă uit prin camera fetelor. Vedeți voi, de obicei n-am voie să intru acolo. Un perete era acoperit de poze miciute.

— Sunt de pe pagina „Fii fermecătoare“ din revista *Closer*, a spus. Au câte un sfat de înfrumusețare pentru fiecare parte a corpului - ochi, dinți, unghiile de la mâini, unghiile de la picioare - orice detaliu al corpului feminin.

Era destul de interesant dacă le vedeai de aproape. Dar dacă făceai un pas în spate, era și mai interesant, fiindcă aranjase toate tăieturile din revistă în forma unei femei. Vedeți, nu degeaba e ea imaginea atelierului nostru.

Când a terminat, m-a pus să-i fac o fotografie cu polaroidul.

- De ce?
- Ca să văd cum arăt.
- Uită-te în oglindă.

La început credeam că glumește. Dar chiar voia să scrie despre mine.

— Despre faptul că ai rămas singurul băiat din Manod. Nu mai ai cu cine să joci fotbal. Trebuie să fie interesant.

Nu eram așa de sigur că e interesant.

— Dar mă mai joc eu cu el, a zis tata, ceea ce nu era tocmai adevărat. Dacă tot căutați ceva despre care să scrieți, de ce nu scrieți despre absența unui indicator pentru oraș pe autostrada A496?

— Indicatorul nu e tocmai un subiect de știri, domnule Hughes, a spus domnul Arthur. Toți cei care vor să știe despre el știu deja. Însă un băiat care nu mai are cu cine să bată mingea, asta da poveste.

— O să pot să joc cu Max de îndată ce-o să fie suficient de mare. Are aproape un an.

— Deci mai sunt șase ani pînă o să poți face o partidă, a spus el, scriind ceva în carnetel. Am un titlu. Acum îmi mai trebuie o fotografie.

Și-a scos aparatul și brusc, ca prin magie, m-am pomenit cu Mărie lîngă mine.

— Nu puteți să-i faceți o fotografie cînd arată așa, a obiectat ea. Nici măcar nu s-a pieptănat. Cînd se fac poze pentru ziare, lumea petrece ore întregi la machiaj și garderobă...

— Da, dar trebuie să ajung în Trawsfynydd pînă-n prînz.

— N-o să dureze mult, a spus Mărie.

Tom o să vă facă o cafea, nu-i așa, Tom?

— Da, a încuviințat Tom. Ce-ați vrea? Cappuccino, espresso?

— Nu, vorbesc serios. Trebuie să ajung la o înmormîntare.

— Americano, mocha, mochaccino...

— Serios, Tom. Mulțumesc, oricum.

— Vă rog, l-a implorat Mărie. Lăsați-mă măcar să-l pieptăn.

— Bine, o să iau o cafea, mulțumesc. O cafea normală cu lapte.

— Latte să fie, a zis Tom.

— Și un espresso pentru mine, Tom, l-a rugat tata.

Mărie m-a tras în dormitorul pe care-l împarte cu Minnie și a început să se pieptene.

— Parcă eu trebuia să mă pieptăn!

— Dar o să fiu și eu în fotografie, nu? Doar n-o să-mi spui că nu vrei ca sora ta să apară împreună cu tine, nu?

Și-a periat părul o sută de ani și apoi a început să-și dea pe față cu un

fond de ten roz. Din cînd în cînd, se uita la mine și-mi spunea:

— Grăbește-te odată!

Chiar eram curios să mă uit prin camera fetelor. Vedeți voi, de obicei n-am voie să intru acolo. Un perete era acoperit de poze mici.

— Sunt de pe pagina „Fii fermecătoare“ din revista *Closer*, a spus. Au cîte un sfat de înfrumusețare pentru fiecare parte a corpului - ochi, dinți, unghiile de la mîini, unghiile de la picioare - orice detaliu al corpului feminin.

Era destul de interesant dacă le vedeai de aproape. Dar dacă făceai un pas în spate, era și mai interesant, fiindcă aranjase toate tăieturile din revistă în forma unei femei. Vedeți, nu degeaba e ea imaginea atelierului nostru.

Cînd a terminat, m-a pus să-i fac o fotografie cu polaroidul.

— De ce?

— Ca să văd cum arăt.

— Uită-te în oglindă.

— Arăți altfel în poze. Aparatul adaugă două kilograme și jumătate.

— îmi pare rău că v-am făcut să ne așteptați, domnule Arthur, a spus Mărie cînd am coborît, zîmbindu-i cu o gură mare cît un radiator de Mercedes.

— E în regulă, a spus domnul Arthur. A meritat fiecare minut. A făcut fotografia.

— Mai faceți una, i-a zis Mărie. Din profil.

S-a așezat într-o parte, cu mîna în șold și l-a pus să-i facă o mie de fotografii în fel de fel de poziții, pînă cînd omul i-a spus:

— Chiar trebuie să plec, o să se termine înmormîntarea.

Mărie voia să știe cînd o să apară în ziar și l-a pus să-i promită că o să-i trimită cîteva exemplare. O săptămînă mai tîrziu i-a trimis o poză frumoasă cu ea, cu părul strălucitor și dinți de un alb impecabil. Ceea ce a făcut-o pe Mărie să îl ierte cu totul pentru faptul că nu a pus-o pe prima pagină a ziarului.

Acolo apăream doar eu, lângă o pompă de benzină, cu o minge de fotbal la subraț, sub titlul: „Cel mai singur băiat din Wales“. Apropo, Fiat Multipla chiar are trei locuri în față. În mod dezamăgitor, scaunul șoferului e la locul obișnuit. Dacă ar fi fost în mijloc, ar fi fost de-a dreptul bestial.

Tom a făcut un latte pentru domnul Arthur și espresso pentru tata. A crezut că mașina e stricată, fiindcă nu a ieșit decât un deget de espresso. Așa că a apăsă pe buton pînă cînd a umplut toată cana, iar tata a băut-o. Era cam agitat după aia. Ne-a spus mie și lui Minnie să mergem la școală.

— Dar vrem să-l vedem pe tipul ferchezuit.

— Da, tipul ferchezuit. Oare unde e? A fugit din țară? Da, probabil că a fugit din țară. Și ne-a lăsat pe noi aici, cu un ziar roz și două tone de cafea.

Vorbea foarte repede. Chiar era cam îngrijorător.

— Cafeaua aia te-a cam agitat, i-a spus mama. Du-te și bea niște apă.

— Nu, nu, nu, nu. O să merg să-i duc ziarul. Ne servim clienții, asta facem. Dylan, urcă în mașină!

— Dar mi-ai spus să mă duc la școală.

— Nu, vreau să vii cu mine. Ți ești simpatic. O să-i ducem ziarul și-un cappuccino. Relații cu clienții, nu despre asta e vorba? Nu trebuie decât să ne dăm puțin interesul.

Minnie a zis că vine și ea.

Mama i-a spus tatei că era cam prostesc să urci tot muntele doar pentru niște cafea. Nu avea sens, economic vorbind, și cafeaua oricum s-ar fi răcit pînă sus. Cînd i-a răspuns, tata vorbea așa de repede, că nimeni n-a înțeles niciun cuvînt. A ieșit pe ușă și s-a urcat în Mini Cooper.

— Pot să mă urc în față, dacă mașina tot poartă numele meu? a întrebat Minnie.

— Da, a spus tata.

— Dar numai cei mari stau în față, am protestat. Eu ar trebui să stau acolo.

— Da, a spus tata din nou, cu mintea în altă parte.

Am trecut pe lângă Minnie și m-am băgat pe scaunul din față.

Interiorul era surprinzător de luxos, cu lemn fals de nuc și mirosind a piele. Era și surprinzător de înghesuit. Mă simțeam ca într-un carton de ouă.

— Ești sigur că vrei să mergem pe munte în mașina asta? am întrebat. Ce putere are motorul?

— Dacă nu-ți place, a spus tata, treci în spate.

Nu m-am dus, dar ar fi trebuit s-o fac. De fiecare dată când nimeream într-o groapă, săream ca o minge de fotbal. La un moment dat, ne-am învîrtit cu totul. Tata părea foarte încântat.

— E ca în *Jaf în stil italian*\ țipa el.

— Ce este *Jaf în stil italian*? am întrebat, încercînd să încep o conversație care să-mi scoată din gînd posibilitatea că am fi putut sări de tot de pe munte.

— Ei, știi tu, *Jaf în stil italian*. Un grup de bandiți care plănuiesc un jaf la scară mare în Milano. Sau era Torino? Unul din astea, oricum. Și scapă oprind tot traficul. Provoacă un ambuteiaj imens și scapă în Mini Coopere, fiindcă o Mini poate să coboare scările și să treacă prin pasaje și canale. Genial!

Minnie s-a aplecat în față, dovedind mult curaj.

— Cît au reușit să fure? a întrebat.

— Milioane. Au șterpelit lingouri.

— Lingouri de aur?

— O grămadă întreagă. Tone.

— Și-au scăpat?

— Da, adică aproape. Ar trebui vezi filmul. E cu Michael Cîine.

— O, a spus Minnie dezamăgită, e un film. Eu credeam că a fost un jaf pe bune.

De jos, din Manod, nu prea apuci să vezi vârful muntelui, fiindcă e acoperit de nori. De fapt, acoperit e și mijlocul muntelui. Adesea, poalele

muntelui sunt acoperite și ele. Cîteodată, norii sunt atît de joși în Manod, că trebuie să treci prin ei ca să ajungi la toaleta de la etaj. Știu că pare palpitant să conduci prin nori, dar e ca și cum ai conduce prin niște zdrențe murdare și cenușii. Am mers prin cenușiul ăla atît de mult, că ni se părea că noi înșine devenim cenușii.

Un miel mic și alb a sărit brusc în fața mașinii. Tata a frînat și a claxonat prelung și mielul a fugit. Și, ca orice oaie, a luat-o la goană taman în fața noastră, pe mijlocul drumului, așa că a trebuit să mergem în spatele lui. Cum a scris Minnie mai tîrziu într-o scrisoare pentru Gumbi: „Am mers cu viteza mielului prin aerul pîelos al planetei Zdreanță și drumul părea că nu se mai termină, pînă cînd, dintr-odată, am ieșit deasupra norului, pe versanții superiori ai muntelui Manod.“

Și ghici ce? Era soare! în Manod a plouat aproape non-stop încă din februarie, așa că atunci cînd am ieșit cu mașina la soare a fost ca și cum... închipuiți-vă că ați deschide un dulap în bucătărie și ați da peste o plajă. Tata a coborît geamul. Mielul cel nătîng a intrat înapoi în nor. După tot cenușiul ăla, verdele ierbii și albul mielului mi se păreau cele mai strălucitoare culori pe care le văzusem vreodată. Nici măcar ardezia nu mai părea gri. Era neagră-albăstrie și argintie, ca un Mercedes vechi. Pe geamul din spate nu se vedea decît o pătură groasă și murdară de nori, mai îndesată în vale, străpunsă de muntele Blaenau undeva în depărtare.

Drumul din față era ca o pistă de asfalt, cu niște iarbă crescînd pe mijloc, ca o freză foarte lungă de mohican. în stînga se vedea vechea cabană a păstorilor.

— Acolo trebuie să fie, a spus tata. N-are unde altundeva să fie.

Acum nu mai vorbea așa de repede.

Apropiindu-ne, am văzut doi oameni în haine portocalii. Unul dintre ei era pe un ATV. Tocmai cînd începusem să mă entuziasmez, tata a oprit mașina.

— Ce e?

— Uite!

Un gard de sîrmă ghimpată traversa drumul.

— Au îngrădit tot vârful muntelui.

Am coborât toți din mașină și ne-am uitat peste gard. Bărbatul de pe ATV a venit până la noi. Parcă i-a luat o veșnicie să ajungă; n-a coborât de pe ATV și nici nu și-a dat casca jos.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat el, pe o voce care-ți spunea că nu te-ar fi ajutat nici dacă ai fi atârnat pe buza unei prăpăstii.

— Bună dimineața! a spus tata. I-am adus ziarul lui Lester.

— Și cafeaua, am adăugat eu, ridicînd paharul.

— Dați-mi-le mie, o să mă asigur că le primește.

— O... Dar cafeaua o să se răcească.

— O să mă asigur că o primește.

— ■ Gardul ăsta... a spus Minnie.

— E doar temporar, ne pare rău pentru deranj. O să-l scoatem de îndată ce asigurăm locul.

— Care loc?

— Locul nostru, a spus bărbatul în portocaliu.

A pus ziarul pe șa și cafeaua într-un suport pentru băuturi, chiar sub ghidon, și a plecat.

— ăsta e sediul unui grup infracțional, e clar, a conchis Minnie.

Arăta cu mîna spre două structuri de lîngă vechea cabană. La început nu le-am văzut deloc, fiindcă aveau culoarea ierbii și a pietrelor din jur. Dar dacă te uitali mai bine, puteai să distingi două domuri, de-o parte și de alta a cabanei. Erau ca niște corturi mari, dar nu fluturau în vînt. Erau făcute dintr-un material dur, ca două cochilii uriașe.

L-am văzut pe bărbatul cu cască ducîndu-se pe ATV pînă la unul din ele și intrînd.

— Tehnodromul! am exclamat eu, fiindcă cu asta semăna.

în caz că nu știați, Tehnodromul este sediul celui mai mare dușman al Țestoaselor, Arko Saki, cunoscut sub numele de Shredder. Este o cupolă mare de metal, apărută ca o fortăreață și împărțită în încăperi. Este ca o clădire care se rotește. Deși astea de pe munte probabil că nu puteau să se învîrtă. Tata și Minnie nu știau ce este Tehnodromul, așa că n-au zis

nimic. Tata se uită jos în vale, apoi sus la cer.

După o vreme, Minnie a început să-și facă griji că nu ajunge la școală.

— Da, a spus tata. E amuzant, totuși, să fii într-un loc drăguț și însorit și apoi să te întorci de bunăvoie în ploaie.

Tot nu se mișca din loc.

— Știți că sunt locuri pe lume în care vremea e mereu așa, însorită și senină?

— Ca în Gumbi, am spus eu. Acolo abia dacă plouă.

— Sau ca aici, a zis Minnie. Aici pare că e mereu însorit. Uite cât de uscată e iarba!

— Da, a spus tata. M-a înveselit de nu mai știu de mine.

M-a surprins să-l aud spunând asta, fiindcă de ce-ar fi avut nevoie să se înveselească?

Așa că am coborât iar pe planeta Zdreanță, fără să mai spunem nimic, redevenind cenușii în tăcere. Deodată, chiar în fața noastră, două faruri mari au străpuns ceața. O mașină mare venea spre noi pe drumul de zgură. Tata a semnalizat și a apăsat claxonul. Luminile s-au oprit pe loc, la fel ca noi.

— Mă întreb cine e, a zis tata. Sper că are de gând să dea în spate.

Nu s-a întâmplat nimic.

— Dylan, a spus tata, du-te și spune-le că e mai ușor pentru ei să dea cu spatele la vale decât îmi este mie la

Am coborât din mașină.

Chiar eram pe altă planetă;

nu puteam să-mi văd mâinile, dar azeam motoarele mașinilor torcând, ba le simțeam și căldura în aer, ca la aparatul ăla cu aer

cald din toaleta clienților. Am

făcut patru sau cinci pași pînă cînd am reușit să o întrezăresc: era o camionetă, iar partea din față îi ieșea din ceață ca un cadou imens dintr-un ambalaj gri. Nu puteam să văd toată camioneta, dar îmi dădeam seama că era ca alea pe care le văzusem cu o zi înainte. Pe portieră scria FaV.

— Bună ziua! am strigat.

Am auzit geamul coborînd și o voce strigînd prin ceață:

— Salut!

Nu vedeam nicio față.

— Tata zice că e mai ușor pentru dumneavoastră să dați cu spatele la vale decît e pentru noi la deal.

— Spune-i lui taică-tău că se înșală.

M-am gîndit cîteva clipe.

— Sunteți sigur? am întrebat. Tata nu prea se înșală.

— Poate că începe să-și piardă îndemînarea?

Și asta a fost tot. Am auzit geamul urcînd la loc.

Tata era supărat.

— Nu văd nimic, tot bombănea el printre hurducăieli, pe cînd dădea în spate cu mașina prin iarbă.

Motorul camionetei s-a ambalat și ochii ei mari și galbeni au început să înainteze prin ceață. De îndată ce-a trecut pe lîngă noi, tata a vrut să bage mașina din nou în viteză, dar s-a oprit. O altă pereche de ochi mari și galbeni urca pe drum. O a doua camionetă huruia, aruncînd din drum bolovani și pietre.

— Doamne, Maica Domnului! a zis Minnie.

Apoi a mai trecut una. Urmată de a patra, a cincea, a șasea, a șaptea...

în total, douăzeci și una. Pe lîngă cele două care erau deja sus. Deci douăzeci și trei de camionete mari pe vîrful muntelui Manod. Cînd ne-am asigurat că a trecut și ultima, am pornit spre oraș. Dar eu și Minnie ne-am petrecut tot restul drumului uitîndu-ne pe geamul din spate, în ceață. Peste tot, numai farurile din spate ale mașinilor.

Cînd am ajuns la atelier, curtea din față era plină de mașini. Abia dacă am răzbit pînă la ușa magazinului, așa de aglomerat era. Toată lumea din Manod văzuse camionetele urcînd pe Strada Mare și luînd-o la stînga spre munte. Toți știau că se întîmplă ceva neobișnuit și toți credeau că noi știm ce.

Doamna Porty era la tejghea.

— Am auzit că montează un stîlp telefonic nou, spunea ea, ceea ce e îngrozitor. Se știe cum emană stîlpii ăia radiații și, cu toate că sus nu sunt oameni, sunt totuși bursuci.

Mama era cu Max în brațe. Părea obosită și agasată.

— Mi-e teamă că nu pot să vă ajut, doamnă Porty, a spus.

— Ei bine, a zis doamna Morgan, eu am auzit că e vorba despre un buncăr pentru guvern, în caz că se dezlănțuie un atac de proporții. O să-i aducă pe toți cu elicopterul pe terenul de sport, unde o să fie așteptați de mașini de poliție care să-i urce pe munte.

Camionetele duc mâncare acolo sus, mâncare uscată și conserve. Ca să poată să stea acolo un an sau mai mult.

— Ca Baxter Stockman, a spus Tom.

Toată lumea s-a întors spre el.

— Tipul care-a inventat Vînătorii de Șobolani Roboți, care pot să roadă metal. La început lumea credea că are doar cîtiva, dar April O'Neil a găsit o peșteră subterană și era plină de ei, erau cu sutele, stăteau acolo și așteptau.

Lumea se holba în continuare la el.

— în Țestoasele Ninja, a explicat.

— Aha, au exclamat toți. Așa e.

— Eu am auzit că e de bine, a spus Evans Uriașul.

Au urmat cîteva clipe de liniște.

— Am auzit că s-au dus acolo ca să redeschidă cariera. O să fie de muncă în Manod. Asta am auzit. Ce credeți?

— Ar fi foarte bine, a spus mama.

— Au venit niște tineri alaltăieri, din Blaenau cred că au coborît. Căutau un club în care să danseze, s-a băgat în vorbă și domnul Choi. Asta să fie oare? Să fie oare niște tineri destrăbălați?

Se vedea că mama se săturase de discuția asta. Tocmai se pregătea să-i dea pe toți afară, ceea ce-ar fi însemnat să piardă o mare ocazie pentru vânzări. Noroc că în clipa aia a intrat tata și le-a zis:

— Noi tocmai ce-am fost acolo, așa că ne puteți întreba pe noi.

Toată lumea a început să vorbească deodată.

Tata și-a ridicat mâinile în aer.

— înainte să începem, cine vrea o cafea? Și de care?

Toți au amuțit pentru câteva clipe. Mama lui Tom a cerut o cafea cu lapte slabă, fără cofeină. Toată lumea s-a holbat la ea. Nu știau că Tom îi citise din *Cavalcade de cafea* la telefon.

Domnul Morgan și-a dres glasul și a cerut și el una.

— O cafea cu lapte slabă și fără cofeină?

— Cafea să fie.

— Imediat.

Mama a luat comenzile. Tata a făcut cafelele. Eu le-am dat clienților. A fost o muncă de echipă grozavă. M-am uitat la mama să văd dacă se înveselește. Tata tocmai îi dăduse un mochaccino cremos, cu spumă de lapte. Aburul foia în jurul lui ca un spiriduș.

— Deșeuri toxice, a spus doamna Porty, asta am auzit eu.

— O, n-aș spune asta, a contrazis-o tata. Au pus un gard de sîrmă ghimpată în jurul carierei de piatră. Sunt foarte stricți cu securitatea. Nu văd de ce-ar face asta dacă ar avea deșeuri toxice. Cine ar vrea să fure deșeu toxic?

S-a mai vorbit o vreme, apoi s-a auzit ușa. Toți au întors privirea. Era domnul Davis, măcelarul. Lumea era prea surprinsă ca să mai vorbească. Nu mai venise la noi în magazin de unsprezece ani, nu știu de ce. De fapt, nici de data asta n-a intrat cu totul; n-a făcut decît să-și bage capul pe ușă și să mîrîie:

— Știu eu ce se întîmplă acolo sus, să nu credeți că nu știu.

— Poate că vreți să ne spuneți și nouă, domnule Davis? a zis mama lui Tom.

— Și știu că sunteți toți băgați în asta, a mai spus el. Să nu credeți că nu știu. Faceți toți pipi în aceeași cizmă, știu eu.

Și cu asta, a plecat.

Toți s-au uitat la tata, care a ridicat din umeri.

— Nu cred că am făcut vreodată pipi într-o cizmă.

Toată lumea a râs.

Deodată, s-a auzit telefonul și s-a lăsat din nou tăcerea. Tata a răspuns. S-au aplecat cu toții spre el, trăgînd cu urechea. Îți puteai da seama că vorbește cu un bărbat. Iar tata era foarte politicos. Spunea lucruri precum:

— Nu e nicio problemă, serios. Serios. Desigur.

Ne-am dat seama că vorbește cu bărbatul ferchezuit. Cînd a pus telefonul în furcă, toată lumea a început să-l bombardeze cu întrebări. Tata le-a făcut semn să tacă.

— Mi-a mulțumit pentru ziar și cafea. Și a zis că de-acum încolo o să vină să le ia el singur și n-o să mai fie nevoie să i le duc sus.

— Vezi? a zis doamna Porty.

Are ceva de ascuns. Așa s-a întîmplat și în Llechwedd cu ferma eoliană.

— Dar... a continuat tata, făcînd să se lase din nou tăcerea. Dacă nu avem nimic împotrivă și dacă Dylan vrea să se ducă mîine acolo, omul ăsta zice că ar putea să-i arate ceva ce l-ar putea interesa.

Toți ochii s-au întors spre mine.

Domnișoara Stannard părea chiar mirată.

— Nu cred că te-am auzit vreodată să fii interesat de ceva, mi-a spus.

— Ce anume te interesează, Dylan? m-a întreat doamna Porty.

Am ridicat din umeri.

— Am vorbit cu el despre găini, am răspuns.

— Găini?

— Găini.

9 APRILIE

Mașinile de azi: toate. Toate mașinile din Manod și de la fermele din apropiere.

Vremea: intervale cu soare. De fapt, un singur interval cu soare, în afară de asta, ploaie.

Observație: OUĂLE SE POT FOLOSI LA TOT FELUL DE LUCRURI

Țin minte ziua asta fiindcă a fost pur și simplu bizară. De obicei, nu mă bagă nimeni în seamă, dar de data asta toată lumea din Manod era cu ochii pe mine. Când am plecat la școală, Evans Uriașul era în curte, vorbind cu tata despre un schimbător de viteze care făcea prea mult zgomot.

— Firește că nici n-aș mai avea nevoie de un schimbător de viteze dacă e adevărat ce-am auzit despre carieră, a spus, făcându-mi cu ochiul. O să afli lucrul ăsta pentru noi, tinere, nu? O să vezi ce se petrece acolo sus?

— N-am cum, am răspuns. Mă duc la școală.

— Școala mai poate să aștepte puțin, nu? a zis tata.

— Nu prea.

— Școala e importantă. Dar s-ar putea să fie puțin cam nepoliticos să nu te duci sus, avînd în vedere că te-a rugat și că e oaspete în orașul ăsta.

— Trebuie să plec, am spus și-am plecat.

Domnul Morgan a trecut pe lîngă mine pe Strada Mare în Land Roverul lui. A încetinit, scoțîndu-și capul pe fereastră.

— Ai trecut pe-acolo sus, tinere Dylan? a întrebat.

— Nu. Am școală.

— Foarte bine, nu e nicio grabă.

La început am crezut că mă întreabă pentru că vrea niște cauciucuri de la atelier, dar cînd am trecut pe lîngă Mr. Chipz, domnul Choi tocmai deschidea și m-a întrebat și el dacă n-am fost sus pe munte.

— Nu pot. Am școală.

— Oricînd ești tu gata. Nu e nicio grabă.

Cînd am ajuns la poarta școlii, toată lumea mă întreba același lucru. De parcă toată lumea din Manod o luase razna. Am fost ușurat să intru în școală.

Sau cel puțin aș fi fost ușurat, dacă domnișoara Stannard n-ar fi zis:

— Ai ajuns devreme, Dylan Hughes.

— Nu, n-am ajuns.

— Mai devreme decît te așteptam. Credeam că te duci pe munte.

— N-am putut, am răspuns.

— De ce nu?

— Păi... am școală.

Cred că măcar ea ar fi trebuit să știe asta, sincer să fiu.

— Oh, a făcut ea, privindu-mă îndelung, de parcă ar fi încercat să înțeleagă ceva. Ai terminat scrisoarea pentru prietenii noștri din Gumbi? m-a întrebat într-un sfârșit.

Evident că, din cauza agitației cu noul client, n-o terminasem.

— Ei bine, din câte se pare, ți-e greu să găsești lucruri despre care să scrii, așa că-ți sugerez să te duci sus pe munte, să vezi ce se întâmplă acolo și să scrii despre asta.

— Ce? Să plec pur și simplu, doamnă? Pe munte? Singur?

— Sunt sigură că tatăl tău
o să te ajute cu drag la
teme. Ți trimit un mesaj.

Tata m-a luat de la școală și am urcat pe munte. Când am trecut dincolo de nor și am ieșit la soare, tata a oprit mașina, a coborât și s-a plimbat o vreme sub cerul senin și albastru. A încercat să mă convingă să vin și eu, dar am rămas în mașină.

Într-un sfârșit, m-am dus pînă la sîrma ghimpată și tata le-a făcut semn bărbaților cu farurile. Oamenii de pe ATV-uri au venit la noi. Credeam că o să ne zică din nou să plecăm, dar tata a spus:

— Avem...

— Știu ce aveți, a spus tipul cu cască.

A dat sîrma la o parte pentru noi și am trecut dincolo. Am trecut de un șopron lung și scund, în care stăteau vreo șase bărbați și înspre care alți bărbați veneau în fugă, din spate.

— Aia era cantina cînd aici era mina, a spus tata.

A oprit mașina. Și am văzut de ce alergau bărbații. Se țineau după o minge de fotbal. Unul a prins-o, s-a întors și a trimis-o înapoi. A luat-o vîntul și mingea a venit învîrtindu-se spre noi. Am ieșit din mașină chiar la timp ca s-o prind pe piept. Am ridicat privirea. Toți bărbații stăteau cu mîinile în aer, strigînd: „Aici! Aici!“. M-am gîndit că dacă fac o treabă

bună, o să-mi ceară să mă alătur. Dar cînd să şutez, ceva le-a abătut atenţia. Toţi bărbaţii au lăsat mîinile în jos şi-au luat-o spre şopron. M-am uitat în spate. Lester venea spre noi. Ne-a spus bună dimineaţa.

— 'Neaţa! a spus tata. Cum a fost FT-ul?

— Da, mersi că l-aţi adus.

— Şi benzina? Sper că a fost bună.

— Benzina, a început Lester, pîrînd puţin încurcat, a fost bună. Am ceva ce cred că te-ar putea interesa, mi s-a adresat el şi, vîzînd că mingea e la mine, a adăugat: Poţi s-o laşi acolo, pe iarbă.

Asta a fost. N-am apucat nici măcar un şut să dau. Ne-am ţinut după Lester spre vechea carieră. Tata mă tot înghiontea şi-mi spunea să par interesat şi să fiu politicos.

— O să mergem înăuntru la munte. N-am mai fost înăuntru de cînd eram de vîrsta ta. Veneam aici să ne jucăm şi să fumăm. Dar la un moment dat au pus nişte gratii la intrare. O să fie bine.

Ar fi fost şi mai bine dacă am fi bătut puţin mingea.

Intrînd în munte, nu m-am putut abţine să nu mă gîndesc la Baxter Stockman şi la bîrlogul lui cavernos, plin de Vinători de

Şobolani Roboţi. L-am luat pe tata de

mîna. Dar, după cum s-a dovedit,

nu erau pe acolo nici roboţi, nici caverne. De fapt, era chiar confortabil, ca un tunel, cu lumini galbene şi blînde pe perete şi un curent călduţ care venea de undeva. Din loc în loc, pe jos se mai vedeau nişte şine înguste.

Peste tot erau grămezi de

cutii mari, din lemn. Doi oameni

în jachete portocalii fluorescente

au ridicat o cutie şi au pus-o pe nişte roţi. Unul dintre ei a trecut în faţă şi altul în spate şi au împins cutia de-a lungul şinelor, pînă jos în munte. Lester i-a urmărit cu privirea pînă cînd n-au mai rămas din ei decît două puncte portocalii plutitoare. Pe urmă ne-a zîmbit şi a spus:

— Aici.

O cutie de lemn stătea rezemată de perete, luminată puternic. Ne-a

cerut să stăm chiar în fața ei. Punctele portocalii din depărtare nu se mai vedeau, dar încă se mai auzeau roțile scârțîind pe șine. Lester a ridicat capacul și a făcut câțiva pași în spate.

Ce era înăuntru cutiei era și mai neașteptat decît ce găsiserăm în interiorul muntelui. Nu erau nici produse vrac, nici deșeuri toxice.

Era o imagine - un tablou cu o femeie încercînd să citească o carte. Fața femeii era pictată, dar hainele ei erau în alb și negru și îi lipsea partea de sus a capului. Cel mai ciudat însă era că un sîn îi ieșise de sub rochie, cum vezi cîteodată pe prima pagină a ziarelor. M-am uitat la tata.

— *Madona din Manchester*, ne-a zis Lester, privindu-ne.

— Da, am spus, uitîndu-mă din nou la tata.

Mie nu mi se părea că arată deloc ca Madonna.

— De Michelangelo, a zis Lester.

— Da.

— Probabil că n-ați mai văzut-o pînă acum. Nu e la fel de cunoscută ca celelalte. O legătură interesantă cu micul vostru Michelangelo cu pene deși, desigur, aceasta e în tempera.

— Da.

— Adică a fost făcută din ouă.

— Asta a fost făcută din ouă? a întrebat tata.

Cred că era cel mai bizar lucru din toate timpurile. Începusem să cred că Lester era mai nebun decît nebunul de Baxter Stockman.

M-am hotărît să evit să-l privesc în ochi și să mă uit în schimb la femeia din imagine. Din depărtare se auzeau strigăte. Bărbații de afară se apucaseră iar de fotbal.

Lester încă vorbea.

— Da, da. Din ouă, noi restul facem omlete. Dar Michelangelo făcea capodopere. Cred că asta explică afecțiunea pe care o ai pentru el.

— Cînd spui că e făcută din ouă... a spus tata.

— Sunt sigur că Dylan o să vă explice mai în detaliu, a spus Lester, dar acolo unde artiștii moderni folosesc vopsele cu pigmentul solubil în ulei, Michelangelo și contemporanii lui dizolvau pigmentul în albuș de ou.

Se numește tempera.

— Corect.

Știu că pare idiot, dar abia cînd a zis asta mi-am dat seama că e o pictură. Părea foarte reală, deși nu arăta ca o fotografie. Nu știam ce e.

— După cum vedeți, pictura este neterminată. Hainele Madonei...

Din nou cu Madonna...

— ...Sunt lăsate în negru, dar toată lumea presupune că urmau să fie pictate în albastru. Cumva, detaliul ăsta face imaginea mai dramatică. De parcă maestrul se grăbea atît de mult să înfățișeze perfecțiunea feței, că n-a mai avut răbdare să aștepte culoarea. Știa că dacă mai așteaptă o singură dimineață, frumusețea ei avea să se stingă. Nu asta înseamnă Arta? A salva Frumusețea de ravagiile Timpului? A salva o singură clipă de la tăcerea eternă?

— Sigur.

— După Pliniu, chiar așa a început arta. O fată, Dibutade, își lua rămas-bun de la iubitul ei. Băiatul pleca la război. Ea a pus o lumînare lîngă el și a trasat forma umbrei lui pe perete. Voia ca el să rămînă cu ea, înțelegeți? Îmi închipui că maestrul o privea pe fata asta cu aceleași sentimente. Nu avea vopselele necesare, dar i s-a părut că trebuie să surprindă momentul. Mi-l închipui așteptînd un pachet de lăpislázuli care n-a mai ajuns. Lăpislázuli este o piatră prețioasă. Ar fi facut-o pudră, ar fi dizolvat-o în ou și ar fi aplicat-o aici, într-un strat subțire, străveziu. Vedeți? E uimitor că straiile chiar au greutate, deși nu avem decît hașura.

— Uimitor, a spus tata. Dar ouăle chiar sunt uimitoare, nu-i așa?

Nu îmi mai luam ochii de la pictură. Cu siguranță nu arăta ca Madonna, nici măcar ca Madonna cînd era tînără. Erau și cîțiva băieții în pictură - doi mai mici și doi mai mari. Cei mici se tot prosteau, încercînd să o întrerupă pe fată din citit. Unul dintre băieții mai mari părea să țină un ciorap vechi în mînă și se uitau amîndoi la el cu atenție, de parcă ar fi fost vreun indiciu important sau ceva. În fundal se vedeau contururile altor doi oameni, așteptînd să fie colorați, ca figurile dintr-o carte de colorat sau de parcă tocmai s-ar fi materializat pe o platformă de teleportare. Ideea e că,

deși restul picturii era bizar și deși lipsea partea de sus a capului femeii, fața ei părea reală. Părea caldă.

— Pe lângă o pictură ca asta, a spus tata, e evident că toate omletele sunt pe locul doi, decît dacă nu cumva ți-e foarte foame. Dar dacă tot vorbim despre ouă, voiam să-ți spun că putem să-ți facem un sandviș cu ou, o omletă, jumări, tot ce vrei.

Atît de strașnic era tata. Nici măcar acum, cînd eram prinși în Tehnodromul ăsta uriaș, cu un inventator nebun și o pictură făcută din ouă, nu și-a pierdut deloc concentrarea. Tot la Miracolul Auto se gîndea.

— De fapt, eu nu mănînc ouă deloc, a zis Lester.

— Bine atunci. Dar tovarășii tăi? Mai stau aici multă vreme? Fiindcă gătim și la domiciliu. Sau am putea, în orice caz. Am vrea.

— Nu vreau să vă rețin, a spus Lester. Sunt sigur că Dylan trebuie să ajungă la școală.

— Nu prea. Adică... asta e o activitate educațională, dacă te gîndești bine. I-am putea spune domnișoarei Stannard că...

— Nu, a sărit Lester, puțin cam repezit. Nu, mi-e teamă că trebuie să vă cer să păstrați discreția. Aș prefera să nu... vorbiți cu nimeni despre asta. Cu absolut nimeni. Nici măcar n-ar fi trebuit să vă chem aici, de fapt.

Tata a promis că o să păstrăm tăcerea.

— Nu e ca și cum e ușor să păstrezi secrete într-un oraș ca ăsta. Dar o să facem tot ce putem.

— Mulțumesc.

— Așadar, care e secretul?

— Poftim?

— Ce anume faceți aici?

— Probabil e mai bine să vă spun cît mai puțin despre asta. Vă mulțumesc că ați venit.

Tata n-a zis nimic pînă cînd n-am ajuns înapoi pe planeta Zdreanță. Dar se vedea că se gîndește la episodul ăsta, încercînd să-și dea seama ce se întîmplă.

— A fost pur și simplu... a spus după o vreme, privind pe geamul mașinii în timp ce încerca să găsească cuvântul potrivit. A fost pur și simplu de neînțeles.

— Crezi că vorbeam despre doi Michelangelo diferiți?

— Cred că da.

La școala primară din Manod avem Joaca pe Ploaie, ceea ce înseamnă că ai voie să stai în clasă în ora de joacă dacă se întâmplă să plouă afară, ceea ce - trebuie să recunoaștem - se întâmplă des. Dar avem un Connect Four uriaș, o tablă de șah imensă și o masă de desenat. Fetele se strâng de obicei în jurul mesei și se prefac că

fac prihori sau mai știu eu ce, în timp ce șușotesc între ele. Eu îmi iau haina pe mine și ies de obicei să trag la poartă, cu statuia din ardezie drept portar. Nimeni altcineva nu iese pe teren la ora de joacă. Până azi. Se adăposteau lângă parcare pentru biciclete. De îndată ce-am intrat pe poartă, s-au năpustit asupra mea. Erau cu sutele. Ca un joc imens și coșmaresc de leapșa, în care toată lumea voia să mă atingă. Am încercat să fug, dar n-aveam unde. S-au îngrămădit în jurul meu, întrebându-mă ce e acolo sus, ce-am văzut, ce mi-au spus, ce fac ăia.

Domnișoara Stannard a văzut ce se petrecea și a venit repede la noi, suflând din fluier.

— înapoi, fetelor! a țipat, făcându-le semn să se dea la o parte. Lăsați-l pe bietul băiat în pace!

Apoi m-a tras din mijlocul mulțimii și mi se pare că am auzit-o zicând:

— Al meu ești!

M-a dus pe culoar, a închis ușa și-a spus:

— Ia zi. Ce e? Ce e acolo sus? Ce-ai văzut? Ce ți-a zis? Ce fac ăia?

— Nu pot să vă spun, domnișoară.

— Poftim?!

— Mi-au cerut să păstrez discreția, domnișoară.

— în legătură cu ce?

- Nu sunt sigur.
- Purtau costume bizare, ca și cum ar fi lucrat cu chimicale?
- Nu, nimic de genul ăsta.
- Construiau ceva? Un stîlp sau...
- Nu, domnișoară. Nu sunt săpături.
- Ce-ai făcut acolo sus?
- Mi-a arătat o pictură, domnișoară.
- O pictură cu ce?
- Cu o femeie.

Deodată, și-a luat un aer grav.

- Ce fel de femeie?
- Nu știu, domnișoară. Părea destul de drăguță. Mi-a cerut să nu vorbesc prea mult despre asta.
- Ți-a arătat o imagine cu o femeie și ți-a cerut să nu spui nimănui?
- A zis să fiu discret.
- Nu se poate să nu știi ce era cu femeia aia. Era cumva Charlotte Church?

— Nu, purta un soi de cearșaf, domnișoară. Nu o acoperea în întregime, ca să fiu sincer, și erau și cîțiva băieți cu ea.

- Deci ți-a arătat o femeie dezbrăcată și ți-a spus...

Brusc, mi-am amintit ceva ce-ar fi putut fi util.

- Domnișoară, am spus, îl știți pe Michelangelo?
- Nu începe cu Țestoasele, Dylan! Nu acum!
- Dar, domnișoară...
- Ajunge! Dacă nu ne poți spune nimic, atunci n-ai nicio scuză pentru întîrziere. O să-ți scad două puncte din notă.

O aștepta o surpriză. Nu cred că mai aveam două puncte din care să scadă.

Cînd a venit vremea să plecăm acasă, lucrurile au luat o turnură încă și mai proastă. Mergeam pe Strada Mare cu Minnie.

- Minnie, am întrebat eu, Madonna e din Manchester?

— Nu.

— Mai există vreo Madonna, în afară de cea faimoasă? Sau mai există vreun alt Michelangelo, în afară de tipul petrecăreț?

— Dylan, uită-te în spate!

M-am uitat. Toată școala se ținea după noi pe Strada Mare. Copiii. Mamele lor. Domnișoara Stannard. Mergeau cu toți în spatele nostru, ca într-un ambuteiaj imens.

Cînd am ajuns la atelier, s-a blocat toată circulația. Toate mașinile din Manod erau fie în curtea din față, fie la marginea drumului. Cine-ar fi trecut pe acolo ar fi putut să creadă că se ține un târg de vechituri. Numai că nu era nimeni în preajmă. Toată lumea era în magazin. Cînd am intrat cu Minnie, au luat-o razna cu toții. Toți trăgeau de mine și-mi puneau aceeași întrebare. Am pierdut-o pe Minnie din priviri. A fost de-a dreptul înspăimîntător, pînă cînd a strigat mama:

— Mă scuzați, e un bebeluș printre noi. N-ați putea face puțină liniște, vă rog!?

Au amuțit. Tata l-a luat pe Max din brațele mamei.

— Dylan și cu mine am fost pe munte azi, a spus el, și trebuie să spun că am fost primiți foarte bine. Dar bărbatul de acolo de sus, Lester, ne-a cerut să fim discreți în legătură cu ce-am văzut.

Din nou s-a dezlănțuit vacarmul. Max a început să plîngă. Toată lumea s-a oprit și și-a cerut scuze.

— Aș vrea să vă pot spune mai multe, a zis tata, dar nu sunt sigur că pot.

— Mie mi se pare totul foarte ciudat, a intervenit domnișoara Stannard. I-a arătat lui Dylan imagini cu o femeie dezbrăcată și i-a cerut să nu spună nimănui, nici măcar profesorilor lui. Este deplasat.

— O femeie dezbrăcată? a întrebat domnul Morgan.

— Am auzit că era Madonna.

— Imagini cu Madonna? a întrebat Mărie, care devenise brusc interesată.

Deodată, din colțul în care țineam calculatorul, s-a auzit vocea lui

Minnie.

— Asta era?

Toți s-au îngrămădit în jurul monitorului.

Femeia din pictura lui Lester era pe monitor. Nu părea la fel de caldă pe ecran ca în viața reală.

— Oh! a făcut domnișoara Stannard. Despre *acest* Michelangelo era vorba!

— Oh! a făcut Mărie. *Asta* era Madona despre care era vorba!

Se pare că Madona este un alt nume pentru mama lui Iisus și că *Madona din Manchester* este o pictură faimoasă, făcută de un pictor faimos, de demult. Pictura era la Galeria Națională. Minnie căuta pe Google mai multe informații.

— Și ce caută acolo sus, în carieră? a întrebat doamna Porty.

— Ce v-am tot spus? a pufnit Minnie. Este o organizație criminală internațională.

— O, a zis doamna Porty. Știam eu că e ceva în neregulă cu tipul ăla. Are pantofii prea lucioși.

17 APRILIE

Mașinile de azi:

MONTEGO ALB - Evans Uriașul (a făcut plinul; o pungă de caramelle)

Vremea: ploioasă

Observație: ACASĂ E ACOLO UNDE E ARTA

Asta e ziua în care a plecat Evans Uriașul și-n care Evans Teribila mi-a băgat degetul în ochi.

S-a dovedit că mașinile care urcaseră pe munte nu aveau nimic de-a face cu vreun jaf sau cu vreo redeschidere a carierei. Arthur de la ziar a aflat întreaga poveste și a pus-o în *Lunarul din Manod*:

Acasă e acolo unde e arta!

Orașul Manod îi va găzdui cei mai distinși oaspeți din istoria sa. Regele Carol, Ioan Botezătorul și Sfântul Gheorghe sunt cu toții prin preajmă.

Cititorii ziarului își amintesc, probabil, că inundațiile extinse de anul trecut din Londra au creat haos în sectorul financiar. Familia regală a trebuit să se mute definitiv la Balmoral, fiindcă Palatul Buckingham nu a mai putut fi considerat sigur.

FC Arsenal s-a mutat în Milton Keynes dintr-un motiv similar. Camera Comunelor s-a transferat în Birmingham. întreaga colecție de tablouri din Galeria Națională a fost mutată într-un adăpost secret și sigur. Separe că acest loc este chiar orașul Manod.

Firește că această informație ar trebui să fie strict secretă. Dar publicarea ei în Lunarul nostru nu este deloc compromițătoare, fiindcă oricum nu-l citește nimeni.

Cum spune și tata, ar trebui să fim mândri că Manod e un adăpost secret și sigur. Și e o onoare să avem atâtea opere de artă în oraș.

— Dar asta nu ne pune pâine pe masă, a comentat Evans Uriașul.

— Nu, a spus tata, nu-i pâine. Este artă. Face bine. E cu totul altceva. Nu putem să ne întoarcem în trecut. Trebuie să mergem înainte.

— Păi asta și fac, merg înainte, a spus Uriașul. Merg înainte tocmai până la Londra.

— Păcat. Tocmai când lucrurile începeau să se însenineze în orașul ăsta.

— Când mă uit la cer, a zis el, nu văd decît nori.

Și-a umplut rezervorul și a cerut o cutie de caramele. Avem niște cutii din astea de caramele cu „Amintiri din Manod“ scris pe capac, cu litere elegante, lângă o poză cu muntele. Nu mai vînduserăm una de cînd... Cred că de niciodată. Erau cam prăfuite, așa că am șters una cu o bucată de piele de căprioară înainte să i-o dau.

— Dacă tot ai bani de dat, nu vrei să cumperi și un Mini Cooper?

— Nu. Mulțumesc oricum. Ar fi bine să-mi văd de drum.

A rămas așa o vreme, uitându-se la poza de pe capac. Apoi și-a ridicat privirea și s-a uitat la munte. De parcă ar fi jucat „găsește diferențele“. Ceea ce nici nu i-ar fi luat mult, apropo, fiindcă muntele din poză e verde, acoperit de margarete și oi, iar cel adevărat este o pată gri, mare și pustie, de parcă cineva l-ar fi șters cu o gumă imensă.

Tata s-a dus să-i aducă restul.

— Să stai cu ochii pe fata mea, da? mi-a zis Uriașul numai mie, coborîndu-și vocea.

— Pe cine?

Mi-a aruncat o privire mirată și în clipa aia mi-am dat seama că vorbea de Evans Teribila. Nu mă gândisem la ea ca la o fată pînă atunci.

— O, da, sigur, am zis.

— Mulțumesc!

— Dar ce vreți să spuneți? Cum adică să stau cu ochii pe ea?

— La școală. Să stai cu ochii pe ea. O să-i fie dor de tatăl ei.

— Oh.

În timpul orei de joacă, m-am oferit să joc Connect Four cu Evans Teribila.

— Ești OK? am întrebat-o.

— Eu prima, a zis ea. Eu-s cu albastru, tu cu roșu.

— Bine, dar ești OK?

S-a uitat mirată la mine.

— Că doar a plecat taică-tău, nu?

Mi-a făcut semn cu degetul să mă apropii de tabla de joc și, cînd am ajuns chiar alături, mi-a băgat degetul în ochi.

21 APRILIE

Mașinile de azi:

O CAMIONETĂ LUTON BEJ -frații Brake

LAND ROVER - domnul Morgan și I Slan

Vremea: mohorîță, apoi ploioasă

Observație: ÎN MANOD E ADUSĂ NIȘTE MÎNCARE THAILANDEZĂ

De obicei nu prea mă interesează camionetele, dar pe asta o țin minte. Țin minte totul despre ziua aia. Tata fusese la angrosiști mai devreme. De obicei aducea niște lapte, pâine și poate ceva pentru raftul cu dulciuri, dacă rămâneam fără marfă. În ziua aia a adus cincizeci de supe instant și cincizeci de pachete de tăieței (douăzeci cu pui și porumb dulce, douăzeci cu carne la grătar și zece cu pui în sos satay). Puiul cu sos satay era o aromă complet nouă.

— N-am mai mâncat niciodată mâncare thailandeză, a spus Tom. Cred că nimeni din valea asta n-a mai mâncat.

Mama era puțin îngrijorată.

— Noi n-avem bani nici de benzină, a zis ea, darămite de tăieței instant!

— Nu ziceai tu că trebuie să avem viziune? Sunt cel puțin douăzeci de oameni acolo sus. Cel puțin zece clienți potențiali. Supă instant, cremă de pantofi, xerox. Nici n-o să apucăm să ne refacem proviziile, așa de repede o să ne cumpere marfa.

— Da, dar...

— Domnul Morgan zice că vrea să cumpere Mini Cooperul pentru fata lui. Asta o să acopere banii pentru benzină. Iar tăieței instant au o viață de raft mai lungă chiar și decât deșeurile nucleare. Nu-ți face griji. Suntem pe drumul cel bun!

În magazin, eu și Minnie am construit un turn de cutii de tăieței instant, aproape la fel de înalt ca ea. Credeam că o să fie dezamăgită când o să audă că sus, la carieră, nu era niciun geniu criminal, ci doar tablouri. Dar nu era.

— Arta și criminalii se potrivesc ca ketchupul și cartofii. Jumătate din tablourile din galeria aia au fost șterpelite. Soldații le fură pe timp de război. Se numește pradă de război. Unele dintre ele valorează o avere. Normal c-o să încerce cineva să le șterpească.

— Da, dar nu de aici. Sunt sus pe munte, în fundul unei cariere de piatră.

— Nu contează. Știi cine le șterpelește de obicei? Mafia.

— Mafia? De ce?

— Le folosește în loc de bani. Dacă un șef de mafioți trebuie să-i plătească unui alt șef de mafioți douăzeci de milioane de lire, în loc să-i trimită un cec sau bani gheață, îi trimite un tablou. Și-n cazul ăsta suma nu trece printr-un cont bancar, înțelegi? E mai greu de detectat, nu?

— O pictură nu face douăzeci de milioane.

— Unele da. De-aia le ascund în carieră.

— Douăzeci de milioane, pe bune?

— Acum câțiva ani, un bărbat care conducea o Nova Vauxhall albă a furat un Da Vinci de cincizeci de milioane dintr-un castel scoțian.

— Sunt sigur că acum nu mai conduce o Nova.

— A lăsat mașina într-o pădure din apropiere și a fugit cu un BMW seria 5, ca al lui Lester. Cine știe, poate a fost chiar Lester. Că el chiar pare puțin suspect.

— Dacă ar fi avut cincizeci de milioane, cu siguranță ar fi trecut la sena 6.

— Dylan, când ai vorbit cu Lester despre găini, ce anume te-a întrebat?

— Nimic. Doar cum le cheamă.

— Atîta tot?

— Voia să știe cine le-a dat numele și i-am zis că eu. De ce?

— Mă gîndeam.

îmi place Minnie cînd se gîndește. De obicei îi vin cîteva idei.

Turnul de tăieței instant stătea puțin aplecat într-o parte, dar n-a căzut.

Cînd a văzut mama cît de mare era Turnul înclinat de Tăieței, iarăși a

început să se îngrijoreze.

— Cît ai dat pe toate astea?

— Trebuie să speculezi ca să acumulezi, a spus tata.

— Nu vreau să acumulez, vreau să pot să plătesc ipoteca.

— Pune-te în locul unui tip care tocmai a condus o camionetă mare pe un drum de munte. E obosit. E nervos. Trebuie să coboare să deschidă poarta. Simte miros de cafea. Se gîndește să vină să-și ia o cafea. Vine în magazin și cînd ajunge înăuntru...

— Tăieței instant cu pui în sos satay, a spus Tom. Cine ar putea să refuze așa ceva?

— Dar dacă nu se oprește? Dacă vine de pe munte gîndindu-se „abia aștept să mă așez undeva“? Dacă vine și se gîndește „de ce m-aș opri la un atelier auto, cînd aș putea să merg pînă la Asda să-mi cumpăr un mic dejun sănătos, ziare, niște fructe și legume“?

— Sau o poșetă, a spus Mărie. Au niște geți de umăr foarte drăguțe, cu model cu floricele. La Asda.

— Și pizza, a zis și Tom. Pizza proaspătă. Cu orice combinație de ingrediente. Poți să iei chiar și pizza cu șuncă și fasole.

— Vă spun eu de ce n-o să se ducă la Asda: relații cu clienții, a zis tata, privindu-mă. Lui Lester îi place Dylan. Așa că avem relații cu clienții.

— Dar de ce? a întrebat Tom cel Bun. Ce-i place la Dylan?

— Da, a zis și Mărie, trebuie să fie o neînțelegere.

— Nu-i adevărat, a pus mama piciorul în prag. E de înțeles. Oricui i-ar plăcea Dylan. Lumea mereu prinde drag de el. E simpatic.

— Asta dacă n-ai nevoie de o schimbare de ulei, a bodogănit tata.

— Nu, a spus Minnie. De fapt, chiar este o neînțelegere.

Toată lumea s-a uitat la ea.

— Dylan i-a spus lui Lester că a fost ideea lui să numească puii de găină Michelangelo și Donatello. Lester n-a auzit niciodată de Țestoasele Ninja. El crede că Dylan și-a numit găinile după niște artiști faimoși din Renașterea italiană. Crede că Dylan este interesat de artă.

Tata s-a holbat la mine, apoi la turnul de tăieței. Mama se uita deja la turnul de tăieței.

— Dacă Lester stă din nou de vorbă cu Dylan, o să-și dea seama că a făcut o greșală caraghioasă, a zis Minnie mai departe. Și după aia o să avem relații foarte proaste cu clienții.

— De ce n-a pomenit nimeni de asta pînă acum? a șoptit tata. Tot pe vocea aia vorbise și cînd a aflat cum încurcasem uleiul de motor cu antigel.

— Păi tocmai ce mi-am dat seama, a spus Minnie.

— Cum de n-a auzit de Țestoase? s-a minunat Tom.
E greu de cap sau ce?

Nu se poate nega că mama era supărată din cauza asta, iar ea și tata au mai tras o repriză de țipete, așa că am plecat cu Minnie la școală. Tocmai treceam pe lîngă Spar cînd tata a venit alergînd după noi. Se vedea de la o poștă că îi venise o idee. Întotdeauna îi venea cîte o idee.

— Dylan, aș vrea să vorbesc cu tine, mi-a zis.

Ne-am dus și ne-am așezat lîngă gardul pictat, chiar sub panoul care-l înfățișa pe Elvis ajungînd la studiourile Sun pentru prima oară, iar tata mi-a povestit totul despre Luther Blisset. Nu auzisem niciodată de el.

— Juca pentru Watford în anii '80, mi-a zis tata.

— Adică înainte să mă nasc eu.

— Știu, știu. Juca la Watford în aceeași perioadă cu John Barnes. Ai auzit de John Barnes.

— A marcat un gol spectaculos împotriva Braziliei în 1984, am zis eu.

— Exact.

— Ei bine, Barnes și Blissett jucau amîndoi în atac pentru Watford. Da? Deci Watford avea doi atacanți și unul era John Barnes. John Barnes - care a înscris împotriva Braziliei, care a fost jucătorul anului în 1988, care a jucat de șaptezeci și nouă de ori pentru Anglia, care-a scris *Anfield Rap*. Și Luther Blissett, un foarte bun marcator și un tip de treabă. Intr-o zi AC

Milan - unul dintre cele mai bogate și mai mari cluburi europene - se decide să-l cumpere pe unul dintre ei. Pe care crezi?

— John Barnes.

— L-au cumpărat pe Luther Blissett.

— De ce?

— Din greșeală. Știau că Watford are doi atacanți și l-au cumpărat pe cel greșit.

— Dar... cum?

— Lasă asta. Ideea e că Blissett ajunge de la Watford la Milan printr-o mișcare de zile mari. O fi fost ea o greșeală, dar Blissett a ajuns la Milan. Și tot ce trebuia să facă era să joace mai bine și nimeni n-avea să-și dea seama.

— Și a reușit?

— Păi nu prea, de fapt. A fost al cincilea în clasamentul marcatorilor și l-au vândut înapoi. Dar ideea e că ajunsese acolo. Toți l-au iubit și s-a întors acasă un jucător mai bun. A înscris pentru Anglia trei goluri într-un singur meci și a rămas și acum cel mai bun marcator din istoria clubului Watford.

— Așa, și?

— Deci nu trebuie să fii cel mai bun din toate timpurile. Trebuie să fii doar cât de bun poți.

— La ce anume?

— La chestia asta.

— Care chestie?

— Situația asta cu picturile.

— Oh! Au zis cumva dacă pot să joc și eu când urc din nou acolo?

— Nu vorbeam de fotbal.

— Ba da, despre fotbal vorbeai. Despre John Barnes și Luther Blissett.

— Vorbeam despre tine. Lester crede că ești un geniu, un soi de John Barnes, dar noi toți știm că ești... ei bine, că ești doar Dylan. Dar n-are nimic. Trebuie să știi să profiți de ocazie. Lester crede că ești deștept. Nu

trebuie decît să te prefaci că așa și ești.

— De fapt, chiar am încercat asta la școală. Nu merge. N-ar fi mai bine dacă i-am spune că Minnie e cea inteligentă, și nu eu?

— Lester nu pare să fie genul de tip căruia să-i placă să i se spună că a făcut o greșală.

începusem să cred că tata n-are niciun plan. Dar apoi a spus:

— OK, uite care-i planul. Minnie e deșteaptă, da? O să încerce să te învețe care-i treaba cu Michelangelo și cu ălalți. Și cînd mai urci pe munte, vine cu tine. Așa că ce nu poate să te învețe, îți șoptește.

Genial!

Minnie s-a arătat foarte entuziasmată de planul tatei.

— Este o înșelătorie, a constatat ea. Asta ne face infractori. Comitem o fraudă.

Era atît de emoționată, că abia dacă putea să stea locului.

— Eu nu fac nicio fraudă, am zis, sunt doar politicoș.

— Cum zici tu.

Ne-am așezat la masa cu calculatorul, căutîndu-l pe Michelangelo pe Wikipedia. Spunea unde s-a născut și cînd, ceea ce nu puteam să țin minte deloc. Și erau și imagini cu operele lui de artă. Cea mai faimoasă este Capela Sixtină din Roma. Este o capelă adevărată, iar el a pictat scene din Biblie pe toți pereții. A pictat singur toate imaginile, fiindcă nu credea că e cineva suficient de bun ca să-l ajute. A pictat tavanul stînd culcat pe spate pe o schelărie foarte înaltă. A și căzut de cîteva ori. Papa s-a enervat că a durat atît de mult s-o termine. Întrebați-mă orice, și-acum țin minte chestiile astea.

Asta i-am spus și tatei cînd am ajuns acasă.

— întreabă-mă orice, orice despre Michelangelo.

Stătea pe unul dintre scaunele de grădină luate la reducere, chiar lîngă teighea.

— Unde s-a născut?

— Bine, asta nu știe, a spus Minnie. Dar poți să-l întrebi orice

altceva. întreabă-l despre Capela...

— OK... a oprit-o tata, dar nu m-a mai întrebat nimic.

Pentru că, în timp ce se gîndea ce să zică, în parcare a tras o camionetă bej. Era o camionetă Luton obișnuită, dar pe laterale erau imagini cu oameni cu papioane și bonete de bucătar, ținînd tot felul de oale; aburul care se ridica din ele se preschimba în litere întortocheate: „Mîncare proaspătă din cămara Fraților Brake“.

Șoferul a parcat și a venit să-și bage capul pe ușa magazinului. în mod dezamăgitor, nu purta papion și bonetă de bucătar.

S-a auzit clopoțelul ușii, după care bărbatul a întrebat:

— Sunt în Manod, nu? Numai că nu e niciun indicator pe A496.

— Indicatoarele nu sunt o prioritate financiară, a explicat tata cu amărăciune.

— Cum pot să vă ajut?

— Caut drumul de munte.

A spus-o de parcă chiar ar fi fost un nume de stradă, ca strada Waterloo. Dar era evident la ce se referea. Așa că a fost puțin ciudat că tata n-a răspuns. Parcă înlemnise.

— Nu vă sună cunoscut? a întrebat bărbatul. Drumul de munte.

Tata a rămas nemișcat.

— E chiar aici, după poartă, a spus Minnie.

Bărbatul a plecat. Fără să se miște sau să scoată un cuvînt, tata l-a privit cum deschide poarta, sare în mașină, trece de poartă, coboară din mașină și închide poarta la loc.

Se pare că Frații Brake vînd mîncare congelată pentru baruri și cafenele. Și nu orice mîncare congelată.

— Aripioare de pui cajun, *chilii con carne*, plăcintă cu carne și bere, a spus tata.

— Cum, i-a zis el mamei mai tîrziu, cum de nu ne-a dat prin cap că au făcut aranjamente pentru mîncare? Ce speranță nebună ne-a făcut să credem că ar putea avea nevoie de noi?

— Nu da vina pe tine, a spus mama.

— Nu dau vina pe mine, ci pe tine, i-a răspuns tata.
— Știu eu să fac *chilii con carne*, dacă vrea cineva, s-a oferit Tom.
— Tocmai asta e ideea, a zis tata, ce rost are să faci, dacă ei pot să ți-l aducă congelat? Au primit o camionetă întreagă de mâncare de la Frații Brake, așa că de ce ar mai putea să aibă nevoie? De nimic. De ce ar cumpăra supa noastră instant când au găleți întregi de supă scoțiană și *minestrone*? De ce s-ar uita la tăiețeeii noștri cu pui, când au pui *tikka mașala*? N-o să vrea să-și facă deloc cumpărăturile aici.

— E mișto totuși că
au pui *tikka mașala*, a spus
Tom.

Tîrziu în după-amiaza aceea, domnul Morgan a venit cu fiică-sa să-i arate Mini Cooperul. Tata m-a lăsat să-l ajut să-l spele, să-l lustruiască și să frece anvelopele. Arăta ca o mașină nou-nouță. O vopsise în roșu Ferrari. Pe fiica domnului Morgan o cheamă Sian. Spunea că mașina e drăguță, dar că nu-i place culoarea.

— Păi e roșu Ferrari, a spus tata. Ca în filmul ăla, *Jaf în stil italian*, știi tu.

— Nu, nu știu. E un pic cam agresivă pentru mine.

— Ce? Cum ar putea o culoare să fie agresivă?

— Da, a spus și domnul Morgan. Cum poate o culoare să fie agresivă?

— E o chestie care ține de psihologia culorilor. E roșie, ca la coride. O mașină mică și roșie pe aleile astea este ca o cîrpă roșie care atrage toți șoferii bărbați. O să-și ardă cauciucurile și-o s-o ia razna pe stradă și mai știu eu ce. De ce crezi că-i zice roșu Ferrari, tată?

— Vedeți dumneavoastră, fata studiază psihologie la universitate. Știe bine lucrurile astea.

— Eu nu voiam decît să arate ca în *Jaf în stil italian*, a zis tata. E

filmul ăla în care jefuiesc o bancă în Italia și fug în mașini din astea.

— Ei bine, sună ca un film foarte agresiv, s-a încăpățânat Sian.

Așa că n-am vîndut Mini Cooperul. Și, după cum s-ar părea, nici tăieței instant n-aveam să-i vindem.

25 APRILIE

Mașinile de azi:

FORD SCORPIO - domnul sergent Hunter

JAGUAR XJ 42 V8 SOVEREIGN (număr de înmatriculare IN5UR3)

Barry și Tone, de la firma de asigurări.

Vremea: mohorîță, dar ploioasă mai târziu

Observație: UNEORI, PRIETENII TĂI SUNT DUȘMANI DEGHIZAȚI

O altă lecție pe care o putem învăța de la Țestoase e că oricine poate greși. De pildă, în „Amintiri din subterană“, Țestoasele sunt urmărite de trei monștri mîncători de piatră printr-un tunel, unde găsesc un oraș subteran. Acolo trăiește o Entitate misterioasă care îi salvează de monștri, așa că Țestoasele cred, firește, că e de partea lor. Dar Entitatea are un plan al ei - și anume să țină Țestoasele pentru totdeauna în orașul subteran. Cei patru eroi trebuie să lupte din greu ca să iasă de acolo atunci cînd le atacă cu magmă inteligentă.

Așa că nu e surprinzător că uneori mai încurci uleiul de motor cu antigelul. Sau dacă cineva se trezește noaptea și aude zgomote din atelier, se uită pe fereastră și vede lumina aprinsă, nu e surprinzător dacă persoana aceea crede că afară e doar taică-său, revopsind Mini Cooperul în altă culoare. Ar fi ușor să faci o asemenea greșală și persoana aceea nici măcar nu și-ar da seama că ar fi o greșală pînă cînd n-ar coborî a doua zi și l-ar găsit pe taică-său vorbind cu sergentul de poliție Hunter despre cum cineva furase Mini Cooperul.

Sergentul Hunter m-a privit și m-a întrebat:

— Ai văzut ceva, tinere Dylan?

— Da.

— Ce?

I-am povestit despre lumina aprinsă și despre ușa deschisă.

— La ce oră era asta?

— Trei și-un sfert. Zece minute mai târziu, am auzit motorul.

— Și n-ai spus nimic? s-a mirat tata.

— Credeam că ești tu, revopsind mașina.

— De ce-aș fi pornit motorul dacă revopseam mașina?

— Nu știu. Poate că dacă vopseaua era udă, ai fi scos mașina la o tură și s-ar fi uscat mai repede.

Tata și-a dat ochii peste cap. Am plecat la școală.

Minnie era încântată peste măsură că cineva comisese în sfârșit o infracțiune în Manod.

— De obicei, infracțiunile vin în valuri, a spus Minnie. Țasta e doar începutul.

Tot drumul spre școală, se holba la fețele oamenilor, încercând să își dea seama dacă au figuri de infractori.

— S-ar putea ca hoții să fie încă printre noi, spunea.

De îndată ce-a ajuns la școală, a început să le povestească tuturor. Până să înceapă lecția, toți copiii erau la noi în clasă, ascultând-o în timp ce povestea cum o bandă de hoți înarmați intrase în atelier în toiul nopții și ne furase Mini Cooperul turbo, o mașină de performanță, cel mai probabil ca să jefuiască o bancă.

— De obicei, mașinile sunt furate la comandă, ca să fie folosite în alte fărădelegi, mai grave, ca infractorii să fugă în ele. Miniul nostru probabil că acum arde pe undeva pe șoseaua de centură din Birmingham.

Pe urmă le-a spus tuturor cum m-am uitat eu pe fereastră și i-am confundat pe criminalii ăia de geniu cu tata. Toată lumea a râs. Mă întrebam de ce domnișoara Stannard nu-i trimite pe toți înapoi la clasele lor, dar după aia am văzut-o stînd pe una dintre bănci, ascultînd laolaltă cu restul lumii.

— Continuă, Minnie, a spus. Este un exercițiu excelent de abilități de vorbire și ascultare.

Minnie le-a scris și celor din Gumbi un e-mail despre jaf. După prînz, am primit un e-mail de la George:

Dragă Dylan, mulțumesc pentru ultimul tău e-mail, care a fost cam plictisitor. E adevărat că ai confundat o bandă de hoți înarmați cu tatăl tău și le-ai dat cheile de la mașină? Cred că a fost foarte supărat. Te rog, scrie-mi și spune-mi mai multe povești amuzante despre viața ta în Manod. Nu mai fi plicticos!

Prietenul tău, George.

La prînz, Evans Teribila m-a arătat cu degetul în sala de mese și a început să rîdă foarte, foarte tare și pentru foarte, foarte mult timp. Abia așteptam să ajung acasă. Cel puțin acolo toată lumea știa cum stau lucrurile de fapt.

Dar cînd am ajuns acasă, am găsit un Jaguar 4.2 (viteză maximă 250 km/h, de la 0 la 60 în 6,3 secunde!!!) în curtea din față. Știam că nu e al nostru. În magazin erau doi bărbați îmbrăcați la costum. Unul avea un telefon mobil în buzunarul de la piept, iar celălalt, o mustață mare și pleoștită, ca o morsă.

— Salut, puștiule, au zis cînd am intrat. Înțeleg că tu ai văzut tot ce s-a întîmplat.

— Păi...

— Eu sunt Barry, apropo, a spus tipul cu mustața de morsă. Și el e Tone.

— Ca în *ring tone*⁷, a zis Tone, punîndu-și telefonul să sune în glumă. Suntem de la compania de asigurări.

Vorbeau pe rînd, ca la *Blue Peter*⁸.

— Vrem să știm ce-ai văzut. Nu te grăbi, mi-a spus Barry, scoțîndu-și carnețelul.

⁷ „Sunet de apel.” (n. red.)

⁸ Show de televiziune pentru copii, cel mai longeviv program de acest gen; primul episod a fost difuzat în 1958. *Blue Peter* rulează și în prezent la postul CBBC. (n. red.)

— N-a fost mare lucru. M-am trezit, am auzit un zgomot, am văzut lumina aprinsă și cam asta a fost tot.

— Pe la cât era?

— Trei și-un sfert.

Au notat amândoi ora și mi-au mulțumit. Minnie i-a întrebat dacă cred că e începutul unui val de infracțiuni.

— Să sperăm că nu, a zis Barry. Noi o să verificăm, fiindcă e foarte neobișnuit. Manod are cea mai redusă rată a infracționalității din Regat. În mod normal. Așa că ne-am întrebat ce a fost diferit de data asta.

Și când a spus-o, s-a uitat direct la tata.

— Am încuiat atelierul înainte să mă duc la culcare. Au forțat ușa. Se vede dacă te uiți la ea.

Barry m-a privit încă o dată și m-a întrebat:

— Mai ții minte ce anume te-a trezit? Ai auzit vreun zgomot neobișnuit?

M-am gândit bine înainte să răspund.

— Nu. Nu, n-am auzit.

— Căutăm motive pentru care s-ar fi putut întâmpla ce s-a întâmplat, a explicat Tone.

— Mai ales că nu s-a mai întâmplat niciodată, a completat Barry.

Motive. M-am gândit bine. Poate că dacă mi-aș fi amintit vreun indiciu, asta avea să compenseze faptul că n-am oprit jaful.

— N-ai auzit voci? Vreo altă mașină oprind? Ne întrebăm cum au ajuns aici sus.

— Nu, nimic de genul ăsta.

— N-a umblat niciun individ mai dubios prin preajma atelierului în ultimul timp? Vreun infractor sau ceva?

De îndată ce-a rostit cuvântul ăsta, m-am uitat la Minnie.

Părea că are de gând să rostească numele lui Tom.

— Sigur nu, m-am repezit eu să răspund.

— Sigur?

— Sigur.

L-a privit pe tata.

— Iar mașina, ca să fim siguri, era un Mini Cooper S, vopsit roșu Ferrari.

— Da, a zis tata.

Iar eu am adăugat:

— Cu interior de lemn de nuc fals, schimbător de viteze îmbrăcat în piele, capace din aliaj.

S-au uitat la mine.

— Tata a pus capace din aliaj pe roți. Păreau uriașe. Încerca să i-o vîndă fetei domnului Morgan, ca să facă bani de benzină. De-asta voia s-o facă să arate bine. Dar ei nu i-a plăcut culoarea. Nu-i așa, tată?

Tata a dat din cap. Cei doi bărbați păreau mulțumiți, poate era vreun indiciu în ce le spusese eu.

— Aveți întrebări? a spus Barry.

— E adevărat că Jaguarul are senzori de înălțime care coboară vehiculul cu cincisprezece milimetri la viteze de peste 150 km/h pentru a îmbunătăți eficiența aerodinamică, stabilitatea mașinii și pentru a economisi combustibil în timpul curselor de mare viteză?

— Nu știm, a spus Tone.

— E ilegal să mergi peste 150.

— Iar noi nu facem nimic ilegal.

Mi-au mulțumit oricum și mi-au spus să-i sun dacă-mi amintesc ceva. Barry mi-a dat un pix, pe care era trecut numărul lui de telefon, scris cu cifre aurite. Ce om de treabă!

După ce-au plecat, tata a intrat în atelier, deși toată lumea din Manod știa că nu are la ce mașină să lucreze. Când mama s-a dus să-i aducă o cană de ceai, n-a vrut să o lase să intre. Încă nu ieșise când m-am dus eu în curte să gonesc găinile în cușca pentru iepuri. Tocmai ce voiam să intru când s-a deschis ușa de la atelier și tata a apărut în prag, privindu-mă.

— Noapte bună! i-am zis.

— Noapte bună! fiule.

Nu părea că mai are de gînd să adauge ceva. Așa că i-am zis:

— Tată, îmi pare rău. Nu știam că sunt hoți.

Tot nimic.

— Dacă ar fi să mi se îndeplinească o dorință, aș vrea să găsesc mașina aia.

S-a holbat la mine și mi-a zis:

— Vrei să tragem la poartă?

Ce bizar! N-aș fi fost mai surprins nici dacă mi-ar fi cerut să schimbăm uleiul. Adică se mai joacă cu mine din cînd în cînd, dar numai dacă-l rog de un miliard de ori. A stat în poartă primele zece lovituri. Apoi am stat eu următoarele zece, apoi am făcut schimb, apoi alt schimb și tot așa pînă cînd n-am mai văzut mingea de întuneric ce se făcuse. A fost o nebunie totală și am cîștigat cu 83 la 77. După aceea am stat o vreme pe trepte, privind luna cum se plimbă printre nori.

— Știi ce? mi-a zis. Dacă te duci undeva cu trenul, trebuie să iei mereu o zebră cu tine.

-Ce?

— E o chestiune de probabilități. Știi cum sunt companiile de asigurări. Ele fac bani calculînd cît de probabil este să se întîmple ceva. De pildă, toată lumea trebuie să plătească asigurare pentru mașină, fiindcă e foarte probabil ca într-o zi să fii implicat într-un accident rutier. Sunt șanse de unu la o sută. Dacă mergi cu trenul, șansele sunt mai mici. Una la un milion. Dar șansele ca o zebră să

fie rănită într-un tren aproape că nu există. Zebrele nu sunt rănite aproape niciodată cînd merg cu trenul. Așa că dacă mergi cu trenul, ia o zebră cu tine și n-o să te rănești. Înțelegi?

— Nu prea.

— Încerc să-ți spun să ai grijă de tine, OK?

Părea o cale foarte ocolită de a o spune. Dar chiar a fost o noapte de pomină.

Propunerea tatei de a trage șuturi la poartă fusese așa de

surprinzătoare, că n-am mai avut putere să mă mir când am coborât a doua zi și am aflat că mama se trezise deja și tata plecase.

26 APRILIE

Mașinile de azi:

JAGUAR 42. Barry și Tone

Vremea: ploaie torențială

Observație: FOTBAL EXTREM

Îmi amintesc de dimineața asta mai ales din cauza micului dejun. Eram în magazin, înainte să plecăm la școală, când Barry și Tone au apărut în Jaguarul lor 4.2. Voiau să discute cu tata. A coborât mama.

— Mi-e teamă că domnul Hughes e plecat cu afaceri, le-a spus ea, după care l-a luat pe Max și s-a dus înapoi în pat.

Ne-am uitat uimiți unii la alții. Tata nu mai plecase niciodată cu afaceri. Iar mama nu se mai întorsese niciodată în pat dimineața.

— Ce-o să ne facem? am întrebat eu.

— Vă spun eu ce-o să facem, a zis Mărie. O să mâncăm un mic dejun decent, în locul chestiei ăleia care face laptele galben.

Și, cu aceste cuvinte, a luat una dintre cutiile de tăieței instant și a pus apă fierbinte din Gaggia peste ei.

Date fiind circumstanțele, nu mi se părea cel mai potrivit lucru, dar chiar mirosea bine.

— Cum e? am întrebat.

— Ca un terci fierbinte cu unt de arahide și fire de ață. E bun.

— Poate că ar trebui să mâncăm toți câte o porție, ca să ne punem creierele în mișcare. Trebuie să facem un plan.

— Tăieței instant îți pun creierul în mișcare? a întrebat Mărie.

Minnie a citit lista tuturor chimicalelor și E-urilor din lista de ingrediente și a spus:

— Dacă toate chestiile astea nu te fac să gîndești, atunci nu știu ce te-ar mai putea face.

Așa că mi-am făcut și eu o porție. Tom și-a făcut și el una când a venit.

— Unde s-a dus domnul Hughes? a întrebat, cu gura plină de tăieței.
— E plecat cu afaceri, a spus Mărie, fiindcă atelierul nu face suficienți bani, iar asta e numai vina lui Dylan.

Pentru că a lăsat hoții să plece cu Mini Cooperul.

De parcă n-aș fi știut-o deja.

— Mă întreb cu ce fel de afaceri e plecat, a spus Tom.

— Nu contează. Și nu contează nici a cui vină e, a spus Mărie. Ideea e că atelierul ăsta nu aduce destui bani. Dacă vrem ca tata să se întoarcă, trebuie să facem atelierul să aducă mai mulți bani.

Ușor de zis.

— Am putea să comitem infracțiuni, a propus Minnie.

— Eu nu, a zis Tom.

— Haide, Tom, dacă ai dat greș o dată nu înseamnă că nu poți. Trebuie să încerci iar și iar, pînă îți iese. Și de data asta te-am ajutat și noi.

— Da, dar acum sunt alt om, înțelegi?

— Mda, a spus Minnie. înseamnă că pînă aici ne-a fost.

— Aoleu, serios? a întrebat Tom cu un aer îngrijorat. Dacă vă creez atîtea probleme, poate că aș putea comite și eu o infracțiune, acolo.

— Nu e nevoie, a zis Mărie. Ia gîndiți-vă, tipii ăia sunt încă sus pe munte. Tot trebuie să coboare cu mașinile pînă în curtea din față. încă sunt o piață potențială. Tot ce trebuie să facem este să găsim ceva să le vindem. Aveți vreo sugestie?

Nimeni n-avea nicio sugestie.

Eu nu îmi doream decît să fi putut opri hoții. Sau să pot găsi mașina. Sau să dau măcar peste un indiciu cît de mic.

— Aș putea să-mi vînd setul de Țestoase de asamblat. Sunt de colecție.

— Foarte drăguț din partea ta, a spus Mărie, dar ai vîndut deja destule, Tom. Mulțumim oricum!

— Ce bine! a răsuflat Tom ușurat.

— Să dăm oare o petrecere? a continuat Mărie. Ar fi drăguț să dăm o petrecere. M-am tot gîndit la asta. Atelierul tatei ar fi o cameră de

petreceri grozavă. Ar putea să fie cu muzică și dans și sunt sigură că ar veni lumea de la școală.

— Și cum ar aduce asta profit? a întrebat Minnie.

— în fine, a zis Mărie. Era doar o idee.

— Prăjituri! am auzit-o deodată pe Minnie spunând.

Toată lumea și-a ținut respirația. Fata asta chiar e un geniu.

— Ador prăjiturile! a sărit Tom. Toată lumea le adoră, de fapt.

— Știm că au aripioare de pui cajun, a spus Minnie, dar oare au prăjituri? Probabil că nu. Am putea să le facem chiar noi, deci n-ar exista decât costuri cu materia primă.

— Da, dar ce fel de prăjituri? a întrebat Tom. Fiindcă prăjiturile cu ghimbir nu sunt bune, de pildă.

— Putem să facem un meniu din care să comande, și nu trebuie să coacem decât ce comandă. Și iată care e lovitura de maestru. O să inventăm prăjituri. Prăjituri speciale făcute pentru oameni care muncesc sus pe munte, cu opere de artă.

Așa a fost inventată Plăcinta Picasso. Și Tarta Tițian și Răsturnata Tintoretto. Și Constable⁹ CiocoCrisp. Minnie a căutat toată dimineața nume de pictori pe care Mărie le combina cu nume de prăjituri. Chiar și Tom le-a ajutat. S-au așezat la computer, chicotind și rîzînd, jucîndu-se cu fonturile și culorile. Eu unul nu știam niciunul dintre numele alea de pictori sau de prăjituri. Sau de fonturi. Așa că i-am lăsat să-și facă de cap.

— Data viitoare cînd coboară vreunul dintre ei, îi dăm meniul, a spus Mărie.

Era bine să vezi echipa Hughes din nou la muncă. Chiar dacă antrenorul era în pat și căpitanul plecat. Și chiar dacă eu rămăsesem pe bară.

Mama a stat în camera ei toată dimineața fiindcă îi era dor de tata, ceea ce era de înțeles. Știind cît de mult ne înveseliseră pe noi tăieței instant, m-am uitat în *Cavalcade de cafea* și am hotărît să-i fac un mocaccino, un

⁹ John Constable (1776-1837), pictor englez din școala romantică, (n. red.)

amestec de cafea, ciocolată și lapte. Nu mai aveam ciocolată caldă, așa că am aruncat niște fulgi de ciocolată în cană și i-am dus-o în cameră. A părut încântată.

— Cît o să stea acolo? am întrebat-o.

— Cine?

— Tata.

— Ah, tata. Ce-i cu el?

— Cît timp o să fie plecat?

— Unde?

— Cu afacerile. Ai spus că e plecat cu afaceri.

— O, nu știu. O vreme, mi-a răspuns ea, uitîndu-se pe fereastră.

— Cu ce fel de afaceri a plecat?

— Mmm?

— A plecat să lucreze la noul baraj?

— Mmm?

— Ei bine, am zis eu, nu pot să stau să pălăvrălesc aici toată ziua.

De fapt, chiar aș fi putut, fiindcă nu aveam altceva de făcut. Dar mama n-a încercat să mă oprească, așa că am plecat.

Donatello a făcut un ou!

Pe una dintre buteliile de gaz. Avea un fulg lipit de el și încă era cald. Fantastic!

Dar și inutil. Mi-a trecut prin cap să mă duc să le spun celorlalți, dar un ou nu schimba lucrurile prea mult. Apoi m-am gîndit cît de trist era că găina aia depusese atîta efort ca să facă un ou care n-avea să schimbe nimic. Dar deodată mi-a venit o idee. Tata spusese că dacă vrei să ai relații bune cu clienții, trebuie să-ți dai puțin interesul.

De ce să așteptăm pînă cînd ajunge unul dintre ei jos ca să le dăm meniul? Le-aș fi putut duce eu meniul sus. Bine, n-aveam mașină. Dar bunicii noștri urcaseră toți muntele pe jos cînd se duceau la muncă. Aș fi putut să fac și eu la fel.

Am dat fuga în magazin. Meniurile erau aranjate într-un teanc lîngă

imprimantă. Arătau bestial: litere galbene pe un fond albastru. Fetele nu se vedeau nicăieri. Tom era în spate. Am luat un meniu și o cagulă și am plecat. Aveam de gând să urc pe munte. Aveam de gând să fac partea mea de treabă pentru ca atelierul să scoată bani.

Mi-am luat și mingea de fotbal, în cazul în care s-ar fi ivit ocazia să joc fotbal.

Mi-a plăcut să urc pînă acolo. Pînă atunci nu mai fusesem decît cu mașina și nu văzusem pietrele albe. La fiecare cîteva minute, treceai pe lîngă una. A fost ca unul din jocurile alea în care te uiți ore întregi la o imagine încercînd să găsești figura ascunsă, apoi brusc o vezi și pe urmă nu te mai poți opri să n-o vezi. Așa a fost și atunci. De îndată ce-am văzut cîteva pietre, am văzut un șir întreg, pierzîndu-se printre nori ca un fir de ață. Am mers așa multă vreme, dar cînd m-am uitat înapoi, mi-am dat seama că nu ajunseseam prea departe. încă puteam desluși literele de pe firma atelierului: Oaza Miracolul Auto. A fost cît pe ce să mă dau bătut, dar mi-am amintit de cei patru sute de buni care făcuseră drumul ăsta în fiecare dimineață și m-am gîndit că nu poate să fie atît de lung dacă îl făceau chiar înainte să înceapă munca. Am lăsat mingea jos și am început să driblez în sus, pe cărare. Mă tot gîndeam ce bine ar fi fost dacă ar fi existat cineva care să mi-o paseze înapoi.

Nu-mi amintesc cînd am intrat în nor. Țin minte doar că brusc s-a făcut mai răcoare și mai umed decît înainte și n-am mai putut să văd, iar pietrele de sub picioare au început să fie mai alunecoase. Am ridicat mingea și m-am gîndit să mă întorc, dar am văzut o altă piatră albă, chiar în față. Am mers pînă la ea și de-acolo am văzut-o pe următoarea, și-apoi pe următoarea, și tot așa. Apoi am văzut altceva. Era mare cît o casă, dar ieșea pîr din el, un pîr des și țepos. Am încercat să nu fac zgomot. Chestia aia păroasă a amuțit și ea. Totul a amuțit. Era de parcă toată lumea s-ar fi cufundat în tăcere. Sau de parcă ar fi dispărut. Eram doar eu, două pietre albe (una în față și una în spate) și chestia aia mare și păroasă. Am făcut un pas înapoi. Am alunecat. Am scăpat mingea, care a luat-o la vale,

rostogolindu-se. Am auzit zgomotul pe care îl facea lovindu-se de pietre mult timp după ce n-am mai văzut-o. Creatura trebuie să fi auzit și ea. Dar nu s-a mișcat. Când mi-am îndreptat spatele, norul din jurul creaturii s-a risipit pentru câteva momente.

Și ce să vezi? Era o bucată mare de ardezie, o stîncă uriașă, pe care crescuse mușchi. O parte era foarte netedă la atingere, ca sticla. Mă întrebam ce căuta acolo. Poate că era ultima bucată mare de ardezie pe care o tăiaseră. Poate că mina s-a închis înainte să aibă timp s-o taie în Doamne Albe. Dacă te uita de aproape, se vedeau urme de săgeți și ceva scris pe ea, ca un fel instrucțiuni pentru cei care urmau s-o taie. Și erau și niște desene mici scrijelite acolo, dar atît de fine, încît mi se părea că le-aș fi putut șterge dacă aș fi trecut cu mîna peste ele. Era un șir de fețe, toate privind spre un colț al stîncii. Nu înțelegeam la ce s-ar fi putut uita, decît dacă nu cumva erau toate interesate de mușchi. Deci nu era o creatură mare și păroasă, ci doar un bolovan, ceea ce era bine. Deși îmi pierdusem mingea de fotbal, ceea ce nu era bine. Dar aveam încă meniul, și tocmai asta era ideea.

Cînd am ieșit din nor la lumina soarelui, a fost bestial. Acum știu cum se simte o mașină cînd se opresc $f' > -v$ pompele de apă la spălătorie și
^ - ./ypornește uscătorul. Simțeam cum mă usuc. Vedeam cum toate lucrurile devin mai strălucitoare și mai limpezi. Ardezia era albastră. Mușchiul părea făcut din aur, iar vocile bărbaților, care veneau de undeva din față, au fost cel mai puternic sunet pe care l-am auzit vreodată, ca o petrecere unde toată lumea te așteaptă pe tine să vii. Cînd m-am apropiat, am văzut o minge rostogolindu-se spre mine pe deal. Am ridicat privirea. Doi oameni în halate stăteau lîngă cantină, țipînd. Un al treilea alerga spre mine, urmărind mingea. Aproape că ajunsese la ea, dar mingea s-a lovit de o stîncă, a sărit în sus și a pornit spre mine. M-am dus la ea, am prins-o pe dreptul și am dat-o cu vreau. A căzut chiar la picioarele tipului.

Omul a prins-o și m-a felicitat.

— Bravo! mi-a strigat el și m-a așteptat să-l prind din urmă.

Cînd am ajuns lîngă el, mi-a pus întrebarea mea preferată:

— Vrei să joci?

A fost un joc de pomină. Am jucat în echipe de cinci, dar solul era așa de stîncos și de denivelat, că ziceai că sunt o sută de jucători invizibili pe teren. Trimiteai o pasă frumoasă și lungă spre cineva și brusc mingea se întorcea la tine sau facea dintr-odată stînga și trebuia să alergi după ea. Era fotbal extrem. Parcă jucam împotriva muntelui. A fost o nebunie completă și am pierdut cu 5 la 3. Am dat un șut care ar fi putut să fie un gol istoric dacă ar fi intrat mingea în poartă. Am apărat onoarea echipei Hughes.

După aceea, unul dintre ei mi-a dat o doză de Sprite și ne-am așezat pe o stîncă să privim apusul. În clipa în care soarele a coborît în spatele muntelui Blaenau, toții norii din vale s-au făcut de un roșu închis, de parcă cineva ar fi apăsător pe un comutator.

— Zici că e pictat de Turner¹⁰, am auzit o voce din spatele meu. Pentru un apus ca ăsta, aproape că merită să fii în Țara Galilor.

Era Lester.

M-am întors. Era foarte surprins să mă vadă.

— Cum Dumnezeu ai ajuns aici? m-a întrebat.

Unul dintre bărbați i-a zis că am venit pe jos.

— Ai mers pe jos pînă aici? m-a întrebat uimit, de parcă aș fi mers pînă pe Lună.

— Ne întrebam dacă nu cumva nu vreți prăjituri.

— Ce?

— Am o listă aici... i-am zis, întinzîndu-i meniul, dar el i l-a dat mai departe tipului care mă întrebase dacă vreau să joc.

— Avem cateringul asigurat. Nu avem nevoie de nimic.

— Dar dacă tot a bătut atîta drum... a spus tipul cu fotbalul.

Lester mă împingea deja spre Tehnodrom, spunîndu-mi:

— Știi eu pentru ce ai venit tu pînă aici.

¹⁰ William Turner (1775-1851), peisagist englez din școala romantică, foarte apreciat pentru acuarelele sale (n. red.)

— O să pun meniul pe peretele cantinei, a strigat după mine tipul celălalt.

— Da, da, a spus Lester, fără să se uite înapoi și fără să încetinească.

Nu mă deranja. Eram interesat să văd ce e înăuntrul domului și dacă mă întreba din nou despre Michelangelo, era bine, știam ce să zic. Probabil.

Domul era dezamăgitor. Era plin de computere, telefoane și scaune, așa cum se cuvine să fie un sediu central, dar nu avea un ecran imens pe perete unde să vezi imagini din satelit cu dușmanii tăi sau cu Vânătorii de Șobolani Roboți sau măcar un depozit secret de agent mutagen; era doar un bărbat în cămașă albă, vorbind la telefon. În colț se vedea un șevalet cu o pictură luminată de un bec.

— El e băiatul despre care-ți povesteam, i-a zis Lester tipului. A venit pe jos pînă aici, dacă-ți vine să crezi. Pe jos. Ca Rafael. Știi că Rafael a mers pe jos de la Urbino la Roma ca să vadă desenele lui Michelangelo?

Începea să-mi placă. M-am apropiat de pictură. Mă vedeam spunînd „Ah, Capela Sixtină“ sau „Nimeni nu celebrează frumusețea formei umane ca Michelangelo“, dar cînd am ajuns lîngă ea, am înlemnit. Tabloul ăsta era altfel. Orice ar fi fost, nu reprezenta forma umană. Și aveam impresia că nici de Michelangelo nu era. Era o pictură întreagă cu fructe și alte chestii de genul ăsta. Și cîteva nuci. Păreau adevărate, dar nu erau decît... cumpărături. Poate că era o reclamă, dar cine ar face o reclamă la nuci?

Lester era la telefon, vorbind cu Tom.

— Da, e aici sus. A venit pe jos. Nu pot să-l las să plece singur înapoi. O să se facă întuneric și nici n-am șofer cu care să-l trimit. Ați putea veni să-l luați? Puteți? Minunat.

„Așa, și veniți mai repede!“ mi-am spus eu. Nuci, pe bune? Ce-ai putea să spui despre nuci?

f

Lester a venit în spatele meu și a început să-mi spună că, deși Galeria Națională era închisă din cauza unor probleme cu asigurarea, se hotărâseră să expună o pictură pe săptămână într-o cameră specială de acolo.

— Viața e grea în Londra acum, așa că ideea e să trimitem picturi care sunt optimiste sau ar putea să le ridice moralul oamenilor. Ce crezi? Ar putea să meargă asta?

Încercam să-mi închipui cât de nașpa trebuie să fie lucrurile ca să-ți ridice moralul o nucă. Nici măcar o nucă adevărată, doar imaginea unei nuci. Apoi mi-am amintit că tata e în Londra și mă întrebam dacă nu cumva îi e greu. Timp de un minut, aproape că am uitat că eram cu Lester acolo. Probabil că mă purtam cam ciudat, pentru că m-a întrebat dacă mă simt bine. Nu voiam să-i spun despre tata, dar nici nu știam ce altceva să spun. Din fericire, chiar atunci a intrat tipul cu fotbalul:

— Ar trebui să vezi chestia asta.

Lester a început să citească meniul. A început să zîmbească, iar zîmbetul i s-a transformat curînd într-un rîs în toată regula.

— Tu ai făcut chestia asta? m-a întrebat.

Asta era șansa mea. Puteam să spun: „Nu, sora mea“ și atunci s-ar fi aflat că ea este cea inteligentă și toată încurcătura ar fi ieșit la iveală. Dar înainte să scot un cuvînt, l-am auzit spunînd:

— Ești prea modest. Cine altcineva ar putea fi? Cred că pînă la urmă o să cumpărăm cîteva dintre prăjiturile astea.

— Da? Serios? Mînănat!

— Da, de ce nu? a zis, uitîndu-se din nou la meniu. Cine ar fi crezut? Tu chiar trăiești pentru artă, nu?

— Păi... am spus eu. Încerc și eu.

A făcut un semn spre pictură și a spus:

— E un Melendez, probabil că știi deja povestea.

Ce-ar fi trebuit să zic? Dacă răspundeam că nu, puteam să par prost. Dacă spuneam da, ar fi putut să-mi pună întrebări. Așa că am continuat să mă holbez la pictură.

— O, scuze, a adăugat. N-ai văzut-o în realitate pînă acum, trebuie să

fie un moment special pentru tine.

S-a dat puțin în spate și s-a așezat la birou, iar eu eram parcă prins în capcană. Dacă îmi luam ochii de la pictură, avea să mă ia la întrebări. Așa că trebuia să continui să o privesc. Nu făceam decît să stau acolo, privind-o fără oprire. Nucile nu deveniseră mai interesante, dar începusem să am nevoie să merg la toaletă. Am încercat să mă țin. Am încercat să nu mă gîndesc la asta. Dar într-un final începusem să mă fiții pe vîrful degetelor.

Cînd a sosit Tom, Lester i-a făcut semn să tacă și a arătat spre mine.

— Stă așa de jumătate de oră, i-a spus. Puterea lui de concentrare este pur și simplu extraordinară. N-am mai văzut pe nimeni ca el pînă acum. Dylan, ești gata să dai verdictul?

— Am nevoie să fac pipi, am zis și am fugit afară.

Cînd m-am întors, Lester încă vorbea despre mine.

— A fost complet absorbit. A uitat și că are o vezică.

— E o pictură frumoasă chestia asta, a zis Tom.

Se uita la ea de aproape, de parcă ar fi încercat să aleagă cea mai bună nucă.

— Da, bietul Melendez. Era genial, după cum poți vedea, dar a fost exclus de la curte din cauza politicii vremii. Voia să facă picturi mărețe - scene de bătălii, chestii d-astea -, dar așa ceva e foarte scump, firește. Ai nevoie de multă vopsea și de mult timp. Din cauză că se certase cu regele, nu mai putea să găsească pe nimeni care să-i cumpere operele. Așa că asta a fost. Nu mai avea ce face. Nu picta decît ce-avea la îndemînă, de obicei mîncare. Natură moartă.

— Aș prefera oricînd să văd asta în locul unei bătălii, a zis Tom.

îmi venea să-i zic c-ar trebui să încerce să se uite o jumătate de oră la ea și abia după aia să se pronunțe. Ce și-ar mai fi dorit atunci să fie o bătălie! Dar el încă se uita la pictură, ca și cum chiar i-ar fi plăcut.

— Știi povestea lui Proust cu naturile moarte? a întrebat Lester.

N-aveam de gînd să mă mai las prins în capcană de data asta; așa că am răspuns:

— Nu.

— Ei bine, un prieten a venit să-l vadă pe Proust. Era un om de vîrstă mijlocie care spunea că e plictisit de viața lui, că avea nevoie de emoție și frumusețe. Proust i-a spus să se ducă să vadă niște naturi moarte, cum e asta. Și ele aveau să-l învețe că poate găsi frumusețe și-n cele mai plictisitoare locuri - de pildă, în oalele și tigăile din propria bucătărie.

Tom încă se holba la pictură.

— Alea sunt portocale? a întrebat.

— Da, portocale, un pepene și, desigur, nuci. N-avem de unde ști ce este în cutii, dar îmi închipui că...

— N-am mai văzut portocale cu codița aia răsucită pînă acum. Adică știam că cresc în copaci, dar n-am văzut niciodată codița de care sunt prinse.

— Da, a spus Lester. Și par perfect coapte. Tocmai bune de mîncat, dar îți poți da seama, cumva, că asta n-are să dureze mult. Cum spuneam și înainte, e un moment de frumusețe salvat de la decădere, a zis, uitîndu-se la mine. Poate că ar trebui să pictezi ceva, Dylan. Ceva care să ne arate frumusețea ascunsă a orașului Manod.

Eram atît de șocat, că am uitat să fiu politicos.

— Frumusețea orașului nu e ascunsă, am izbucnit. Manod e frumos. Toată lumea poate să vadă asta!

— De fapt, nu toată lumea poate s-o vadă. E nevoie de cineva special care să vadă frumusețe într-un loc ca ăsta.

— Nu e adevărat! Toată lumea poate s-o vadă! Spune-i, Tom!

— O, da, Manod e un oraș pe cînte, ce carapacea mă-sii!

Tom nu prea voia să plece. Voia să se uite în continuare la nuci. Am ieșit, m-am urcat în Wrangler și l-am claxonat pînă cînd a venit.

Tot drumul spre poalele muntelui m-am gîndit cum poate cineva să se înșele atît de mult în legătură cu Manod. Cînd luam curba, se vedea tot orașul ghemuit în vale. Acoperișurile ude din ardezie aveau licăriri albastrii și dîre subțiri de fum albastru se ridicau din toate coșurile.

— Cum a putut să zică așa ceva? Cum a putut s-o gîndească măcar?

Dar, de fapt, mă gîndeam la bietul tata. Cum poți să compari o pictură cu nuci cu interiorul unui munte? Apoi mi-am văzut mingea pe care o scăpasem mai devreme, prinsă între doi bolovani mari. Tom m-a lăsat să cobor ca să mă duc să mi-o iau.

Mama a venit să deschidă poarta. Nu părea foarte fericită. Nici n-am apucat bine să parcăm, că a și început cu „Ce credeai tu că faci?” și alte cicăleli. Cînd am intrat în magazin, fetele i s-au alăturat. Am așteptat să termine toate și apoi le-am spus despre comanda pentru prăjituri.

— Super! a zis Mărie.

— ■ Bestial! a zis Minnie.

— Cîte? a întrebat Mărie.

— De care? a întrebat Minnie.

E drept, ar fi trebuit să știu răspunsul la ultimele două întrebări, dar pînă la urmă a fost bine, fiindcă o camionetă a coborît în luna cea aceea și, cînd Tom s-a dus să-i deschidă poarta, șoferul ne-a dat o comandă scrisă.

— Hai să vedem, am zis. Mi-a înmînat hîrtia.

— Vorbeam cu șoferul, mi-a spus Tom. Cică duce pictura aia la Londra.

— Bine.

Comanda era pentru douăsprezece Constable CiocoCrisp și o Plăcintă Picasso.

— Măi să fie! îmi aduc aminte că am spus.

Tom stătea și se uita după mașina care cobora în vale.

Lester se afla pe scaunul de lîngă șofer. Ne-a făcut cu mîna.

— Gata, s-a dus, a zis Tom. Au dus-o la Londra. Probabil că n-o s-o mai vedem niciodată.

— Ce anume, Tom?

— Pictura, Dylan.

— Aia cu nucile?

— Pe mine portocalele m-au dat peste cap.

— Bine.

— Toate lucrurile se schimbă, nu-i așa? Până și muntele se schimbă. în fiecare secundă a fiecărei zile, îmbătrânim cu cîte un minut.

— Nu sunt sigur că ai nimerit-o bine, Tom, i-am zis eu după o clipă de reflecție. Dar știu ce vrei să spui.

6 MAI

Mașinile de azi

LEXUS ALBASTRU - domnul Choi

Vremea: intervale cu soare

Observație: PICTURILE SUNT CA MUTAGENUL

Asta este ziua în care domnul Choi i-a oferit, în sfîrșit, o slujbă lui Tom. Deși nu era slujba pe care și-o dorea, tot era bună.

Plăcinta Picasso era ușor de făcut. Era doar o plăcintă de mere cu un nas și un ochi mari de foietaj ieșind în relief. Toată lumea poate să fiarbă niște mere. Mărie știe să facă foi de plăcintă, iar Max era fericit că poate să se joace cu bucățile care mai rămîneau. De fapt, am folosit ca ochi una din bucățile de aluat cu care se jucase. A fost mult mai greu cu Constables CiocoCrisp. Economisește fără Ambalaj nu vinde fulgi de ciocolată, așa că a trebuit să folosim năsturași de ciocolată din magazin. Au gust bun, dar cînd îi pui în amestecul de prăjitură, nu arată prea grozav. Arată ca niște ochi care se holbează la tine. Minnie a sugerat să-i scoatem din amestec și să-i rupem în bucăți mai mici. Nimeni n-a spus să-l lăsăm pe Max să se joace cu ei. A făcut-o el din proprie inițiativă. Era foarte bun la sfărîmat năsturași de ciocolată, dar nu se pricepea să ți-i dea înapoi. Tot atunci a reușit să guste din amestecul de prăjitură și după aia era ca un rechin care a dat de gustul singelui. Am încercat să-l ținem departe de castron, dar țipa și tot țipa. Așa că a trebuit să-l liniștim, dîndu-i o lingură întreagă. Am lăsat garda jos în timp ce mîncea și, drept urmare, a reușit să se mînjească pe față cu tot ce era în lingură. Părea păcat să-l spălăm, așa că l-am lăsat să se lingă. Nu a reușit să se curețe prea bine, dar măcar a fost vesel tot timpul

ăsta.

Cînd am adăugat iar năsturașii fărîmițați, tot nu arătau bine.

— Raportul proporțional dintre compoziția de prăjitură și bucățile de ciocolată s-a schimbat în favoarea ciocolatei, a constatat Minnie.

La sfîrșit, prăjiturile arătau ca niște bucăți de năsturași de ciocolată prinse împreună cu puțin aluat.

Mama s-a enervat cînd a văzut mîinile lui Max. Cînd a văzut bucătăria. Cînd a văzut cîți năsturași de ciocolată am folosit.

— Vă rog să nu mai mîncăți mîncarea din magazin, ne-a certat ea. Este marfa noastră. Ați putea la fel de bine să vă așezați la masă să mîncăți bani.

— E în regulă, mamă, a zis Minnie. Ne-am decis să externalizăm partea asta cu gătitul prăjiturilor.

Cu alte cuvinte, am rugat-o pe mama lui Tom să facă prăjiturile pentru noi. A spus că e încîntată să ne ajute. Tot ce trebuia să facem era să luăm comanda și să-i ducem ei ingredientele.

— Pot să coc tot ce vreți voi, a zis, dar n-am auzit niciodată de o Tartă Tițian.

— Am inventat noi numele. Puteți să puneți orice vreți în ele, a zis Minnie. Folosiți-vă imaginația.

— N-am făcut asta prea des în ultima vreme, dar o să încerc.

Oamenii de pe munte comandau prăjituri în fiecare zi, de fiecare dată altele. Cîteodată ne mai rămîneau, așa că le vindeam în magazin. În curînd, aproape că vindeam prăjituri mai mult decît orice altceva. Și aveam și mai mulți clienți decît de obicei, datorită unui lucru pe care-l făcuse Tom în vitrină.

Tom tot vorbea despre pictura cu nuci și despre cum n-avea s-o mai vadă niciodată, fiindcă fusese dusă la Londra. Într-o sîmbătă dimineată, l-am găsit în vitrina magazinului, făcînd niște schimbări. Fusese la Economisește fără Ambalaj și se întorsese cu o sacoșă plină de cumpărături: detergent, stafide, fulgi de porumb, semințe de dovleac,

alune, de toate. Scosese tot antigelul și lichidul de parbriz din vitrină și le înlocuise cu grămezi întregi din lucrurile pe care le cumpărase. Făcuse un covor din cutii de detergent și pusese stafidele într-un colț, lângă o grămadă de fulgi de porumb. Apoi așezase o cutie goală de lapte și alte cutii de suc în jurul lor, alături de câteva tacâmuri dintr-un set de grătar.

— N-oi ști eu să pictez, dar asta nu înseamnă că nu pot să fac o natură moartă la care să mă uit.

— Asta așa e.

— Nu te-ai gândit, l-a întrebat Minnie, că ai putea să furi pictura originală și să te uiți la ea?

— Nu, nu m-am gândit. Pentru că sunt un om schimbat.

Tuturor le-a plăcut vitrina făcută de Tom, dar domnul Choi a fost primul care-a copiat-o.

— Arată bine, i-a zis. Tu ai făcut-o? Poți să-mi faci și mie una la fel?

Firește că Tom nu vorbea de obicei cu domnul Choi și nici nu intra la el în magazin, fiindcă domnul Choi îi distrusese viața angajînd-o pe fata aia roșcată. Dar domnul Choi i-a spus că-i dă zece lire, iar asta l-a convins pe Tom.

Vitrina domnului Choi era goală, nu avea nimic acolo în afară de un pește de sticlă mare și albastru și o reclamă pentru plăcinte. Tom le-a scos și a pus un coș mare, răsturnat pe-o parte, din care se revărsau peste tot cepe și cartofi noi. Și printre cartofi a pus bucăți de fir de pescuit, niște plute și o plasă, de ți se făcea foame numai dacă le vedeai.

A făcut asta luna la prima oră, așa că toată lumea s-a oprit să-l privească în drum spre școală.

După ce și-a lăsat fetele la școală, domnul Elsie, farmacistul, a bătut la ușa domnului Choi și l-a întrebat pe Tom dacă, după ce termină acolo, nu vrea să facă ceva asemănător și în vitrina lui. În vitrina domnului Elsie era un picior mare de carton, o reclamă la plasturi pentru bătăături. Când s-a dus acolo, Tom a găsit tot felul de sticle de modă veche în fundul farmaciei și le-a pus în vitrină, lângă poza unui bătrîn cu mojar și pistol.

Domnul Elsie i-a dat și el zece lire.

Vitrina magazinului de caritate al Salvamontului din Snowdonia era un dezastru - grămezi mari de haine și cărți vechi. Nu puteau să-l plătească pe Tom, dar i-au spus că poate să aleagă ceva din magazin drept recompensă, așa că a luat o lanternă din aia extensibilă, iar marți s-a dus la ei și a îmbrăcat un manechin vechi în costum de alpinist - cu cască de protecție, cizme, tot tacîmul. I-a pus o carte de citit într-o mînă, un cardigan pe umeri și, în mîna liberă, i-a așezat un fier de călcat cu aburi. Fierul de călcat era cam la plesneală, dar s-a dovedit așa un chilipir, că s-a vîndut chiar în după-amiaza aceea.

Vitrina de la standul de ziare al doamnei Porty era plină de anunțuri și reclame. Așa că l-a adus și ea pe Tom. El a eliberat spațiul și a montat un raft cu borcane de bomboane. Nu ai zice că e cine știe ce, dar eu unul cred că e cea mai frumoasă vitrină. Cînd bătea soarele în ele, ziceai că sunt pocaluri cu bijuterii sau stropi de ploaie în culori diferite.

Pînă și la Spar a bătut vîntul schimbării. Au dat jos semnul ăla mare și verde pe care scria Spar și l-au înlocuit cu o fotografie imensă a muntelui Manod. Pare bizar, dar e de efect, fiindcă muntele adevărat se înalță exact în spatele fotografiei cu el.

Noile vitrine au apărut chiar și-n ziar, priviți:

Ce mai e prin magazine?

Cei care trec pe lîngă vitrinele de pe Strada Blaenau luna aceasta vor avea parte de un adevărat regal vizual, fiindcă vitrinele magazinelor sunt pe măsura celor din Londra sau Cardiff. Nu c-aș fi fost vreodată pe acolo. Această uimitoare transformare este opera lui Tom Egerton, a cărui vitrină de la Atelierul Auto din Snowdonia - Natură moartă vrac - a devenit o atracție a orașului. Tom (cunoscut în trecut ca Tom cel Bleg) spune că i-a venit această idee de la o operă de artă. Nu mai ține minte cum se numea și nici nu poate să spună unde a văzut-o. Noile vitrine ar putea atrage vizitatori, dacă oamenii vor auzi vreodată de ele. Eu mi-am făcut datoria, dar nimeni nu citește ziarul ăsta decî

trăiește în Manod și, să fim sinceri dacă

trăiești în Manod, deja știi de ele.

„Pe măsura celor din Londra
sau Cardiff“! Asta e ca

Țestoasele,

care erau niște animale de companie obișnuite pînă cînd au fost aruncate în canalizare. Au căzut într-o baltă de mutagen și asta le- a transformat în mutanți. Dacă n-ar fi fost mutanți, n-ar fi putut deveni ninja. Dacă te gîndești puțin, pictura aia cu nuci a fost ca un mutagen care ne-a transformat orașul.

7 MAI

Mașinile de azi:

CAMIONETĂ LUTON BEJ frații Brake (au urcat pe drumul de munte)

ROVER 3500 V8 - doamna Elsa Sellwood și un tip de la Frații Brake

BMW M5 NEGRU CĂRBUNE - domnul Lester (a cumpărat și a făcut comenzi pentru tot felul de lucruri, pâine, ziare, tone întregi!)

FORD KA ROȘU - domnișoara Stannard (o pungă mare de Revels)

Vremea: burniță

Observație: VIESPI INFRACTOARE

Știu că nu pare, dar asta a fost o zi de miercuri. Presupun că șoferul de la Frații Brake nu știa chestia asta. Sau probabil știa că este miercuri, dar nu știa că este o miercuri în Manod, dacă înțelegeți la ce mă refer.

De când plecase taică-său, Evans Teribila era mai teribilă ca oricând. De pildă, când domnișoara Stannard a certat-o fiindcă nu era atentă la ora de matematică, s-a sculat din bancă, s-a dus în fața clasei, a luat o foarfecă de pe masa de lucru manual și și-a tăiat codițele. Toată lumea a rămas mută de uimire, în afară de domnișoara Stannard. Ea a ridicat părul tăiat, l-a pus într-o pungă și i l-a dat înapoi Teribilei.

— Poate îl vrea cineva drept suvenir, i-a spus.

Pentru că taică-său îmi ceruse să stau cu ochii pe ea, m-am așezat lângă Teribila la ora de desen. Trebuia să facem desene cu orașul nostru, pe care apoi să le trimitem în Gumbi. Eu desenam muntele, la fel ca ea. Am sugerat să desenăm fiecare jumătate și să facem un singur desen mare în loc de două mai mici. N-a spus nimic, dar și-a îndesat foaia de desen lângă a mea.

— Vrei să batem mingea în pauza mare? am întrebat-o.

— De ce mă rogi pe mine?

Nu eram sigur dacă să-i zic despre tatăl ei, așa că am ridicat din umeri.

— Pentru că am părul scurt?

— Nu, pentru că eu chiar vreau să bat mingea.

— Dacă am păr scurt ar trebui să-mi placă jocurile de băieți, asta e?

M-a împuns cu mâna în piept și am căzut de pe scaun. De data

asta, domnișoara Stannard chiar a văzut ce se întâmpla, dar n-a făcut decît să le spună tuturor să-și ridice desenele sus.

Majoritatea colegilor desenaseră muntele, în afară de Jade Porty, care-și desenase casa, și de Minnie, care desenase stația de autobuz.

— Vede cineva ceva la ele? a spus domnișoara Stannard. Ce anume au toate în comun?

— Nu sunt uscate, domnișoară.

— Altceva? Nimeni? Sunt TOATE GRI! Toate sunt complet gri. Ar trebui să ne înveselim prietenii din Gumbi, nu să-i împingem la sinucidere. Dacă văd picturile astea, o să se apuce să strîngă ei bani pentru noi. Pictați ceva mai colorat, vă rog.

Teribila a pictat un băiat mic care lua bătaie și căruia îi curgea sînge de un roșu aprins. Nu prea semăna cu mine, dar eu sunt singurul băiat din oraș. Mi-am păstrat calmul, dar la plecare am ieșit prin spate în loc s-o iau pe strada principală.

Dacă ieși prin spate, poți să vezi muntele foarte bine. Atunci am văzut mașina domnișoarelor Sellwood mergînd spre oraș mult mai repede decît de obicei. Cînd am ajuns pe strada Blaenau (B5565), toți se grăbeau să ajungă pe la casele lor înaintea domnișoarelor, dar vehiculul a dat colțul și toată lumea s-a ascuns după ușile magazinelor, așteptînd să treacă. Numai că n-a trecut. A tras pe bordură și șoferul a coborît fereastra. Și nu era niciuna dintre domnișoarele Sellwood la volan, ci tipul de la Frații Brake.

— Puștiule, mi-a zis, tu ești de la atelierul auto, nu? Aveți vreo mașină de remorcare acolo cumva?

— Sigur că avem, am zis eu. Un Wrangler din 1997, cu un kilometraj de 59000.

Cred că l-am impresionat.

Tocmai îi spuneam de apărătoarele de crom ediție specială cînd am văzut că bara de la Roverul domnișoarelor Sellwood este îndoită și că domnișoara Elsa era pe scaunul de lîngă șofer.

— Văd cu sunteți cu domnișoara Sellwood, am zis.

— Suntem la Spar? a întrebat domnișoara Sellwood.

— Nu, domnișoară, doar la *pub*.
— O, dar nu vreau să merg la *pub*.
— O știi pe femeia asta? a întrebat șoferul.
— Da, este domnișoara Sellwood.
— Știi că e complet oarbă? Conducea și e complet oarbă. A venit direct spre mine și n-a oprit. Era cât pe-acți s-o omor. Era cât pe-acți să mă omoare ea pe mine. De-abia am apucat să virez.
— Sunteți bine, domnișoară Sellwood? am întrebat-o.
— Mai bine ca niciodată, mulțumesc Dylan. Dar Edna nu stă bine cu nervii. Așa că a trebuit să ies să-i iau o rețetă.
— E periculos, domnișoară Sellwood. Ar fi trebuit s-o sunați pe mama să vină să vă ia.
— N-am vrut s-o deranjez. Oricum, tînărul ăsta drăguț are grijă de mine acum. Și se descurcă de minune, pe cuvînt.
— Sunteți bine, deci?
— N-are nimic, a spus bărbatul, care acum se răstrea puțin la mine. Mașina ei n-are nimic. În vreme ce a mea s-a răsturnat.
— Aha. Cînd spuneți că s-a răsturnat, vreți să spuneți că s-a răsturnat de tot?
— Pe o parte. De-asta am nevoie să fiu remorcat.
— Sigur. Nicio problemă.
Dar n-aveam de gînd să nu pun întrebări. Era ocazia perfectă pentru puțină cercetare de piață, așa că am întrebat, cu un aer calm:
— S-a răsturnat și mîncarea?
Și chiar se răsturnase! A pierdut toată mîncarea și a recunoscut că oamenii de pe munte o așteptau. Aveau să facă foamea. Asta era ocazia noastră să devenim o forță în catering.

Pe lista de activități a echipei Hughes, în după-amiaza aceea am avut următoarele treburi: Tom s-a ocupat de remorcare; eu am făcut toate astea posibile prin magia cercetării de piață; Minnie a fost creierul operațiunii; Mărie a operat mecanismul de ridicare al mașinii; iar mama... De fapt,

mama nu părea prea interesată de nimic. Bănuiesc că Max o ținea ocupată.

Minnie a avut ideea genială să luăm cu noi sus toți tăieței instant, fiindcă era o ocazie perfectă.

— Dacă vreți voi... a răspuns mama când am întrebat-o, continuând să se uite afară, pe fereastră.

Absența căpitanului era un dezavantaj, firește, dar eram hotărâți să-l facem mîndru de noi.

Unii se miră că Mărie se pricepe să lucreze așa de bine cu mașinile. Ideea e că tata trebuie să citească multe reviste în munca lui și revistele au mereu o femeie frumoasă pe copertă. Așa că încă de când era foarte mică, lui Mărie i-a intrat în cap ideea că femeile frumoase trebuie să fie interesate de mașini. Iar ea chiar e frumoasă. Și tata ne încuraja mereu să învățăm lucruri despre motoare. Chiar și pe mine. Pînă când am făcut încurcătura aia dintre antigel și ulei de motor cu Fiesta domnișoarei Stannard, care s-ar fi putut întîmpla oricui. Așa a ajuns Mărie să se priceapă la mașini. Ca Donatello (Țestoasa).

Urcînd pe munte, ne-am apucat să cîntăm:

Splinter i-a învățat să fie luptători ninja (E un șobolan grozav!)

Leonardo conduce, Donatello e bun la mașinării (Pe bune!)

Rafael e mișto, dar bătăran (Scutește-mă, frate!) ,

Michelangelo e tipul cu petrecerile! (Să petrecem!)

Domnișoara Sellwood a încercat să cînte și ea cu noi.

Cînd am ajuns pe munte, erau cutii de carton pe toată marginea drumului. Ploaia le înmuiase și cele mai multe se umflaseră și crăpaseră. Înăuntru, se vedeau pachetelele de mîncare congelată. Camioneta mare și bej era răsturnată pe-o parte într-un șanț de la marginea drumului. I se vedea șasiul. Lester umbla de colo colo, foarte îngrijorat.

— Ce-o să mai vindem tăieței! a jubilat Minnie.

— Hei! a strigat Mărie. E soare aici sus! Cum de e soare? Cît

durează să te bronzezi?

Și-a scos puloverul și și-a suflecat mânecile.

Tom prindea trolitul de axul din față al mașinii.

Lester s-a dus să vorbească cu el.

— Cît de greu crezi că e?

— Păi cu siguranță nu veți putea să recongelați puiul. Lasagna se dezgheață mai greu, așa că s-ar putea să aveți noroc.

— Vorbeam de camionetă, nu de mâncare.

— A, da. Atunci mai bine ați vorbi cu Mărie. Nu sunt mecanic. Eu doar dau o mînă de ajutor.

I-a făcut semn lui Mărie, care stătea pe scaunul șoferului.

Lanțurile s-au întins. Țeava de eșapament a început să scoată mai mult fum și camioneta a început să se miște foarte încet în sus, cu smuceli, ca unul care nu prea are chef să se ridice din pat dimineața. Cînd a ajuns mai sus, s-a lăsat pe roți dintr-odată, stînd acolo, în drum, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Tom a început să dezlege lanțurile. Mărie a coborît din mașină.

— Puteți s-o porniți, i-a zis șoferului. Cred că ați scăpat fără probleme. Pămîntul e foarte moale și n-aveți viteză.

Și avea dreptate. A pornit din prima. Șoferul părea fericit.

— O să mă duc direct în Birmingham să o reclam pe femeia aia la poliție, a zis. Nu mai trec pe aici decît după ce-o s-o știu în spatele gratiilor.

— Nu e cazul, i-a spus Mărie. Nu iese decît miercurea din casă. E de-ajuns să veniți în altă zi. Spune-i, Lester!

Lester s-a dus să-i spună ceva, dar șoferul a întors camioneta și a pornit în jos pe munte, afundînd în nămol o cutie mare de aripioare congelate de pui. Camioneta putea să întoarcă într-un spațiu surprinzător de mic pentru ce ecartament avea.

Pe domnișoara Sellwood nu părea s-o deranjeze că se vorbește despre ea.

— Ce palpitant! a spus ea. N-am mai văzut atîta lume pe munte de la

război. Știați că au adus aici toate tablourile de la Galeria Națională și le-au băgat în carieră, ca să nu le poată bombarda Hitler?

— Da, știam, i-a răspuns Lester. Și-acum facem același lucru.

— O, dar nu mai e nevoie, i-a răspuns femeia. Hitler a murit. Lester a încercat să-i explice situația cu inundațiile și asigurarea.

Dar domnișoara Elsa se cufundase fericită în amintirile despre război.

— Ați venit aici ultima oară? l-a întrebat ea. Mai țineți minte noaptea aia în care am dansat lângă bolovanul ăla mare?

— Nu, mi-e teamă că nu eram născut pe-atunci, a spus Lester.

— Ce păcat. A fost o noapte frumoasă. Sunteți interesat de artă, totuși, sper?

— Da, asta e meseria mea.

— Lui tata îi plăcea să picteze, a spus domnișoara Elsa. Picta tot timpul. Ar trebui să veniți să vedeți picturile. Le-ați aprecia mai mult decât majoritatea oamenilor. Mai mult decât mine, oricum. Eu sunt oarbă, știți.

— Da, a spus Lester. Da, cred că a mai spus-o cineva deja.

Mărie și Minnie au scos cutiile de tăieței instant din camionetă și le-au *-dus la mașina lui Lester.

— Nu e tocmai mâncare de resta-

urant, a spus Mărie, dar o să vă ajute cât timp așteptați.

— Cât de generos! Tăieței instant? a întrebat Lester.

Numai că i-a pronunțat aiurea, așa că ne am dat seama că nu auzise de așa ceva pînă atunci. Mărie i-a explicat că nu trebuie decât să adauge apă - „apă fierbinte“ - și că puteai să-ți alegi aroma. Tipul care mă întrebase dacă vreau să joc fotbal în ziua aia a venit la noi.

— Mulțumim mult! Ne-ați salvat, mi-a zis, făcîndu-mi semn cu ochiul. Păcat că nu ați putut să ne salvați și șunca.

— O, da, s-a bîlbîit Lester. Chiar așa. Cît vă datorăm?

Eu făceam calculul în cap: cincizeci și trei de cutii la o liră șaptezeci și cinci...

— Nu, nu, am auzit-o pe Mărie zicînd. Suntem vecini. Nu am făcut decât să fim ospitalieri.

— Bine, atunci. Vă mulțumim mult.

— Cincizeci și trei de cutii de tăieței la o liră șaptezeci și cinci, asta face... a început Tom să-i spună când s-a urcat în Wrangler.

— Nouăzeci și două de lire și șaptezeci și cinci de penny, a zis Minnie.

— O grămadă de bani, a comentat Tom.

— Știu că pare prostesc să refuzi banii, s-a scuzat Mărie, dar am impresia că tata ar fi făcut la fel. Și dacă tata ar fi făcut-o, atunci trebuie să fie corect.

E amuzant, dar la asta mă gândeam și eu. Am cântat împreună tot drumul spre casă.

— Echipa Hughes rămîne mereu laolaltă indiferent de obstacol!

Ca genericul de la Țestoasele Ninja. Nu de la original; de la seria nouă.

Am avut dreptate să presupunem că am procedat corect.

Tocmai închideam magazinul, când domnișoara Stannard a venit să-și cumpere ciocolată. Mereu vine să-și cumpere ciocolată la închidere. Mărie spune că face asta pentru că-și petrece toată după-amiaza încercînd să nu se gîndească la ciocolată, ca să nu mănînce, dar cedează în ultimele minute, sare în mașină și dă o fugă pînă la atelier.

Tocmai încerca să-i ceară mamei să o ajute să aleagă între Revels și Minstrels, cînd în atelier a intrat Lester. Domnișoara Stannard i-a zîmbit larg și l-a întrebat ce preferă: Revels sau Minstrels?

— Nu mi-am pus problema pînă acum.

— Ce dezamăgitor! Totuși, acum că sunteți în Manod, veți avea destul timp să vă gîndiți la lucruri la care nu v-ați gîndit pînă acum.

— Daaaaaa, a spus Lester foarte încet. Daaaaaa, a repetat, după care s-a uitat la mama și i-a zis: Voiam să vă mulțumesc pentru tot ce-ați făcut azi. Mă întrebam dacă putem să vă recompensăm în vreun fel.

Asta era marea noastră șansă. Ne-am uitat cu toții la mama. Putea să

ceară orice.

— O, e în regulă, a ales ea să zică în schimb. Mă bucur să văd că am scăpat de tăietei, ca să fiu sinceră.

Lester părea puțin surprins.

— Ei bine, eu mă întrebam... Băieții s-au tot plîns de pînea pe care o primim de la distribuitor și m-am gîndit că poate dumneavoastră...

— Da, am zis eu în locul ei. Da, putem să aducem pîine. Și ce spuneți de lapte?

— Sigur, da, și lapte. Mulțumesc.

— Cît?

— Păi suntem doisprezece acolo sus, așa că...

— Șase litri de lapte, zece pîini feliate. Albă sau neagră?

— Cinci de fiecare, bănuiesc.

— Minunat. Și prăjiturile?

— Prăjiturile par să fie foarte populare.

— Minunat.

M-am uitat la mama. Tot nu părea să fie prea impresionată, deși eram de-a dreptul genial.

Apoi Minnie a fost și ea genială.

— E toată lumea mulțumită de *Financial Times*⁷, a întrebat ea.

Nici măcar nu mă gîndisem la asta.

— O, nu. Nu, nu sunt. Ce sugerezi? *The Minor*⁷.

— Cinci exemplare din *The Mirror*. Poate și vreo două din *The Guardian*⁷

— Da, cam așa ceva.

— O să le trec pe nota dumneavoastră. Iar *Lunarul din Manod* vă ține la curent cu ce se întîmplă în împrejurimi, a spus Minnie.

— De ce, se întîmplă ceva în împrejurimi? a întrebat Lester, rîzînd puțin, fără ca nimeni să i se alăture. Bine, a spus apoi. Vă mulțumesc din nou. Dacă sunteți siguri că nu pot face nimic altceva, atunci o să plec.

— Ați putea să le arătați copiilor tablourile, i-a spus domnișoara Stannard.

— Copiilor? a întrebat Lester, încruntându-se.

— Eu sunt învățătoarea din oraș. Ar fi drăguț dacă ar putea vedea tablourile...

— Mi-e teamă că nu se poate. Avem probleme cu securitatea, cu sănătatea și siguranța și, de fapt, nici n-ar trebui să știți că tablourile sunt aici. S-a uitat urât la mine.

— Nu vor mai avea niciodată o ocazie ca asta.

— Mi-e teamă că n-o au nici acum.

— Au nevoie disperată de stimulare vizuală. Recent, am avut o oră de desen cu ei și au pictat totul în gri. Ocrul, stacojiul și magenta au rămas toate neatinse.

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, a spus Lester.

— Când am îngrădit lacul pentru canotaj, consiliul ne-a trimis un artist care să facă o pictură pe gard. Eu am sugerat scene arthuriene. Sau ceva care să aibă legătură cu geologia. Dar știți pentru ce-au votat? Scene din viața lui Elvis Presley. Până la întâlnirea Regelui cu domnul Davis în magazinul de chilipiruri. Să vă duceți să le vedeți. Nu există nicio apreciere pentru artă prin părțile astea.

— Dacă tot n-o apreciază, ar fi mare păcat să-i pui să escaladeze ditamai muntele ca s-o vadă.

— Vă las să vă mai gândiți. Puteți să mă sunați dacă vă răzgândiți, a spus ea.

Domnișoara i-a lăsat numărul ei de telefon pe prima pagină din *Financial Times*, după care a plecat.

Lester s-a uitat la mama.

— Chiar nu se poate, i-a spus.

— În regulă. Cum doriți, a răspuns mama, deși nu așa răspunde în mod normal.

În noaptea aceea, m-am hotărât să-i fac mamei o surpriză.

— Nu e nevoie să faci de mâncare, i-am spus. Uite ce am eu.

Reușisem să pun deoparte niște piept de pui cu lămâie și co-

riandru. Bucățile erau în pungi sigilate, așa că era în regulă. Erau suficiente cât să rămână și Tom să mănânce cu noi. Le-am băgat la cuptorul cu microunde și le-am mâncat cu baghete, stînd în jurul mesei și încercînd să ne dăm seama cîți bani urma să facem din noua afacere. Erau mulți. Cel puțin în comparație cu cît scoteam de obicei.

— Am putea să facem mult mai mulți dacă am fura una dintre picturile alea, a sugerat Minnie.

— N-ai putea să le furi, a zis Tom. Sunt oameni pe ATV-uri acolo sus, cu toată aparatura.

— Există mereu o cale, a insistat Minnie. Ca atunci cînd un hoț încă neidentificat a furat un Bruegel neprețuit din muzeul Belvedere din Viena. Știți ce-a făcut? S-a dat drept expert și le-a spus că rama are viermi de lemn în ea. Le-a spus că știe cum să scape de ei: cu viespi. Viespi speciale care mănîncă viermi. Așa că l-au plătit - chiar i-au dat bani - și a construit un cort în jurul picturii, ca să țină viespile înăuntru. Apoi a plecat în pauza de ceai și nu s-a mai întors. Au lăsat cortul acolo cu orele, fiindcă le era frică de viespi. Și cînd l-au demontat... pictura nu mai era. Plecase cu ea. Furtul perfect.

— Vezi, eu n-aș putea face niciodată asta, a spus Tom. Mi-e frică de viespi și...

— Nu existau viespi. Tocmai asta e ideea, a zis Minnie.

— Atunci de ce-a avut nevoie de cort?

— O sută cincizeci și șapte, atît am făcut azi, a anunțat Mărie.

— Tata o să fie uimit, am spus eu. La cum merg lucrurile, o să facem atît de mulți bani, că nu va mai trebui să muncească la baraj și va putea să vină acasă. Nu-i așa, mamă?

— Mă duc să-l duc pe Max la culcare, a zis mama. Curățați masa cînd terminați.

A spus-o cu o voce pierită, de parcă s-ar fi gîndit la tata venind acasă și-ar fi rămas rătăcită în gîndul acela.

10 MAI

Mașinile de azi:

MICROBUZ comitetul educațional din Gwynedd

Vremea: ploioasă

Observație: LESTER NU E NUMELE LUI ADEVĂRAT

Microbuzul ăsta vine în fiecare dimineață să o ia pe Mărie și să o ducă la liceul din Blaenau. E de fapt destul de șmecher pentru un microbuz. Multă vreme l-au folosit cei de la salvamont, așa că are lanțuri pentru zăpadă și bară de protecție în față, tracțiune pe patru roți și un eșapament care sună ca un elicopter.

A trecut și pe la garaj, fiindcă domnișoara Stannard - nu se știe cum - a obținut pînă la urmă ce a vrut. Lester avea să-i dea voie să meargă cu copiii sus la carieră, dar trebuia să fie într-o sîmbătă, fiindcă oamenii de pe munte munceau în timpul săptămîinii. Chiar credea că avea ceva de gînd să urce acolo sîmbăta? Și totuși, de dimineață, cînd microbuzul a parcat în curtea din față, răspunsul la întrebarea asta s-a impus de la sine: toți aveau de gînd. Toată școala s-a urcat în autobuz, în afară de mine și de Minnie. Într-un sfîrșit, Minnie s-a urcat și ea.

— Dar cu mama ce facem? am întrebat. O să fie singură.

Mărie plecase în Blaenau.

— Poate să viziteze tîrgul de vechituri din Conwy, a zis Minnie.

Așa că ne-am urcat în microbuz. Mama n-avusese timp să pregătească micul dejun. Nici măcar sandvișuri nu făcuse. Și vînduserăm toți tăieței instant. Așa că ne-am mulțumit cu niște batoane Mars de pe raftul cu dulciuri - două de căciulă.

Un lucru bun cînd ești singurul băiat din școală e că nimeni nu vrea să stea lîngă tine. Așa că puteam să-mi mănînc ciocolata în pace, deși am văzut-o pe Teribila trăgînd cu ochiul la mine de pe scaunul din față, de parcă i-ar fi mirosit a ciocolată. Microbuzul nu putea să ia curbele pe drumul de munte. A trebuit să coborîm de două ori în timp ce șoferul a ocolit niște bolovani mari. Cînd am ieșit din nori, ceilalți copii au fost așa de uimiți să vadă cerul înșorit, că au început să bată din palme. În afară de Evans Teribila, firește.

Lester ne-a întâmpinat în vîrf. Se vedea că nu voia să ne primească în cariera lui.

— E o zi așa frumoasă! ne-a întâmpinat el. E păcat să-i ducem sub pămînt cînd sunt înconjurați de atîta frumusețe naturală.

— Daa, am zis eu, gîndindu-mă că aș putea să mă aleg cu un joc de fotbal.

— Nu e niciun păcat, a zis domnișoara Stannard. Condu-ne, Lester!

L-am urmat toți pe poarta carierei. Se simțea o adiere călduță și am văzut șinele mici din pămînt, exact ca data trecută. A explicat că șinele erau folosite de vagoanele care aduceau ardezia la suprafață. Acum, niște vagoane speciale duceau tablourile într-o cameră securizată de jos. Ne-a arătat unul dintre vagoane.

— Puteți să-l trageți dintr-o parte în alta, dacă vreți, să vedeți cum merge.

— Putem să mergem cu el? a întrebat Jade Porty.

— Nu.

— Și picturile unde sunt? a întrebat domnișoara Stannard.

— într-o cameră securizată, chiar sub noi. Mi-e teamă că nu avem voie să lăsăm oamenii să coboare acolo fără căști de protecție. Și cum nu avem căști de protecție...

— Prostii! Cariera e închisă de patruzeci de ani. Tot ce putea să cadă a căzut de mult. Îți faci prea multe griji, Lester!

Și a pornit în jos, pe șine. Toată lumea a urmat-o. Chiar și Lester.

Șinele duceau tot mai jos. Se tot răsuceau, ca marile tobogane din parcurile acvatice. Simțea că mergi tot mai adînc. Era amuzant să te gîndești că ai ajuns la poalele muntelui, doar că pe dinăuntru. Dar nu puteam să mă concentrez asupra gîndului ăstuia, fiindcă Evans Teribila tot apărea în spatele meu, încercînd să-mi bage mîna în buzunar.

Am mai făcut o cotitură și, în loc să vedem un alt tunel, am dat de o cameră. Dar nu o cameră ca un dormitor. Gîndiți-vă mai degrabă la cea mai mare sală pe care ai văzut-o vreodată, care în cazul meu se întîmpla să fie Centrul Expozițional din Birmingham, unde am fost odată la un tîrg

auto. Atît de mare era camera asta. Era luminată de niște proiectoare mari, puse pe suporturi. Și era plină de sute și sute de șiruri de cutii de lemn. Sute. Sute și sute, sprijinite de niște rafturi mari de metal.

— Iată, a zis Lester. Aici e toată colecția Galeriei Naționale de Artă.

M-a privit și mi-a zîmbit cînd a spus-o. Apoi s-a apropiat de rîndurile de cutii și a arătat cu degetul spre prima.

— Renașterea timpurie și școala nordică de pictură, Bosch, Bruegel și tot așa... Puteți să vă uitați.

— Desfățați-vă ochii, copii! ne-a spus domnișoara Stannard. Unele dintre cele mai mari realizări ale umanității se află aici în fața noastră, sub muntele nostru. Închipuiți-vă!

Cîteva dintre fete s-au ținut după ea de-a lungul primului rînd de cutii. Erau multe lăzi. Foarte multe.

Dar în afară de lăzi, nu mai vedeai nimic.

Lester trecuse la alt rînd.

— Renașterea pînă la Rafael...

Domnișoara Stannard l-a oprit.

— Să înțeleg că sunt toate în cutii.

— Da. Da, firește. Sunt opere de artă valoroase. Trebuie să avem mare grijă. Verificăm umiditatea, temperatura, praful din aer.

— Da, dar putem vedea vreuna dintre picturi?

— O, nu. Doamne, nu! Adică să le scoatem din cutii? Nu, nu, nu, a spus el, de parcă picturile ar fi putut să fugă. Ei bine, sper că acum ați înțeles ce facem noi aici. Poate că ați vrea să ne întoarcem sus.

Domnișoara Stannard n-avea de gînd să se clinească.

— Copii, ia uitați-vă la tavan!

Ne-am uitat cu toții. Era abrupt și ascuțit, ca un mare cort de piatră sau

ca acoperișul unei case; era acoperit de creștături și strălucea de la umezeală. Și cât mă uitam eu la el, Evans Teribila mi-a dat un pumn în rinichi. M-am îndoit de mijloc, iar ea mi-a furat celălalt baton de ciocolată.

— Nu este o peșteră naturală, a spus domnișoara Stannard. A fost tăiată în stîncă de buncii noștri și de părinții lor. Au făcut-o cu minile goale, dălți și ciocane. Și, puțin mai tîrziu, explozibili. A durat aproape o sută de ani ca s-o facă. Vedeți, e ca o catedrală secretă. Și, în mod ciudat, i se spune galerie. Și acum că e plină de artă, e o galerie de artă.

încercam să nu o bag în seamă pe Evans Teribila, dar molfăia acum din batonul meu de ciocolată chiar lîngă urechea mea.

— Ați putea spune, a continuat domnișoara Stannard, că galeria asta a fost opera lor de artă.

— Nu, nu, a intervenit Lester. Este într-adevăr impresionantă, dar este o muncă de inginerie. Excavare. Cum vreți. Nu artă.

— Asta spui tu, Lester, i-a întors-o domnișoara Stannard, dar cine ești tu să știi? Crezi că lăzile sunt opere de artă?

— Nu. Dar ele *conțin* opere de artă. Mari opere de artă. Cele mai mari, de fapt.

Domnișoara Stannard a continuat să-l bată la cap.

— Cum poate ceva să fie o operă de artă dacă nu poate fi văzut? E o operă de artă doar dacă te uiți la ea. Cel puțin noi *ne uităm* la tavanul ăsta.

Și tocmai cînd spunea asta, Evans Teribila mi-a mai dat una în rinichi.

Mă săturasem. M-am întors spre ea. A rînjit și a luat-o la fugă, sus în tunel. M-am dus după ea, urmărind-o prin pasajul abrupt. Îi auzeam pașii în față, după cum auzeam și vocile tunătoare ale lui Lester și ale domnișoarei Stannard, care se certau în spatele meu. Brusc, sunetul pașilor din față s-a oprit. Am început să alerg mai repede, gîndindu-mă că o s-o prind din urmă. Dar n-a durat mult pînă m-am oprit. S-a auzit un țipăt. Un țipăt oribil, al cărui ecou a coborît în tunel, pe lîngă mine. Sigur l-au auzit și cei din peștera mare, fiindcă vocile tunătoare s-au oprit și următorul lucru pe care l-am auzit au fost sute de pași urcînd prin pasaj.

Am mai auzit un țipăt. Fără să mai stau pe gânduri, am pornit înspre locul din care venea. Am ajuns sus. Venea din camera aia de lângă intrarea principală, unde văzusem imaginea cu Madona. Am împins ușa și Teribila s-a întors cu fața spre mine.

— îmi pare rău, a spus ea, abia reușind să respire. îmi pare rău, am crezut că e adevărată.

Arăta spre colțul în care stătuse Madona și fu cât pe-acți să țip și eu. Pentru că acum acolo era o altă pictură, cu o altă femeie, o femeie urâtă. Dar când spun urâtă nu vreau să spun că nu arăta bine. Era genul de față pe care dacă ai fi văzut-o la cinema, ai fi ieșit în goană din sală de frică. Avea nări mari, îndreptate spre tine ca niște țevi de eșapament de camion, iar ochii... Cred că și la un gândac am văzut ochi mai mari. Avea pielea brăzdată de riduri, ca un balon vechi, mai ales pe gât, care arăta ca un gât de curcan. Purta haine de modă veche, dintr-o altă epocă. Și o chestie bizară pe cap. Presupun că era pălărie, dar arăta mai degrabă ca jumătate de canapea. Cel mai nașpa era că sînii erau pe cale să-i iasă din decolteu. Dacă pictorul ar fi pictat-o un minut mai târziu, ei bine... Mai bine nu mă gândesc la asta.

Ceialți ieșiseră și ei din carieră. Se îngrămădeau la ușă. Minnie a venit lângă mine.

— Nu e adevărată, nu? a întrebat Teribila. E o fotografie sau ce e?

— E o pictură, a spus Minnie, după care mi-a șoptit mie, foarte, foarte încet: Și nu e de Michelangelo.

— Mulțumesc, i-am șoptit și eu.

Lester intrase și el.

— Dacă v-ați putea da un pic mai în spate, vă rog.

Era îngrijorat că cineva ar putea să respire în direcția picturii lui.

— Dați-vă în spate, vă rog! Toată lumea! îmi pare rău că ați avut parte de neplăceri. Dar sunteți liberi să plecați. Cum v-am spus, sunt mulțumit să fiu doar eu cu picturile aici.

Teribila încerca să-și calmeze bătăile inimii.

— Aia e o pictură? De ce ar vrea cineva să picteze așa ceva? De ce?

— Ce întrebare bună, a zis domnișoara Stannard. De ce, Lester?

Vorbea cu el de parcă ar fi fost în clasa a șasea. Și cel mai tare a fost că Lester a răspuns.

— Ei bine, a început el, deși ar fi trebuit să tacă din gură, sunt mai multe școli de gândire în chestiunea asta. Unii cred că este vorba doar de un comic grotesc. Unii văd în ea un comentariu satiric asupra prostiei femeilor bătrâne care se îmbracă într-o manieră improprie vârstei.

Se holba la domnișoara Stannard când a spus asta. Ea i-a aruncat o privire ciudată.

— N-ar trebui să existe, a spus Jade Porty.

— îmi închipui că asta încearcă artistul să spună.

— Nu, adică pictura asta n-ar trebui să aibă voie să existe, a explicat Jade. Este supărătoare. Foarte supărătoare. Mă supără total. Dacă aș arăta așa, m-aș ascunde în loc să las pe cineva să-mi facă portretul ca să-l bag apoi oamenilor sub nas. Nu e nevoie de așa ceva, nu e nevoie deloc. Nu e necesar, chiar nu e. Nu e de mirare că le țineți într-o mină. Toate arată așa?

Nu mai văzusem pe cineva atât de pornit. Și tot timpul cât a spus asta, fetele din spate dădeau din cap, de acord cu ea.

— Interesant. Dylan și cu mine vorbeam chiar zilele trecute despre Michelangelo.

De îndată ce-a spus asta, toată lumea s-a uitat la mine. S-au uitat la mine cu figuri amuzate, de parcă Lester ar fi spus: „Zilele trecute, Dylan și cu mine am căzut într-o gură de canalizare și am fost transformați în ninja de un șobolan vorbitor.”

— Spuneam că arta este despre frumusețe. Și firește că pînă la Michelangelo, în Evul Mediu, de pildă, mulți artiști vedeau în frumusețe o tentație spre păcat. Michelangelo a fost primul care a celebrat frumusețea umană în sine. Și totuși, iată, aici avem pe cineva care face contrariul. Care privește urîtul. Este un gest radical...

— Tipule... am spus, nereușind să mă abțin.

Dacă auzi cuvîntul „radical“, spui „tipule“. Este o reacție firească. Din

păcate, asta i-a adus aminte de mine.

— Dylan, fa un pas înainte și uită-te mai de aproape. Spune-ne ce crezi.

M-am apropiat de pictură, încercînd să trag de timp. Era în mărime naturală, într-un cadru frumos din lemn, așa că te simțeai de parcă te-ai uita în oglindă. Mă întrebam dacă femeia din imagine s-a uitat vreodată în oglindă. Poate că nici nu aveau oglinzi pe-atunci. Poate că nici nu știa cum arată pînă cînd n-a văzut tabloul. Mi-am spus: „Dylan, tu știi doar patru lucruri despre pictură. Numele a patru pictori. Nu este Michelangelo, pentru că așa a zis Minnie. Donatello se ocupă de mașinării, iar pictura asta nu e o mașinărie.

Rafael e mișto, iar pictura asta nu e. Așa că n-a mai rămas decît Leonardo.“ Așa că asta am spus.

— Leonardo?

Am auzit-o pe Minnie scrișnind din dinți. Și i-am auzit pe toți ceilalți ținîndu-și respirația, așteptînd să vadă dacă am dat răspunsul corect sau nu.

— Remarcabil, a spus Lester.

Și toți au început din nou să respire, inclusiv eu.

— Firește că nu e făcută de Leonardo, a continuat Lester. Este o pictură olandeză, dar influența se vede în pensulă. Și în subiect. Pictura asta este nefiresc de asemănătoare cu o schiță dintr-unul din caietele lui Leonardo. Leonardo, după cum știți, era fascinat deopotrivă de chipurile urîte și de cele frumoase. A făcut sute de astfel de desene. Dacă le-a făcut după modele reale sau erau doar în imaginația lui, nu știm. Dar n-a făcut din niciuna subiectul central al unei picturi, cum a făcut-o omul acesta. Numele lui e Massys, apropo. Quentin Massys. Tizul meu.

— Credeam că te cheamă Lester, a spus domnișoara Stannard.

— De fapt, Lester e numele de familie. Numele meu mic e Quentin.

— Aha, a spus domnișoara Stannard, înțeleg.

Și apoi Lester a început să vorbească despre cît de uimitor și de neașteptat e faptul că pictorul acela olandez a călcat atît de îndeaproape pe

urmele lui Leonardo, cu sute de ani în urmă. Dar niciunul dintre noi nu-l asculta. Stăteam și ne gîndeam la un singur lucru: Quentin?!

— E ca și cum Massys ar spune: da, este frumusețe în umanitate, dar nu toată lumea e frumoasă. Există și urîtenie.

— Ori o ai, a spus Jade Porty, ori n-o ai.

Ea chiar crede că o are, ceea ce arată exact cît de puține știe despre subiectul ăsta.

— Sper că vi s-a părut interesant și educativ, a spus Lester. Vă urez drum bun înapoi pe munte.

Lumea a început să plece, dar Teribila a mai rămas puțin în urmă.

— Vă înșelați în privința picturii ăsteia, domnu!

— Serios? a întrebat-o Lester.

— A pictat-o pentru ca toată lumea să se simtă bine. Nu vă gîndiți la ea cum trebuie.

— Cum așa?

— A pictat pe cineva atît de urît pentru ca toată lumea care se uită la ea să creadă: „Nu arăt așa de rău, la urma urmei!“ . Cînd o vezi prima oară e oribilă. Dar dacă te uiți în continuare, te face să te simți bine. Acum mă simt excelent.

Lester a deschis gura, dar n-a mai zis nimic. Se vedea că-l pusese pe gînduri.

Cînd am ieșit afară, Teribila stătea pe un bolovan, molfaind batonul meu Mars. În mod surprinzător, chiar arăta bine. Nu excelent, dar poate o jumătate de excelent, chiar trei sferturi. Pictura aia a fost și ea un mutagen. A schimbat-o, așa cum pictura cealaltă schimbase vitrinele din oraș. M-a văzut uitîndu-mă la ea, mi-a zîmbit și mi-a aruncat restul de ciocolată.

În autobuz, domnișoara Stannard a venit și s-a așezat lîngă mine. Care mai e avantajul în a fi singurul băiat din școală dacă n-ai o banchetă doar pentru tine?

— Dylan Hughes, mi-a spus, cred că pînă acum ți-ai ascuns talentul de

ochii oamenilor. Cred că ești ceva mai deștept decât lași să se vadă. Leonardo. Cine-ar fi crezut?

Cu toate că știam că e din nou o neînțelegere la mijloc, am început să mă uit afară, pe geam, întrebându-mă dacă n-ar putea fi adevărat. Dacă poți să te faci mai deștept. Testoasele nu erau deștepte când erau doar țestoase, nu? Erau amfibieni. Dar după aia a apărut Splinter, au învățat cum să lucreze cu mașinăriile, și-au luat vehicule pentru canalizare și tot ce le trebuia. Poate că e cu puțință ca uneori o persoană să se preschimbe în altceva.

O omidă nu știe că va fi fluture. Un mormoloc nu știe că o să fie broască. Și când țestoasele alea au fost aruncate în toaletă, nu știau că o să ajungă eroi ninja sau mutanți.

16 MAI

Mașinile de azi

TOYOTA PRIUS T4 AUTOMATĂ ROȘIE - doctor Ramanan (a făcut plinul, am verificat uleiul, o supă instant)

ALTĂ TOYOTA PRIUS T4 AUTOMATĂ ROȘIE - niște oameni pe care nu-i cunosc (benzină, cappuccino)

O TOYOTA PRIUS T4 AUTOMATĂ ALBASTRĂ - un trecător oarecare (benzină, o cutie de caramelle)

SKODA OCTAVIA ARGINTIE -frații Ellis FORD SCORPIO - sergentul

Hunter LEXUS ALBASTRU domnul Choi (benzină)

FORD KA ROȘU - domnișoara Stannard (benzină)

Vremea: ploaie (inclusiv curcubeu)

Observație: NU EXISTĂ VREME REA

Vineri, 23 mai, a fost cea mai aglomerată zi de când începusem să țin registrul. Atunci am rămas fără supe instant. Am vândut până și o cutie de caramelle Manod. Și toate astea i se datorează mamei, fiindcă ea a fost cea care a cumpărat umbrelele.

Iată ce s-a întâmplat: când ne-am întors din excursia în care am văzut cutiile de lemn, mama era în magazin. Ceea ce a fost o surpriză, fiindcă

credeam că se dusese la târgul de vechituri din Conwy. E un târg imens lângă portul din Conwy. Mama nu-l ratează niciodată. Dar în ziua aia n-a făcut decît să ridice din umeri și să privească ploaia pe fereastră.

— Ghiciți ce? Plouă, ne-a zis.

Lunea, cînd i-am spus că nu mai sunt cereale pentru micul dejun, a făcut același lucru.

— Se pare că iar mîncăm batoane Mars, am zis eu.

— Nu-i sănătos, a protestat Mărie. Puteți să vă omorîți singuri dacă vreți. Eu o să iau un mic dejun ca la carte.

Și și-a luat o Bounty, fiindcă au nucă de cocos adevărată, care îți face bine.

Eu am rămas la batoanele Mars și mi-am luat cîteva și pentru prînz. Am luat unul în plus, fiindcă știam că Evans Teribila probabil avea să-mi fure unul. Dar n-a făcut-o. A venit să se așeze lângă mine și a început să vorbească despre Țestoase.

— Știai, mi-a spus, că în benzile desenate originale Splinter nu era un șobolan mutant?

— Nu, nu știam.

— în desenele animate, Splinter e un șobolan care a fost om. Dar în benzile desenate e un șobolan care a fost mereu șobolan. La televizor, a fost Hamato Yoshi, care s-a transformat în șobolan din cauza mutagenului. în benzile desenate, a fost animalul de companie al lui Hamato Yoshi. Un șobolan de companie. Se pare că a învățat artele marțiale copiind mișcările maestrului său. E o nebunie totală!

— E o nebunie, dar la fel de nebunesc e și să ai patru Țestoase Ninja care mănîncă pizza, dacă te gîndești mai bine.

— Da, dar nu e tocmai credibil, nu? Un om care se transformă într-un șobolan este mult mai plauzibil decît un șobolan care învață arte marțiale.

— Ce să zic? Poate.

Parcă Evans Teribila era mai interesantă înainte să sufere mutația din cauza picturii ăleia.

N-a lovit pe nimeni toată ziua. În timpul pauzei de dimineață, a vorbit cu Jade Porty. La matematică, a ridicat mâna de două ori. După școală, a mers cu noi la atelier și a râs de găini, dar nu în sens nașpa. A stat să se uite la ele cât le-am dat de mâncare.

— Uită-te cum merg! Ce amuzant!

Este adevărat că găinile au un mers caraghios, dar nu cred că sunt mai caraghioase decât oricare alte găini. Fac cumva de-și ridică picioarele foarte sus înainte să le coboare pe pământ.

— Știi ce sunt? a exclamat Teribila. Găini ninja!

În timp ce noi pierdeam vremea așa, o camionetă a coborât de pe munte. Lester a ieșit din mașină ca să deschidă poarta. I-am dus *Financial Times* și i-am făcut cu mâna la plecare.

— Aia e pictura ta, a spus Minnie. Pictura cu femeia urâtă. O duc la Londra.

— Nu-mi pasă, a zis Teribila. O am aici, sus. E toată aici, a spus, arătându-și tîmpla cu degetul.

Nu mă gândisem pînă acum la camionetele care se duceau la Londra. Am văzut-o dispărînd în zare și m-am întrebat dacă tata avea să se ducă să vadă pictura.

Oricum, ideea e că atunci cînd am intrat în casă, ceaiul nu era făcut.

— Suntem lihnîți, i-am zis mamei.

— Atunci mîncăți, a spus ea, continuînd să se uite pe fereastră. Plouă! Ce surpriză.

De-acum eram sătui de batoane Mars, așa că am mîncat supă - nu supă instant, ci supă adevărată, la conservă, cu chipsuri în loc de pîine. I-am oferit și mamei, dar n-a vrut.

— E deprimată, a spus Mărie. Cînd ești deprimat îți pierzi pofta de mâncare. Aș vrea să fiu și eu deprimată. Poate așa aș scăpa de grăsimea de pe coapse.

— Tu n-ai coapse, a spus Minnie.

— Toată lumea are coapse.

Discuția asta a continuat multă vreme. De la un punct încolo nu le-am

mai ascultat, pentru că mi-a venit o idee: dacă o pictură o făcuse pe Evans Teribila să nu mai fie teribilă, atunci poate că o altă pictură ar fi scăpat-o pe mama de depresie. Nu trebuia decît s-o conving să vină acolo sus cu mine.

Asta s-a dovedit a fi foarte ușor. Am intrat la ea și i-am zis:

— Mamă, joi trebuie să mă duc la carieră cu prăjiturile. Poți să mă duci cu mașina?

Nici măcar nu s-a uitat la mine.

— Cum zici tu, mi-a răspuns.

Așa că joia următoare l-am pus pe Max în Wrangler (viteză maximă 145 km/h), singura mașină care ne mai rămăsese, și am pornit pe munte. Trebuia să-l țin eu pe Max, fiindcă scaunul de bebeluș rămăsese în Mini. Mama nu mai fusese niciodată sus, credeam că o să fie surprinsă de cerul însorit, dar n-a părut s-o intereseze.

Pictura era încă în cutie. Toate picturile erau în cutii, dar înainte să le trimită la Londra, lui Lester îi plăcea să le deschidă și să se asigure că trimitea pictura corectă și că nu pășise nimic. Apoi o puneă înapoi în cutie.

— în mod normal, n-ar trebui să dureze decît o jumătate de oră, spusese el, dar mie îmi place să le scot joia, ca să am tot weekendul să mă uit la ele. Cer să fie băgate în cutie din nou duminică seara și apoi plec cu ele la Londra luni dimineață. Mereu le duc personal. Ca să fiu sigur.

în vreme ce Lester vorbea, unul dintre bărbați desfăcea cutia. Era surprinzător de complicat. Cutia avea un capac care se prindea bine în partea de sus. îl ridicai cu o rangă.

— Secretul e să găsești adîncitura în care se potrivește ranga, a spus bărbatul. E chiar aici, sub inscripție, uite. Chiar sub Ț-ul din NAȚIONALĂ.

Lada era plină de paie și avea brațe de metal care să țină tabloul nemișcat. Cele două de sus aveau niște prinzători pe care le puteai desface

ca să scoți tabloul. Nu-mi venea să cred. Era o pictură cu ploaie.

— O, nu, am spus, ofînd.

— Nu-ți place? m-a întrebat Lester. Cred că e prea tîrzie pentru gustul tău.

Cum ar putea o pictură să fie tîrzie? La ce să fi întîrziat?

— Mda, am spus.

— M-am gîndit să merg la sigur săptămîna asta. Este o pictură foarte îndrăgită.

Se cheamă *Umbrelele*, apropo, și e de Renoir. E o imagine cu oameni stînd în picioare în ploaie, cu umbrelele deschise. Numai că apare o femeie chiar în față, care ține un coș mare de cumpărături, are puțin tristă, poate fiindcă i are umbrelă sau poate pentru că i se umple coșul de apă. În spatele ei stă un tip cu barbă, care probabil o întreabă dacă vrea să cumpere o umbrelă. Arată ca o zi oarecare din Manod, de fapt. Numai că majoritatea oamenilor din Manod nu au umbrele.

— Nu e cu totul lipsită de interes, a spus Lester. Se vede că Renoir se depărtează aici de impresionism și se îndreaptă spre o pictură mai sculpturală, mai clasică. Vezi femeia din față, de pildă. Și totuși, jocul de umbre și lumini al umbrelor rămîne fidel scopurilor originale...

— E frumos, a zis mama.

— Jocul de umbre și lumini? Da, cred că putem spune că el a...

— Oamenii, l-a oprit mama. Sunt toți afară în ploaie, dar zîmbesc și-și văd de treaba lor. De ce sunt așa de bucuroși?

— Poate că sunt într-un loc unde nu plouă decît foarte rar, a spus bărbatul care desfăcuse cutia. Poate că tocmai de-aia a pictat-o? Pentru că ploaia e o ocazie specială?

— Interesant, a spus Lester, dar incorect. A pictat-o într-o perioadă lungă de timp. A început-o în 1881 și a terminat-o în 1886. Nu spun că a lucrat la ea neînterupt timp de cinci ani, dar cred că putem să ne închipuim că a fost destul de familiarizat cu ploile în perioada aceea.

— Ploile sunt în regulă, am spus, dacă ai o umbrelă.

— Exact, a spus și mama. Umbrelele sunt cheia. Abia dacă mai vezi

umbrele azi, nu? Nu-i așa că sunt frumoase? Ca niște flori mari. Și fiecare dintre ele adăpostește doi oameni. Își șoptesc, vorbesc și râd. Umbrelele sunt ca niște petreceri pe băț.

Și asta a fost tot. Sîmbătă dimineață, mama ne-a dus la carnavalul auto Pen-y-bont (beneficiarul de anul ăsta erau rulotele cu mîncare din Snowdonia) și ne-a spus să mergem să căutăm umbrele. Am luat două din alea mici, telescopice, care încap în torpedo și o umbrelă de golf cît un satelit de spionaj, pe care scria de jur-împrejur: „Gordon Gin - ginul care crede că e cel mai bun“. Minnie a găsit un sac întreg cu umbrele pentru copii, cu imprimeuri cu rățuște și broscuțe. Mărie a găsit una cu un mîner perlat care era mai mult frumoasă decît rezistentă la apă. Mama a găsit și ea o grămadă. Și cînd am terminat cu tîrgul de mașini, ne-am dus să căutăm umbrele și la magazinul Oxfam din Llanrwst, la Sue Ryder din Blaenau și la magazinul salvamontului din Manod.

Mama a pus-o pe Mărie să picteze niște flori și să scrie „Umbrele Manod - ia una, sunt gratis“ pe trei glastre vechi din magazin. A pus o glastră plină de umbrele în curtea din față, chiar lîngă ziare. Pe a doua a pus-o în stația de autobuz, iar pe a treia a umplut-o cu umbrelele cu broscuțe și rățuște și a rugat-o pe domnișoara Stannard să o așeze pe terenul de joacă.

— Umbrele, a spus domnișoara Stannard. Asta le poate periclita sănătatea. Și-ar putea scoate ochii cu ele.

— Nu m-am gîndit, a spus mama.

— Dar dacă nu poți scoate ochii cuiva la școala primară, atunci cînd s-o mai faci? Haideți să încercăm, doamnă Hughes.

În pauza de prînz, nimeni n-a ales să rămînă în clasă. Deși ploua la fel de tare ca de obicei, toată lumea a luat o umbrelă și s-a jucat afară. De fapt, nici nu erau suficiente umbrele, dar n-a contat. Copiii le împărțeau, ca în tablou. Pe terenul de joacă parcă erai într-un cort mare și fremătător. În clasă, Connect Four și jocul de table au rămas în cutii.

Majoritatea copiilor din școală sunt aduși de părinți cu mașina, dar în

dimineata următoare toți au luat umbrela și au venit pe jos. De sus de la noi, din atelier, parcă era un puhoi de oameni mergînd să vadă finala unui meci de fotbal.

Priveliștea era așa de frumoasă, încît oamenii veneau la atelier ca să privească orașul de la înălțime. Și cumpărau cafea. într-un sfîrșit, Arthur de la ziar a venit să scrie despre asta:

Indiferent de vreme

Sunt multe priveliști neobișnuite în Snowdonia, dar puține sunt mai pline de culoare ca așa-numitul Marș din Manod. în fiecare neață la 8.50 și în fiecare după-amiază la 15.45, străzile sunt, pentru scurtă vreme, pline de culoare. Și care este motivul? Umbrelele! Locuitorii din Manod s-au apucat să meargă la școală pe jos, cu umbrele. „Nu există vreme rea”, spune doamna Porty, „Nu există decît haine nepotrivite.” Aglomerația de umbrele din Manod poate fi văzută șerpuiind de-a lungul întregii străzi Blaenau, ca un șarpe boa psihedelic. Cînd spun că poate fi văzută doar pentru scurtă vreme, vorbesc serios. Dacă ajungeți zece minute mai tîrziu, Manod nu este decît un oraș montan oarecare, cenușiu și ploios. Asta dacă reușiți să ajungeți acolo. Nu există niciun semn pentru Manod pe autostrada A496, iar curba este greu de văzut, fiindcă e ascunsă de reclama pentru Diggermania (Harlech).

Un șarpe boa psihedelic! Ce tare! Cîte orașe mai au o stradă principală ca un șarpe boa psihedelic?

De data asta chiar a pus o fotografie cu Mărie în ziar. Zîmbea sub umbrela cu „Ginul care se crede cel mai bun”. Sub poză scria că Mărie „cîntă în ploaie”, dar sigur nu cînta, fiindcă nu are voce.

Dacă o întrebi acum, Mărie zice că datorită zîmbetului ei, nu a umbrelor, s-a întîmplat ce s-a întîmplat. în fine. Cert e că a doua zi, domnul doctor Ramanan a apărut înainte de începutul școlii, a făcut plinul și a zis că vrea să vadă umbrelele. Apoi a apărut și sergentul Hunter într-

un Scorpio.

— Vreau doar să mă asigur că nu blochează circulația, a spus el.

Au venit apoi încă o Toyota Prius și o Skoda Octavia, cu frații Ellis. Deși acum trăiau în Conwy, mama lor încă citește *Lunarul* și au venit să vadă umbrelele. Aveau cartonașele Yu-Gi-Oh! cu ei, așa că ne-am jucat cu ele pe capota Octaviei pînă cînd doctorul Ramanan a strigat să ne anunțe că a început procesiunea. Toată lumea s-a uitat în jos, spre strada Blaenau. Frații Ellis s-au urcat pe Skoda ca să vadă mai bine. Eu și cu Minnie ar fi trebuit să fi plecat deja, dar am vrut să le vedem. Era ca un dans. Cu o secundă înainte, străzile erau goale, și-n secunda următoare puteai să vezi un șarpe boa psiho-cum-i-o-zice. Apoi a dispărut, cînd copiii au cotit spre școală.

— Am întîrziat, a spus Minnie.

— Da, a spus mama și ne-a pupat pe amîndoi, ceea ce nu mai făcuse de ceva vreme. Înainte uram ploaia. Dar închipuiți-vă cît de rău ar fi dacă ploaia s-ar opri acum. N-am mai avea umbrele.

Ne-am întors spre atelier și ghici ce?

Apăruse un curcubeu! Și nu un curcubeu oarecare, ca cele pe care le vezi într-un oraș normal, ci un curcubeu dublu. Unul foarte strălucitor, deasupra căruia plutea unul mai spălăcit. Culorile celui mai slab erau în ordine inversă. Are ceva de-a face cu reflexia.

— Felicitări, doamnă Hughes! a spus sergentul Hunter, de parcă ar fi crezut că tot mama a făcut și curcubeul.

26 MAI

Mașinile de azi:

BMW M5 NEGRU CĂRBUNE - domnul Q. Lester (cauciucuri noi și schimbare de ulei!)

NISSAN X-TRAIL ROȘU - un tip de la carieră (a venit să-l ia pe Lester)

Vremea: o ploaie frumoasă și persistentă

Observație: CINE CONDUCE CU ADEVĂRAT LUMEA

Presimțisem de multă vreme că avea să vină și ziua asta. încă de prima

oară cînd am pus ochii pe anvelopele lui Lester (pe 6 aprilie). Știam că n-o să țină pe drumul de munte. I-am și spus. Întoarceți-vă și verificați, dacă vreți.

Tocmai veneam de la școală cînd am văzut mașina apropiindu-se și îndreptîndu-se spre atelier. Numai că nu plutea deasupra pămîntului ca o berlină de lux pe patru roți. Se zgîlțîia și se hurducăia ca un ATV pe care nu știi să-l manevrezi. Cauciucurile erau terminate. \

Cînd am ajuns la atelier, Lester se învîrtea de colo colo, agitat, ca cineva care așteaptă să fie remorcat.

- Vreți un macchiato cu vanilie? l-a întrebat Tom.
- Nu, mulțumesc. Am un tren de prins, trebuia să ajung în Londra.
- Dar cu zahăr ars?
- Nu. Mulțumesc.
- Caramel?

Se vedea cît de colo că Lester începe să se cam enerveze, așa că am intervenit:

- Mărie poate să schimbe cauciucurile. O să fie acasă cam în zece minute.

S-a uitat la ceas.

- Cît îi ia să schimbe un cauciuc?
- Păi nu sunt expert în cauciucuri, dar cred că aveți două sparte, nu unul.
- Ce?!?

S-a dus afară să verifice. Cel din stînga față și cel din dreapta spate erau în pană.

- Și n-aveți decît unul de rezervă, am spus. Așa că va trebui să mergem în Harlech la Mii de Anvelope.

Lester mai că n-a mîrîit de furie.

Și-a scos telefonul și a început să scrie mesaje ca nebunul. I-am explicat că, din moment ce tot avea nevoie de două cauciucuri, ar trebui să se gîndească serios să le schimbe cu Pirelli P7, care sunt ideale pentru drum accidentat și că, din moment ce n-avea să

folosească mașina prea curînd, ar trebui să schimbe și uleiul, de care am promis să nu mă ocup eu.

Nu părea să mă asculte. Se uita la telefon, de parcă ar fi așteptat un răspuns la un mesaj. Tom a ieșit din magazin și a spus că ar putea să-l ducă mama lui.

— Are nevoie de indicații, însă. Nu cred că a fost vreodată la Londra.

— E în regulă. Vine un băiat să mă ia. Ajunge imediat.

— Deci, a întrebat Tom, ce mai face pictura?

-Ce?

— Pictura cu portocalele. Mi-a plăcut pictura aia.

— Da, bine. Mulțumesc, a spus Lester, scrutînd drumul de munte.

Mi-am dat seama brusc că asta era o ocazie ideală.

— Știți ce? am spus. În timp ce așteptați, ați putea să faceți o plimbare prin Manod să vedeți toată Frumusețea Ascunsă a orașului.

Am spus-o înadins cu majuscule, ca să știe că încă eram supărat că spusese că frumusețea orașului e ascunsă.

— Da, a spus Tom. Ați putea începe cu natura mea moartă. De aici a pornit totul. Veniți să vedeți!

L-a dus pe Lester să-i arate vitrina. Nu era la fel de colorată ca în ziua în care o făcuse. Cred că avem șoareci și avuseserăm și niște probleme cu găinile și fulgii de porumb.

— Este... a început Lester, dar apoi a primit un mesaj. Slavă cerului! a exclamat și a pornit spre poartă.

— Cum e? a întrebat Tom.

-Ce?

Lester tocmai deschidea poarta. În depărtare se zărea Nissanul X-Trail gonind peste pietriș.

— Natura moartă.

— Sunt fulgi de porumb, nu? Și fructe uscate.

— Da, nu puteam să le pictez, așa că le-am cumpărat.

— Foarte ingenios. Foarte modern, a spus Lester.

Și Nissanul a dat buzna pe poartă pe un set de anvelope Pirelli Scorpion ST.

— Motivul pentru care frumusețea orașului e ascunsă, am spus, e pentru că nu vă uitați la el.

— Trebuie să plec, a răspuns Lester. Încă mai am o șansă să prind trenul spre Birmingham.

— Dacă vă duceți cu trenul, am spus eu, ați face bine să luați o zebră cu dumneavoastră. Întotdeauna e bine să iei o zebră cu tine dacă mergi cu trenul.

— De ce?

— Ca să nu pățești ceva.

Zebrelele nu sunt aproape niciodată accidentate în tren.

— Nu pricep!

Era ca observația aia cu cele mai multe ploi din Regatul Unit. Nu suna bine decât dacă o spunea tata.

— Nimic. Scuze. Drum bun!

N-ai cum să nu fii impresionat de anvelopele alea Pirelli Scorpion ST. Nu trece nimic prin ele.

De îndată ce Mărie s-a întors de la școală, Tom ne-a dus la Mii de Anvelope în Harlech. Harlech e chiar la mare și are un castel, un cinematograf și Diggermania, firește. Dar cel mai mișto lucru de acolo e Mii de Anvelope, fără îndoială. În următorul e-mail către ăia din Gumbi, le-am povestit despre Mii de Anvelope.

Dragă George,

Mulțumesc pentru scrisoarea în care ne-ai povestit despre girafe. N-avem girafe în Țara Galilor, dar în schimb avem Mii de Anvelope.

Mii de Anvelope este exact ce spune numele că e. Sunt mii și mii de anvelope și te poți plimba printre ele, privindu-le. E un depozit imens. Au

anvelope uriașe pentru camioane și tractoare, după cum au și unele foarte mici, pentru mașini mici. Au chiar și o secțiune de anvelope pentru cărucioare cu roțile. Mulți oameni nu-și dau seama câte feluri de anvelope există. Chiar dacă te cocoți pe ceva acolo, n-o să vezi decât anvelope peste tot. Pe perete, chiar când intri, este o anvelopă de la Ferrari-ul în care David Coulthard a câștigat Grand Prix-ul european. Este imensă și are niște circuite de oțel care ies din ea. Se vede unde s-a topit cauciucul de la viteză. Deși nu este decât un simplu magazin, e ca o ieșire în oraș, de fapt. Ai nevoie de o zi întreagă ca să te bucuri de el.

Am avut o mică problemă în Lunca Anvelopelor Reșapate, când un bărbat care purta o căciulă cu ciucuri a ieșit din spatele Turnului de Anvelope Radiale și aproape că m-a călcat pe degetele de la picioare. Era domnul Davis, măcelarul.

I-am zis că-mi pare rău, deși era vina lui, nu a mea.

— Chiar o să-ți pară, mi-a zis el, adică exact genul de lucru pe care-l spune mereu. Tuturora o să ne pară rău, a adăugat, privindu-i pe Mărie, Minnie și Tom.

— De ce spuneți asta, domnule Davis? a întrebat Tom. Și apropo, am mâncat aseară cu mama niște cîrnați de la dumneavoastră și au fost excelenți.

— Mulțumesc, Tom, i-a zis domnul Davis. Știți ce ascund în cariera aia de pe munte, presupun.

— Picturi, a răspuns Tom. Am și văzut câteva dintre ele.

— Da, cele pe care vă lasă să le vedeți.

— Păi da. Cea pe care am văzut-o eu avea mai ales fructe în ea. V-ar fi plăcut, domnule Davis.

— Dar cum rămîne cu alea pe care nu vă lasă să le vedeți?

— Păi eu unul nu le-am văzut, așa că nu vă pot spune, a spus Tom, întorcîndu-se spre mine.

— Picturile de acolo de sus, a spus domnul Davis, nu sunt simple picturi. Sunt informații. Informații despre cine conduce cu adevărat lumea.

— Aha, a făcut Tom. Și cine conduce de fapt lumea, domnule Davis?

— Dacă aș fi știut, nu mi-aș mai fi petrecut viața în Snowdonia, într-o fundătură de la capătul lumii. Ia gîndiți-vă, ne-a șoptit el, trăgîndu-se mai aproape de noi. Picturi. O peșteră în Wales. De ce vă aduce asta aminte?

— Ardezie?

— De regele Arthur, nu? De Sfîntul Graal.

Ne-am uitat unii la alții. Apoi ne-am uitat la anvelope. Ră- măsaserăm fără cuvinte. în afară de Tom, care a întrebat:

— Ce e Sfîntul Graal?

— Este pocalul din care a băut Iisus la Cina cea de Taină, a spus Minnie. Are puteri speciale. Se spune că a fost găsit de unul dintre cavalerii regelui Arthur. Și se mai spune că încă mai trăiesc toți, dormind pe undeva printr-o peșteră.

— în Manod?

— De ce nu? a spus domnul Davis.

— Pentru că nu e o peșteră, a spus Minnie. E o carieră. A fost excavată pentru prima oară în 1805, cu 1300 de ani prea tîrziu pentru regele Arthur, care n-a muncit niciodată într-o carieră, apropo.

Domnul Davis a privit-o, apoi s-a uitat în jur, de parcă s-ar fi temut că anvelopele au urechi.

— De ce ar depune atîta efort să ascundă cîteva picturi?

a întrebat. Și de ce nu e niciun indicator pentru Manod pe A496? E secret, vedeți. O carieră plină de secrete. Nu picturi au ei acolo sus, ci putere.

Am reușit să facem rost de un set complet de anvelope Pirelli P7 reșapate (inclusiv una de rezervă) pentru Lester pentru mai puțin decît dai pe două cauciucuri noi. Chilipir!

— Este un tip uimitor domnul Davis ăsta, a spus Tom în drum spre casă. Vede lucruri pe care nu le mai vede nimeni altcineva. Ca atunci cînd a văzut farfuria zburătoare la dansul ăla în Llechwedd. Au fost sute de oameni la dansul ăla și el a fost singurul care-a văzut OZN-ul.

— Și l-a văzut și pe Elvis, am spus eu. La supermarket.
— E dus cu pluta, a conchis Mărie.
— Mie mi-a spus că ficatul e viu, s-a plîns Minnie. Mama m-a trimis să cumpăr ficat și el mi-a zis că nu vinde așa ceva. A zis că e viu. A zis că dacă-l pui pe o farfurie și te întorci după zece minute, o să vezi că s-a mișcat.

— Și se mișcă?
— Nu știu, a răspuns Minnie. N-a vrut să-mi vîndă. A trebuit să mîncăm chiftele.

— Are dreptate cu tablourile, totuși, a spus Tom. Pictura aia cu fructele n-a fost normală. M-a făcut să mă simt ciudat. Poate că e vreo putere ascusă în ea.

Și cînd am luat curba pe Strada Blaenau (B5565), m-am gîndit că poate Tom are dreptate. Poate că picturile nu erau niște simple picturi. Manod se schimbase mult de cînd adăpostea tablourile. Poate că picturile erau ca mutagenul și schimbau orașul. Poate că trăiam într-un Manod Ninja!

În atelier, Mărie a început să schimbe uleiul. Credeam că o să mă țină pe bară la chestia asta, din cauza încurcăturii ăleia de la Fordul Fiesta al domnișoarei Stannard. Dar nu, Mărie avea nevoie de tot ajutorul. Minnie citea manualul mașinii și stătea cu ochii pe Max. Mărie făcea toate chestiunile tehnice, iar eu căram și-i aduceam toate lucrurile. Cînd m-a trimis după ulei, m-am asigurat că citesc ce scrie pe etichetă. Cînd m-a rugat să aduc cricul din portbagaj, am văzut acolo și o cutie mare de lemn, dar n-am zis nimic despre ea. Nu voiam să distrag atenția nimănui.

După ce-a desfăcut scurgerea, Maria ne-a spus că trebuie să o lăsăm așa 45 de minute, ca să ne asigurăm că se golește cu totul. Muream de foame, dar Mărie nu voia să mergem să ne spălăm pentru ca apoi să ne întoarcem să ne murdărim din nou. Minnie i-a sugerat să ar putea să facă ceva ce poate fi sorbit cu paiul. Mărie nu era convinsă.

— Lester și-a lăsat una dintre picturi în portbagaj, am zis.
— Nu e adevărat.
— Ba da.

— N-ar trebui să ne uităm la ea. Sau ar trebui?
— Nu, nu cu atîta ulei în jur.
— Poate că am putea să o ducem în casă.
— Asta ar însemna că trebuie să mă spăl, a spus Mărie, și nu vreau să fac asta.

A pus mîna pe ladă și a spus:

— Simțiți puterea?

Am rîs cu toții. Am rîs și am vorbit timp de patruzeci și cinci de minute, uitînd cu totul de tabloul din cutie. Și am reușit! Am lucrat împreună și am reușit! Vedeți voi, un set nou de anvelope și o schimbare de ulei. Asta e o altă lecție de la Țestoase: fiecare Țestoasă luată separat e bună, dar dacă le pui pe toate laolaltă, sunt de neînvins. Cum spune și Splinter în *Țestoasele Ninja*, filmul („ies din subterane pe marile ecrane“): „Dacă sunteți împreună, nimic nu e imposibil pentru cele patru minți ale voastre. Ajuțați-vă, sprijiniți-vă unul pe altul și amintiți-vă mereu de adevărata forță care vă unește.“

Forța adevărată care ne unea pe noi era Miracolul Auto din Snowdonia. Încercam să facem afacerea să meargă, pentru ca tata să se poată întoarce. La urma urmei, era un întreg batalion de camioane pe vârful muntelui și oricare dintre ele ar fi putut avea nevoie de o schimbare de ulei sau de anvelope. I-am explicat asta mamei, care a părut convinsă. Am făcut-o să promită că o să vorbească cu tata la telefon despre asta.

— Să-i spui mai ales că am schimbat uleiul la o mașină și că de data asta a mers; neapărat să-i spui că am ajutat și eu, am spus. O să vadă el cît de mult s-au schimbat lucrurile pe aici.

În noaptea aceea m-a trezit ceva. M-am uitat pe fereastră și lumina de la atelier era aprinsă; se vedea ușa deschisă. M-am gîndit că a venit tata acasă. Nici măcar nu mi-am pus papucii sau capotul. Cît ai bate din palme, am ajuns în atelier.

Nu era tata. Erau fetele. Au fost foarte surprinse să mă vadă dînd buzna înăuntru.

— Am crezut că ești Lester, a zis Mărie. Era să-mi stea inima-n loc.

— Ce faceți?

Se munceau cu lada.

— N-aveam somn, a zis Mărie. Dacă e Sfântul Graal în cutie? Așa că am venit să vedem.

— Nu așa se deschide.

Am luat un șperaclu și l-am băgat în adâncitura ascunsă sub litera Ț de la NAȚIONALĂ, am întors cutia pe-o parte, am desfăcut cele două șuruburi și s-a deschis.

Fetele erau impresionate.

Obiectul era împachetat în folie cu bule de aer. Am scos folia și am văzut pictura, prinsă în niște suportți, numai că de data asta nu era o pictură. Arăta mai degrabă ca un lingou de aur.

— N-o fi chiar Sfântul Graal? a spus Minnie, dînd glas gîndurilor noastre.

Poate că de aceea îl ținea în portbagajul mașinii în loc să-l țină cu celelalte picturi.

Am desfăcut suportul, am dat balamaua la o parte și am scos bucata de aur. Nu era un lingou. Era lemn, suflat cu aur. Avea o clemă mică la mijloc. Am tras de ea și s-a deschis ca o felicitare de Crăciun. Imaginea dinăuntru era aurie cu un albastru strălucitor, același albastru puternic cu care își vopsea doamna Sellwood părul. Strălucea ca o lămpiță.

— Uau! a făcut Mărie. Ce e?

S-a înghesuit în mine și din cauza ei am scăpat pictura. Minnie a prins-o de celălalt capăt chiar înainte să ajungă pe podeaua plină de ulei. Atunci ne-am hotărît să o ducem în casă.

Am pus-o pe măsuta de machiaj a lui Mărie. Era frumoasă, dar ciudată. Nici nu eram siguri că e o pictură. Nu arăta ca alte picturi. Era ca o carte cu imagini, dar foarte subțire, cu numai două pagini.

Pe partea din stînga apărea un rege care îngenunchea împreună cu alți trei bărbați cu barbă, așezați în spatele lui. Pe pagina cealaltă erau mai multe

femei cu aripi și o femeie înaltă în albastru, ținând un copil. Arăta de parcă tocmai voia să i-l arunce regelui. Cîțiva îngeri se uită la ea, parcă spunîndu-i: „Haide, aruncă-l!”. Iar regele are mîinile ridicate, ca să-l prindă, dar nu pare c-ar avea de gînd să facă cine știe ce efort, deși are niște mîini mari, ca de portar. Minnie a spus că femeia e Madona. Dar nu arăta deloc ca cealaltă Madonna. Și dacă era mama lui Iisus, atunci chiar îmi părea rău pentru el, să fie azvîrlit așa.

Am decis să ținem pictura în casă, fiindcă era curat și aici era mai în siguranță. Minnie a luat de pe perete harta ei cu populațiile de albine din Europa (o cumpărase în cazul în care s-ar fi decis să comită o infracțiune perfectă cu viespi) și în locul ei a agățat pictura. Ai fi zis că stă acolo dintotdeauna. De-aia am uitat să o punem înapoi a doua zi și tot de-aia a plecat Lester fără ea cînd a venit să-și ia mașina.

30 MAI

Mașinile de azi:

SUBARU IMPREZA . doi călători oarecare (au făcut plinul, au cumpărat o hartă)

MORGAN PLUS 8 - un străin obraznic Vremea: ploaie torențială

Observație: UN MOMENT FATIDIC

Asta e ziua în care Manod a primit în sfîrșit un indicator pe A496.

Bine, nu e ca și cum ar fi venit un milion de mașini la atelier, dar ideea principală e că, dacă e să fac o cercetare de piață, niciuna dintre mașinile astea nu venise din Manod. Erau amîndouă străine de oraș! Dar, după cum spune tata: „Nu există străini; există doar clienți pe care nu i-ai cunoscut încă.”

De fapt, bărbatul cu Morganul probabil că nu va mai trece niciodată pe aici și nici nu am dori s-o facă. Partea bună însă este că nu ne-ar fi găsit dacă n-ar fi fost indicatorul cel nou. Ceea ce ne arată că indicatorul funcționează.

Nu consiliul a pus indicatorul acolo. Noi am făcut-o. Lui Minnie i-a venit ideea asta uitîndu-se la pictura cu copilul azvîrlit.

Ne-am trezit cu toții târziu a doua zi după ce am schimbat uleiul, iar mama ne-a făcut un mic dejun legendar cu terci de ovăz, cîrnați, tot ce trebuie. Un mic dejun pur și simplu uriaș! Folosise chiar și niște ouă făcute de Donatello. Donatello făcea ouă în fiecare zi, dar Michelangelo încă nu făcuse niciunul.

— Domnul Lester a plătit cu bani gheață, așa că sărbătorim, ne-a anunțat mama.

Atunci ne-am dat seama că dacă a plătit înseamnă că-și luase mașina și plecase deja. Am fugit toți la fereastră. BMW-ul tocmai dispărea în nori. Plecase, dar lăsase
pictura la noi.

— Se pare că ai făcut treabă bună cu anvelopele alea, Mărie, i-a spus mama.

— Da, ar trebui să mergă la Kwik-Fit sau undeva să verifice dacă sunt centrate bine, dar e în regulă, a răspuns Mărie.

În mintea ei însă, se gîndea: „Doamne, a lăsat Sfîntul Graal în urmă!“.

— Ei bine, a spus Minnie, eu o să vreau o acadea tare de mentă.

— De ce? a întrebat mama.

— Așa, a răspuns Minnie.

Nu voiam să o implicăm și pe mama.

— Cînd o să vadă că lipsește sigur o să vină s-o caute, a spus Minnie în drum spre școală. Cînd vine, i-o dăm înapoi și dacă nu vine, atunci rămîne a noastră.

Suna bine în teorie. În practică însă, Minnie a venit cu zece milioane de fete acasă după ore, inclusiv cu Evans Teribila, și s-au bulucit toate la etaj ca să vadă pictura. Stăteau pe pat, uitîndu-se la ea ca la Playstation.

— E femeie sau bărbat? a întrebat Jade Porty.

— Este bărbat, e evident, a răspuns Minnie.

- Dar și-a pensat sprâncenele.
- E bărbat. Chiar dacă e pensat. Pe vremea aia, bărbații se pensau.
- Și-a făcut ceva ciudat și la păr. Pare împletit.
- Dar are mâini frumoase, nu-i așa? a spus Evans Teribila.
- Da, a zis Jade. Mâini de fată.

Deodată, s-a auzit un zgomot ca de elicopter - autobuzul cu care venea Mărie de la școală tocmai parcase. Alte zece milioane de fete au coborât din el și au urcat la etaj. Toate fetele care coborau de obicei în Llechwedd sau în Manod veniseră să vadă pictura.

Prietenele lui Mărie erau mai interesate de femei. Tipa roșcată de la Mr. Chipz (chiar așa, pe ea cine o invitasă?) voia să știe de ce au capul atât de mare.

Minnie le-a explicat că de fapt capetele nu erau mari.

— Pe-atunci femeile își rădeau părul de pe frunte. Frunțile înalte erau semn de frumusețe.

— Când se-ntîmpla asta, de fapt? în ce vremuri își pensau bărbații sprâncenele și-și rădeau femeile fruntea?

Ceva mai târziu, a urcat și mama să vadă ce se petrece.

— Ce se întîmplă aici? a întrebat, de parcă ar fi vrut să le dea pe toate afară, dar, văzînd pictura, a spus: O, uită-te la materialul ăsta! Ce e? Damasc? Ce bine cade!

— Nu-i așa că arată bine, doamnă Evans? a întrebat Teribila. Au capul ras, ca mine.

Mama s-a apropiat de pictură ca s-o vadă mai bine și mi-a lăsat mie bebelușul cînd a trecut pe lîngă mine. Nici măcar nu s-a uitat, mi l-a pasat într-o parte ca pe o minge de rugby, ca Madona din imagine, care azvîrlea copii de colo colo.

L-am dus pe Max jos. Tom se dusesse deja acasă. Eram doar eu și Max. Băieții. L-am pus jos și am împins mingea spre el. Mai întîi a vrut să dea un șut, dar apoi a prins-o și a îmbrățișat-o, de parcă tocmai ar fi apărut un

penalty.

— Bravo! am zis. Mai vrei o dată? Hai, dă-mi mingea să ne jucăm din nou!

Dar se pare că prefera s-o păstreze.

Deodată, am auzit bătăi în ușa atelierului. M-am uitat afară. Era Lester. Sigur își dăduse seama că lipsește pictura. Am dat fuga sus.

Mărie s-a dus jos să-l primească pe Lester în bucătărie în timp ce eu am pus pictura înapoi în cutie. Cutia era sub pat. Folia cu bule era încă în ea. Nu trebuia decât să punem prinzătorile în ordinea care trebuie și să ne asigurăm că arată în regulă. Floare la ureche. La urma urmei, doar ce schimbaserăm uleiul la o mașină și-i montaserăm un set nou de anvelope. Eu am prins clemele, iar Minnie a pus capacul. A mers ca uns.

— îmi scapă mie ceva? Unde ați învățat asta? s-a mirat mama.

Mărie le-a spus fetelor să aștepte cinci minute înainte să coboare, ca să avem timp să scăpăm de Lester. Ar fi putut să i se pară ciudat să vadă două milioane de fete în aceeași cameră cu pictura lui.

Jos, în bucătărie, Mărie îi povestea lui Lester cum am găsit cutia căutînd cricul și am hotărît că era riscant să o lăsăm acolo, cu uleiul care curgea în toate părțile, așa că o mutaserăm în casă, într-un loc sigur.

— Cum vi se par anvelopele?

— Anvelopele sunt bune. Dar pictura este aici? Ești sigură?

— Da. Pictura e la tine, nu, Dylan? Dar uleiul? Nu eram sigură dacă vreți o anumită marcă.

Dar lui Lester nu-i stătea mintea la ulei. Mi-a luat pictura din mâini și a îmbrățișat-o, așa cum îmbrățișase Max mingea. A stat cu ea în brațe un minut, bucurîndu-se pur și simplu că respiră. Poate că nu mai respirase cum trebuie de ceva vreme.

— îmi pare rău, a spus. N-ar fi trebuit să o las în mașină. Nici măcar n-ar fi trebuit să fie în mașină, dar... ați făcut un lucru generos și de bun-

simț, ca întotdeauna, a adăugat el cu un zîmbet. Vă sunt foarte recunoscător. Poate că vreți s-o vedeți? Măcar atît să fac și eu pentru voi.

Și a dat să deschidă cutia. Numai că nu se pricepea. Nu găsea mica adîncitură de sub capac. Am desfăcut eu capacul cu un cuțit de pîine.

A scos cartea mică de aur din cutie și a deschis-o pe masă.

— Este un diptic, a spus, un soi de altar portabil. A fost făcut pentru Richard al II-lea.

Apoi s-a oprit.

Evans Teribila tocmai coborîse de la etaj, urmată de Jade Porty. Fetele i-au zîmbit și au venit în spatele lui Mărie ca să se uite la pictură.

— Este foiță de aur, a continuat el. Știm cine sunt cei din imagine, fiindcă își poartă fiecare emblema - adică un soi de logo. De pildă, regele care ține săgeata este Edmund. A fost ucis de arcașii danezi. Regele care ține inelul este Edward Confesorul, despre care se spune că și-a dat inelul de nuntă unui cerșetor, iar...

S-a oprit din nou. Două dintre colegele lui Mărie au coborît și ele, împreună cu roșcata de la Mr Chipz, mama și Max. I-au zîmbit toți. Le-a zîmbit și el, reluînd firul explicațiilor.

— Vedeți, deci, că este mai degrabă un puzzle decît o pictură.

— Sau un cod, a spus Minnie, privindu-mă.

— Sau un cod, așa e, a spus Lester, oprindu-se din nou.

Au coborît și celelalte colege ale lui Mărie. Cele din spate s-au așezat pe scaune.

— Văd că treaba asta se transformă într-o adevărată prelegere publică. Unde eram? Ei bine, regele Richard ține în mînă o căprioară albă. Asta e emblema lui. Iar îngerii o poartă și ei, în onoarea lui. Apare și pe spate, priviți.

A dat să închidă dipticul și s-a oprit din nou. Au mai coborît cam o sută de fete. Au zîmbit toate. Le-a întors zîmbetul, dar ceva l-a făcut să își

îndrepte privirea spre mine. I-am zîmbit și eu.

— Poate că ar fi mai bine să...

A dat să pună pictura înapoi în cutie, dar cele două milioane de fete au scos un „Ooo!” dezamăgit. Parcă ofta o galerie după un penalty ratat. L-au speriat prea tare ca să mai îndrăznească să se mai oprească.

— Ce aş putea să vă mai spun? A, da. Vedeți măciulia asta de deasupra steagului? Arată ca un mic glob de argint, dar dacă vă uitați mai îndeaproape, se vede că mai e pictat ceva acolo - un castel pe o insulă. Vedeți? S-a descoperit asta recent, în timpul lucrărilor de restaurare a picturii. O capodoperă ascunsă. Ar putea fi o emblemă pentru Manod, firește; ceva ce pare mic și lipsit de importanță, dar care ascunde o minunăție, și anume aceste picturi.

Iar a început! Mic și lipsit de importanță! Să-și schimbe singur cauciucurile data viitoare!

— Deci asta e. *Dipticul de la Wilton*. Pictat spre sfîrșitul secolului al XIV-lea. Artist necunoscut. Noapte bună.

A înhățat dipticul, l-a închis și a șters-o afară pe ușă înainte să poți spune pește.

Și asta chiar a fost un moment fatidic, fiindcă în graba lui, Lester a uitat cutia de lemn în care fusese pictura. Și fără cutia aia, n-am fi putut niciodată să dăm marele nostru jaf.

Oricum, ideea e că a doua zi, la școală, toate fetele (adică toată lumea) vorbeau despre embleme, și-n timpul orei de artă Minnie a întrebat de ce orașul Manod nu are și el una; domnișoara Stannard a zis că ar trebui să-i facem noi o emblemă. Așa că am petrecut toată ziua pictînd nori și oi și munți. Iar domnișoara Stannard era veselă pentru că... știți ce? Pentru prima oară s-au folosit toate culorile... toate în afară de gri. Galbenul ocru, stacojiul, albastrul prusac și patruzeci de nuanțe de verde. Numai griul a rămas neatins. Nu mă puteam gîndi decît la poza aia cu mine din ziar, singur, stînd în curtea din față cu o minge în mîini.

— Fotbal, fotbal, fotbal! a exclamat domnișoara Stannard când a văzut ce am desenat. Ce are fotbalul de-a face cu Manod?

— Absolut nimic, domnișoară, am răspuns eu.

Și era perfect adevărat.

— Acum, fetelor, a zis domnișoara Stannard, și tu, Dylan, hai să găsim și un motto care să se potrivească cu desenele voastre. Când vă duceți în Blaenau, de pildă, ce scrie pe indicator?

— „înainte spre viitor“, a spus Minnie. De parcă ar fi vreun oraș pe undeva care se cufundă tot mai mult în trecut.

— Exact. Putem găsi ceva mai bun de-atât. La Harlech au „Harlech - un oraș în care poți să trăiești“. De parcă ar exista orașe în care n-ai voie să trăiești. Ia să vedem, cine găsește un slogan pentru Manod?

M-am gândit că ar putea să fie „Interzise jocurile cu mingea“, cum scrie pe stația de autobuz.

Minnie a fost cea care a venit cu ideea:

MANOD - UNDEVA SUB CURCUBEU

...Cu o imagine cu muntele și cu un curcubeu deasupra lui. Tuturor le-a plăcut atât de mult, încât s-au hotărât să-l transforme într-un indicator în toată regula, pictându-l cu vopsea pe o bucată mare de lemn. Și când au terminat, le-a plăcut și mai mult, așa că domnișoara Stannard a chemat pe cineva de la consiliul parohial (domnul Elsie, farmacistul) să vină să-l vadă. El a spus că, deși e impresionant, nu este o prioritate financiară. Iar domnișoara Stannard i-a răspuns că n-avem nevoie de fonduri.

A doua zi ne-am dus cu autobuzul pînă la intersecția cu A496. Am găsit vechiul stîlp de indicator culcat în iarbă.

Am prins noul indicator de el cu Superglue și o bucată mai mică de lemn. L-am înfipt înapoi în gaura din pămînt, pe care apoi am umplut-o cu cărămizi. Școala primară din Manod a muncit în echipă!

E clar că indicatorul a funcționat, fiindcă a doua zi au trecut pe la atelier trei indivizi din afara orașului. Unul a fost tipul cu Morganul. S-a oprit în curtea din față, a privit poarta și a întrebat: — Asta e?

- Ce să fie? am întrebat eu.

— Era un semn în spate care arăta spre locul ăsta. Dar văd că aici se termină drumul. Pentru ce era indicatorul?

— Pentru Manod. ăsta e Manod.

— Foarte util, n-am ce spune! Un indicator care te duce într-o fundătură! Și eu care voiam să mă plimb o după-amiază cu mașina prin munți. Tocmai mă pregăteam să-mi fac de cap.

— Atunci mai bine mergeți pe șoseaua de centură din Blaenau. Acolo vă puteți face de cap pînă cînd ajungeți în Harlech, l-am sfătuit eu.

Și așa a făcut.

Pe urmă au venit doi tipi într-o Impreza, au făcut plinul și au urcat pe drumul de munte să facă *off-roading*.

— Tu ești puștiul din ziar? a întrebat tipul care stătea pe scaunul de lîngă șofer. Ultimul băiat din Manod?

— Eu sunt.

— Acum poate că nu-ți pică bine, dar cînd o să fii mai mare cu siguranță o să-ți placă. Atunci o să fii cel mai ocupat băiat din Manod, ei?

— Nu știu ce să zic.

Au plecat.

Apropo, iată ce a scris Arthur de la ziar despre indicator:

Semne de viață

Un nou semn rutier a apărut pe marginea autostrăzii A496 lîngă Blaenau, indicînd curba spre Manod. Curba n-a mai fost marcată de cîțiva ani buni. Celor care vor să ajungă în Manod le va fi acum mai ușor. Deși s-ar putea să le fie greu să găsească ceva de făcut aici odată

ce-au ajuns.

Așa că Manod avea în sfîrșit un indicator, ceea ce tata își dorise dintotdeauna. Și totul i se datora lui Minnie!

Noaptea, dacă te uiți pe fereastră din camera ei, o să vezi o panglică de lumină galbenă chiar în afara orașului. Aia e A496.

— închipuie-ți, i-am spus. Cînd o să vină acasă și-o să vadă indicatorul, o să fie atît de impresionat! Și nici măcar n-o să știe că tu l-ai făcut. Tare!

4 Iunie

Mașinile de azi:

BMW M5 NEGRU CĂRBUNE - domnul ◊ Lester (două Tarte Tlîțlan și o Plăcintă Picasso)

ROVER 3500 V8 - domnișoarele Sellwood (aducînd picturi)

Vremea: plouă

Observație: O MÎNDREȚE DE RĂSPLATĂ

O, ce mîndrețe de răsplată! Am petrecut ore întregi gîndindu-ne cum ne va răsplăti Lester pentru că l-am ajutat să-și recupereze neprețuita pictură.

— Ce-ar fi dacă ne-ar da una dintre picturile alea? a zis Minnie.

— Aia cu nuci ar fi bună, a spus Tom.

— Ar fi mai bine dacă ne-ar da bani, l-a contrazis Mărie.

Dar ne-am înșelat cu toții.

Lester a venit chiar el a doua zi să ia prăjiturile și ne-a spus:

— Vă sunt recunoscător că ați avut grijă de *Dipticul de la Wilton*. După părerea mea, este cel mai frumos obiect din toată colecția. Nu că părerea mea ar conta.

Și pe urmă ne-a dat răsplata. Era o carte. O carte! *Manualul Galeriei Naționale (revăzut și adăugit)*. Ce răsplată mai e și asta? Dacă te gîndești bine, parcă ne și invita să-i furăm una dintre picturi.

— De fapt, ne-a spus, chiar eu am scris-o.

Deci nici măcar n-a dat bani pe ea! Și-a scris numele pe prima pagină pentru noi, dar nu ne-a spus de ce.

I-am mulțumit, dar numai pentru că astea sunt regulile în relațiile cu clienții.

— Poate vă uitați prin ea și să alegeți o pictură care vă place. Lucrurile pe care le-am ales eu nu par să fi emoționat prea multă lume în Londra.

— Ce păcat, a zis mama.

— Da, cartea vizitatorilor pentru *Bătrîna grotescă* era plină de comentarii atît de vulgare, că a trebuit distrusă.

— Dar tabloul cu pizza? Cum ar putea să nu-ți placă?

— Tabloul cu pizza?

— Ăla cu cutiile de pizza și cu nucile.

— Ah, cel de Melendez. Nu, mi-e teamă că nici el n-a avut succes. Toată operațiunea asta este de fapt o mare pierdere de timp. Lumea preferă în general să vadă imagini cu fotbaliști sau celebrități. Picturile ar trebui lăsate în pace, să stea aici.

— Cu dumneavoastră.

— Exact.

— Trebuie să le fi plăcut pictura cu umbrele, totuși, a încercat mama.

— Renoirul a fost întîmpinat cu o indiferență crasă. Poate că le era prea cunoscut, a spus Lester.

— Ei bine, nouă aici ne-a plăcut, a spus mama. Veniți să vedeți.

Și l-a făcut pe Lester să iasă în curtea din față.

— Urcați-vă aici, l-a îndemnat ea, arătînd spre micul zid de lîngă

semnul DESCHIS.

El a făcut ce i s-a cerut.

Era nouă fără zece minute.

— Ar trebui să înceapă din clipă în clipă, a spus mama.

Și, într-adevăr, șarpele boa psihedelic a ieșit pe stradă. Trebuie să recunosc că arăta de-a dreptul captivant. Ar trebui să veniți să-l vedeți. E ușor de găsit, că acum avem indicator.

— Nu înțeleg, a spus Lester.

— De la mine a început, a explicat mama. Eu am făcut asta. Am cum-
părat umbrele după ce am văzut pictura. Înaintt nu avea loc procesiunea.
As™

este opera mea de artă, inspirată de opera
dumneavoastră de artă.

— Extraordinar! a exclamat Lester, după care s-a urcat în mașină și a plecat.

— Cred că asta înseamnă că e impresionat, a conchis mama.

Am fi pornit imediat spre școală, dar chiar atunci am auzit claxonul impresionant al BMW-ului piuind strident undeva pe munte. Am înțeles din asta că se întâlnise cu domnișoarele Sellwood și ne-am zis că ar fi mai bine să așteptăm.

— L-ați ratat? le-am întrebat pe domnișoare când am deschis poarta ca să le las să treacă.

— Nu se poate! L-am ratat? a spus domnișoara Elsa. O, doamne, l-am văzut trecând și ne-am grăbit după el. Voiam să vorbim cu el. Ce păcat! Am ajuns prea târziu.

— Voiam să-i arătăm una dintre picturile tatei, m-a lămurit domnișoara Edna. Hai să mă ajuți cu ea.

Nu era niciun semn de accident pe mașină, ceea ce înseamnă că Lester

reuşise să le ocolească. Asta e frumos la o maşină de teren cu direcţie asistată. Pictura era în portbagaj, învelită într-un ştergar de bucătărie pe care scria „Suvenir din Caernarfon“. Am dus-o în magazin. Mărie tocmai se pregătea să meargă şi ea la şcoală.

— Bună, fetelor! le-a zis domnişoarelor Sellwood, care au început să chicotească.

Le place când le strigă aşa, că doar nu mai sunt fete, ci femei foarte, foarte bătrîne. Incredibil de bătrîne. Este amuzant să o vezi pe domnişoara Elsa chicotind, fiindcă nu prea scoate sunete, doar tremură. De fapt, ea e oricum cam şubredă mai tot timpul, dar când chicoteşte dîrdîie ca o piftie. Părul ăla albastru-deschis o face să arate ca un soi de acadea dansatoare.

— Asta e una dintre picturile tatei, a spus domnişoara Edna.

— Foarte drăguţ, a comentat Mărie. E cea cu muntele? Cea despre care ne povesteai?

— Asta este una dintre picturile tatei, a spus domnişoara Elsa.

— Ştiu asta, a răspuns domnişoara Edna. Tocmai ce le-am spus. Întreabă dacă e cea cu muntele. Ți-am spus eu că ar fi mai interesați de cea cu muntele.

— A pictat una cu muntele, a spus domnişoara Elsa.

— Copiii ştiu asta deja.

Domnişoara Edna încerca să scoată pictura din ştergar. Mîinile ei arătau ca nişte suluri groase de sîrmă încurcată.

— Stai, lasă-mă pe mine, a spus Mărie, îndepărtînd ştergarul.

Credeam că o să fie o pictură mare şi cenuşie, ca alea pe care le făceam noi la ora de desen. Dar nu. Nu era deloc aşa. Era o pictură cu o fetiţă, cea mai frumoasă fetiţă pe care o văzuserăm vreodată - mai frumoasă chiar şi decît Mărie a noastră, dacă mă întrebaţi pe mine.

— Priviţi ce ten are, s-a minunat Mărie. Ce nuanţă extraordinară! Şi ce păr - cu volum şi strălucire! Nu se vede niciun fir despicat. Şi costumul ăla e frumos, nu-i aşa?

Fetița era îmbrăcată ca o țigancă sau ceva de genul ăsta.

— Cine e? O veche prietenă de-a lui?

Domnișoarele Sellwood au chicotit din nou.

— Elsa, vor să știe cine e, a zis domnișoara Edna.

— Spune-le.

— N-o recunoașteți? a întrebat domnișoara Edna. E Elsa, priviți!

A împins-o pe Elsa pentru ca fața ei smochinită și brăzdată de riduri să stea aproape de fața rotundă și strălucitoare a fetei, așa cum stă o nucă lângă o piersică.

— Eu sunt, a spus Elsa. E o pictură cu mine de când eram ceva mai tânără.

Și a râs cu atîta putere, încît de data asta a scos și un sunet - un sunet sec, ca atunci cînd mototolești o foaie de hîrtie.

Ne mutam toți privirea de la fata frumoasă la femeia oarbă care stătea la tejghea, uitîndu-se în gol.

Timpul este cel mai puternic mutagen dintre toate.

Mărie n-a spus nimic. Se holba la imagine. Se uita cînd la Elsa, cînd la pictură, mutîndu-și privirea foarte repede.

— Era frumoasă, nu-i așa? a întrebat Edna. Tocmai de-asta a pictat-o tata pe ea, și nu pe mine. Era frumoasă. Nu-i așa, Mărie?

Minnie a spus cu voce tare ceea ce gîndeam cu toții:

— Te-ai schimbat ceva, domnișoară Elsa.

— Minnie! s-a răstit mama la ea, încruntîndu-se.

— Cu toții ne schimbăm, a spus Elsa. Și voi o să vă schimbați într-o zi.

Se sprijinea cu mîinile ei osoase de tejghea, ca să se țină pe picioare.

— Oricît de frumoși ați fi.

— Mă scuzați, a spus Mărie și, în loc să meargă la școală, s-a dus în camera ei și a încuiat ușa.

Apropo, cartea lui Lester nu era chiar așa de proastă. Deși mai toate

picturile erau cu femei dezbrăcate. Trupe întregi, alergând prin păduri, dormind pe câmpuri sau fiind urmărite de bărbați în armură. Într-una, o femeie era la un picnic cu niște bărbați care purtau melon. În noaptea aia, am stat cu mama, Minnie și Max să ne uităm prin album (Mărie era încă în camera ei). Le-am spus că de fiecare dată când vedea cineva o pictură, pictura aia părea să-i schimbe.

— P-astea ar fi bine să nu le vadă nimeni, a spus Minnie. Ți dai seama ce nebunie ar fi? Toată lumea din Manod ar alerga dezbrăcată prin păduri.

Era și un număr impresionant de picturi cu oameni cărora li se tăia capul.

— Nici să nu vă gândiți la vreuna din astea, ne-a spus mama.

Mai era una cu un bărbat, o femeie și un câine mic, stînd unii lîngă alții, cu o mică oglindă pe peretele din spatele lor. Oglinda era pictată atît de veridic, încît aproape că te puteai vedea în ea. Se numea *Portretul soșilor Arnolfini*.

— Priviți cum o ține de mîna, a spus Minnie. Și-au pus cele mai frumoase pălării. Este o fotografie de nuntă. Numai că nu e o fotografie, firește. Cred că i-a luat o veșnicie s-o picteze. Uitați, se vede niște nămol pe pantofii ei.

E adevărat. Dacă te uitai de aproape, se vedea.

În fine, am ales-o pe aia.

Au fost probleme la culcare. Mărie era încă baricadată în camera ei și nu voia s-o lase pe Minnie să intre.

— Vreau să mă culc.

— Culcă-te în camera mamei.

— Acolo nu am pilotă.

Mărie a deschis ușa și a scos afară un colț al pilotei. Minnie a tras pilota în hol și ușa s-a închis la loc.

Ne-am dus la mama să ne plîngem.

— Nu vă faceți griji, ne-a zis ea. Cu toții avem zile proaste. Mărie are una astăzi.

Nici n-a terminat bine de vorbit, că s-a și auzit un burghiu pornind. Mărie luase lacătul de la cutia de unelte a tatei și îl prindea de ușa dormitorului. I-a luat cam cinci minute. Chiar se pricepe să lucreze cu uneltele.

— în fine, n-are importanță, a spus mama. Veniți să vedeți ceva.

Pe pat era un album mare, în care se uitase mama și pe care Max tocmai îl mesteca.

— Sunt fotografiile mele de nuntă.

Mai văzusem albumul, dar nu-mi dăduse prin cap să mă uit la fotografii pînă atunci. în ele apărea tata, cu păr lung și creț, lîngă mama, slăbănoagă, cu o talie îngustă. Toată lumea din Manod apărea în ele, dar parcă ar fi întinerit prin magie.

— Ia stai așa, a spus Minnie. Țsta nu e domnul Davis cu unchiul Ivor?

— Da, aici e mult mai slab.

— Dar aici... e... zîmbește.

— Era o nuntă.

— Dar domnul Davis nu zîmbește. Niciodată.

— Atunci a zîmbit, totuși.

— Ce s-a întîmplat?

— Cum adică? a întreat mama.

— Pe vremuri zîmbea și acum nu mai zîmbește, a spus Minnie. Ce s-a întîmplat între timp?

— Ei, știi tu, a zis mama. Lucruri. Viața. Chestii care se întîmplă.

— Ce fel de chestii?

— O să vă povestesc, a zis mama.

Și chiar asta a făcut. Și a fost o poveste foarte tristă. Se pare că domnul Davis avea un băiat mic. Băiatul și mama lui s-au dus la băi în Harlech.

Domnul Davis s-a dus să-i ia. Tocmai dădea mașina cu spatele în parcare, când soția lui a dat drumul copilului din mână. Băiatul a țîșnit în spatele mașinii, unde domnul Davis n-a putut să-l vadă, și a fost strivit între mașină și zid. închipuiți-vă!

— Nici nu știam că domnul Davis e căsătorit.

— A fost foarte urît. Au dat vina unul pe altul. El conducea mașina, deci poți spune că era vina lui. Ea se ocupa de micul Ben - așa-i ziceau - așa că poate că era vina ei. A fost foarte urît. Nimeni nu vrea să-și aducă aminte de asta. Când s-a întîmplat, domnul Davis a fost foarte furios. Obişnuia să stea în fața magazinului și să țipe la oamenii care voiau să treacă strada. „Nu știți că e periculos? Ați putea fi omorîți oricînd!“ Și tot așa. Stătea la gardul școlii și țipa la copii dacă alergau prea repede pe terenul de joacă, ca nu cumva să se rănească. El e cel care a sunat la asigurări în legătură cu lacul de agrement. Le-a spus că n-au suficiente veste de salvare. Cei de la asigurări au venit aici și au fost de acord. Consiliul a spus că vestele de salvare nu sunt o prioritate financiară și atunci au îngrădit lacul. Imediat după aceea l-a văzut pe Elvis. Asta l-a făcut puțin mai fericit. A văzut pe cineva despre care toată lumea credea că murise. Domnul Davis crede că și regele Arthur e în viață.

— Și ficatul, a spus Minnie.

— De fapt, ficatul chiar e viu.

— Nu e, am spus. Sau?

— Nu, firește că nu e, a zis mama, dîndu-mi un ghiont și întorcîndu-se la fotografiile de nuntă. Duceți-vă și aduceți cartea cu picturile. Ia înveseliți-mă și pe mine!

Am frunzărit împreună *Manualul Galeriei Naționale*. Un cal imens, ridicat pe picioarele din spate. O femeie cu un fund enorm. Bărbați cu picioare de țap. Oameni jucînd cărți. Spre sfîrșit, o pictură cam pătată cu niște oameni care vîsleau o barcă pe râu, într-o zi cu soare.

— Uitați, a spus mama. Vedeți? Așa arăta

Manod, chiar așa.

Pictura se numea *La Grenouillère*. Nimeni nu era descăpăținat. Nimeni nu alerga dezbrăcat. Niște bărci cu vîsle legate de un chei de lemn și niște oameni discutînd între ei. Și soarele strălucind, ca pe vîrful muntelui.

— în regulă, am spus. îl trimitem pe ăsta în locul ăluia cu nunta.

— Nu, trimite pictura cu nunta. Aia îți plăcuse ție.

— Nu, dacă o trimitem pe asta la Londra, poate că tata o s-o vadă și-o să-l înveselească.

Mama m-a îmbrățișat atît de tare, încît am crezut că o să mă descăpățineze.

17 Iunie

FORD KA ROȘU.domnișoara Stannard (benzină și Snickers) MONTEGO ALB

- domnul Evans (returnează cutia de caramele) TOYOTA PRIUS ROȘIE

AUTOMATĂ - doctorul Ramanan și familia (în vizită, au băut toți cafea)

DOUĂ CAMIONETE COMBI ALBE.oameni de la carieră (o cutie de Constables CiocoCrisp și o Răsturnată Tintoretto)

ASTA ESTATE VAUXHALL 1,9 CDTi - domnul Davis (benzină! țigări! ouă! cremă de pantoфи! o casetă video cu Shrek)

VW BEETLE PLUS, AUDI QUATTRO, SUBARU FORESTER.toți vizitatori

Vremea: soare!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Observație: PRIMUL BĂIAT PE LACUL DE AGREMENT DE CÎND DOMNUL DAVIS L-A VĂZUT PE ELVIS

Asta este ziua cu totul incredibilă în care am fost primul băiat care a mers cu barca pe lac de cînd l-a văzut domnul Davis pe Elvis. Și totul s-a datorat relațiilor bune cu clienții, mai ales relațiilor mele.

Am ținut minte că lui Lester îi plăcea să deschidă cutiile cu picturi joi după-amiaza, așa că vineri dimineața am întrebat-o pe mama dacă vrea să

vină să vadă pictura pe care o alesese, cea cu bărcile.

— Am multe pe cap, mi-a zis. Nu cred că vin.

Cred că își facea griji pentru Mărie. Trecuse peste o săptămână de când surorile Sellwood ne lăsaseră pictura și nimeni n-o mai văzuse de atunci pe Mărie la față. În fiecare dimineață, pleca devreme la școală, închizînd ușa dormitorului cu lacătul. Și de îndată ce ajungea seara acasă, se încuia din nou în cameră. Singura dată cînd o vedea cineva la față era cînd mama o striga prin ușă și o ruga să aibă grijă de Max cît face un duș. Atunci Mărie îl lua pe Max în cameră cîte zece minute, timp în care auzeam rîsete și vedeam cîteodată niște lumini bizare. Dar de obicei era prea supărată ca să poți vorbi cu ea. Marțea aceea am văzut-o pe hol - unde puseserăm pictura - și ne-a spus să o punem undeva unde nu poate s-o vadă, că altfel îi dă foc. Am dus-o în spălătorie.

Oricum, cînd mă întorceam cu Minnie de la școală în vinerea aia, am trecut pe lîngă măcelărie; m-am uitat pe fereastră și l-am văzut pe domnul Davis, cu satîrul în mînă, și m-am gîndit cît de stresat trebuie să fi fost - un măcelar speriat de ficat. Așa că am intrat.

— Domnule Davis...

— Ai venit să mă ții de vorbă sau să cumperi carne? Dacă ai venit după carne, atunci arată-mi ce bucată vrei. Dacă ai chef de vorbă, n-ai venit unde trebuie.

— Cred că vă pot duce acolo sus, am spus, făcînd semn cu capul spre munte.

Și-a lăsat satîrul jos.

— Ce? Acolo sus? a întrebat, făcînd și el semn cu capul spre munte.

— M-au lăsat să intru. Își închipuie că sunt inofensiv, pentru că sunt copil. Au impresia că nu-mi pasă de regele Arthur, de Graal, de cine conduce cu adevărat lumea...

Mi-a făcut semn să tac.

— Sunt vorbe periculoase. Agenții lor sunt peste tot.

A venit lângă mine, ocolind teigheaua, și a închis ușa.

— Chiar poți să mă duci acolo?

— Nicio problemă. Putem să mergem chiar acum, dacă vrei.

— Trebuie să pregătesc un pachet mare de carne de grătar pentru Azilul de Bătrâni Nirvana din Llechwedd. Dar după aia vin cu tine și pornim în căutarea adevărului, bine?

Domnul Davis a venit și m-a luat cu Astra Estate 1.9 a lui (care atinge surprinzătoarea viteză maximă de 208 km/h). În cazul în care nu știați, are motor diesel, dar nu vă lăsați păcăliți de asta. Are faruri foarte mișto, geam de spate fumuriu și apărători din aliaj. Are și ESP, ABS și CDC. Și IDS, HSA, UCL și DDS. HSA este sistemul de asistență pentru pornirea în rampă, ceea ce înseamnă că ai mai mult timp la dispoziție să găsești accelerația după ce-ți iei piciorul de pe frână, chestie foarte la îndemână dacă vrei să conduci sus pe munte. DDS este iarăși bestial. Este senzorul de presiune pentru pneuri și-ți spune dacă ți se dezumflă roțile. Asta însemna că puteam să pornim pe munte relaxați și fără griji. Și totuși, domnul Davis nu era relaxat. Se tot apleca înainte, ca o oaie care a simțit mirosul unei pungi de chipsuri.

Când am ajuns sus, mi-am dat seama că Lester nu era deloc încântat. Cred că îl deranja că venisem cu domnul Davis.

— Pictura aia e gata, mi-a spus, dar mi-e teamă că nu sunt convins. Ne-a condus în camera cu tablourile.

— E neliniștit, mi-a șoptit domnul Davis. Știe că l-am prins, vezi? Lester a deschis ușa și s-a dat în spate ca să ne lase să intrăm.

— Ne arătați o pictură frumoasă? a întrebat domnul Davis. Una dintre cele pe care nu vă deranjează dacă le vedem?

Lester părea puțin surprins.

— Este cea pe care a cerut-o băiatul. După cum spuneam, sunt departe de a fi convins că e cea potrivită.

— N-o să le vedem pe cele pe care nu vreți să le vedem, nu-i așa? a întrebat domnul Davis. Doar o pictură frumoasă pe care poate s-o vadă toată lumea. Ei bine, știu eu cine sunteți. Să nu credeți că nu știu. Toată lumea știe. Oamenii din Manod nu se sperie cu una, cu două.

Avea dreptate când spunea că pictura e frumoasă. Era și foarte strălucitoare. Undele apei chiar păreau să se miște.

— O, a spus domnul Davis.

Pentru o clipă, am crezut că găsise în sfârșit vreun cod secret sau ceva, atât de surprins părea.

— Cred că îți dai seama care e problema, a spus Lester. După cum știi,

Londra a suferit o serie de inundații. Mi-e teamă că în condițiile astea ar putea să se creadă că este insensibil să trimiți o pictură cu oameni care se plimbă cu barca. Ar putea să o ia drept o insultă.

— Unde e asta? a întrebat domnul Davis. Ce loc ar trebui să fie?

Părea să fi descoperit ceva. Poate că pictura oferea indicii despre locul în care era ascuns Sfântul Graal. Minnie spusese ceva despre un lac cu o doamnă în el.

— Este o mică insulă pe Sena, în vara lui 1869. Se numește Camembert, fiindcă are forma unei roți de brânză. Monet se ducea acolo cu Renoir. Trebuiau să facă schițe pentru o mare pictură pentru Academie, dar cred că vara și vinul l-au distras întrucâtva pe Monet și n-a făcut decât aceste poșade mici și grăbite. Nu sunt lipsite de farmec, sunt destul de interesante.

— Foarte drăguț, a spus domnul Davis. îmi aduce aminte de cum era Manod pe vremuri.

Exact același lucru îl spusese și mama, deci probabil că așa era.

— O pictură ca asta pur și simplu n-ar fi fost posibilă până atunci. E perioada în care vopseaua în ulei a început să poată fi cumpărată în tuburi de metal, așa că artistul putea să picteze în ulei în aer liber, lucru care era

aproape imposibil înainte. Tuburile făceau vopseaua portabilă și o păstrau moale, gata de utilizare. Făcând planuri să se întoarcă la atelier și să picteze acolo, Monet gândea ca un artist de secol nouăsprezece. Dar instinctele și mâinile lui aparțineau deja unui artist de secol XX - ceea ce nu era neapărat un lucru bun, firește. Totuși când vezi pictura asta, cazi pe gânduri. Cît de minunat ar fi să ai o lucrare la fel de spontană de la Michelangelo, cu piața din Florența, de pildă, sau cu un picnic în dealurile Umbriei.

— Bărcile, a zis domnul Davis, erau proprietate privată sau se închiriau?

— Mi-e teamă că habar n-am.

— Par să fie de închiriat. Cam cît crezi că cereau pe una?

— Din nou, n-aș putea să vă spun. Eu mă pricep doar la culori și pensule. Asta e o treabă de administrator de parcuri.

— Era o zonă populară?

— Camembert? Da, foarte. Dar vedeți ce problemă am. Apă. Bărci. Amintiri negre pentru londonezi.

— Poate că... Poate că i-ar face să vadă că inundațiile pot fi și amuzante. Ca tipul despre care spuneți, care și-a dat seama că oalele și tigăile sunt și ele frumoase.

Lester s-a uitat îndelung la mine, după care s-a întors spre pictură.

— Hai să încercăm, a zis. Și dacă se simt insultați, poate că e și timpul să fie.

Credeam că domnul Davis avea să fie dezamăgit, dar la întoarcere era și mai entuziasmat decît fusese în drum spre carieră. Deși vizibilitatea nu era prea rea, a pornit AFL-ul, reglajul progresiv al luminii. Era surprinzător de eficient. Când am ajuns la atelier, m-am dat jos și am deschis poarta. A înaintat cu mașina și mi-a zis:

— Urcă înapoi, băiete!

Nu eram sigur că voiam să fac asta.

— Mamei nu-i place să stau prea târziu afară.

— Spune-i că vîi cu mine.

Nu eram sigur că asta avea s-o liniștească.

— Ce vrea? a întrebat mama.

— A găsit Sfîntul Graal, a spus Minnie. Vrea ca Dylan să-l ajute să pună mîna pe el.

Nu eram prea sigur că mama avea să creadă că ăsta e un lucru bun.

Mama s-a uitat pe fereastră. Domnul Davis stătea sprijinit de Astra lui. I-a făcut bucuros cu mîna.

— Ei bine, asta chiar ar fi interesant, a spus mama. Și pare destul de vesel. Pe de altă parte, este puțin cam imprevizibil.

Și-a mușcat buza.

— De ce nu vă duceți amîndoi? Și luați mobilul meu cu voi, pentru orice eventualitate.

Domnul Davis ne-a dus înapoi la magazinul lui, unde s-a oprit să ia o rangă, o drujbă și un clește pentru buloane.

— O să omoare pe cineva, a șoptit Minnie entuziasmată.

— Sper că nu pe noi, i-am șoptit eu.

De acolo am mers în parcul Waterloo, unde domnul Davis a parcat mașina cu farurile spre porți. A pus farurile pe fază lungă, ca să putem vedea fierul ruginit al porții.

— Haideți, a spus. Băiete, tu adu drujba.

Era cam grea, dar mă liniștea gîndul că o țin eu, și nu el.

Domnul Davis a umblat la lanțul ruginit pînă cînd a găsit lacătul. Spera să fie și el ruginit, ca să-l poată rupe. Dar era surprinzător de strălucitor. I l-a dat lui Minnie.

— Ține bine, i-a zis, și trage cît poți de tare de el.

Cînd lanțul stătea suficient de bine întins, l-a prins cu cleștele și l-a

rupt în două, ca pe un șir de cârnați. Ne-am împins toți trei în poartă și am deschis-o. A fost mai puțin greu decât mă așteptasem. Domnul Davis a pornit prin parc. Când l-am prins din urmă, stătea în fața picturii murale, privind imaginea în care apărea el întâlnindu-se cu Elvis la supermarket.

— Știți ce? ne-a spus. Cred că tipul cu care m-am întâlnit în ziua aia nu era Elvis.

A luat drujba de la mine, a pornit-o și a trecut-o prin plăcile mari de lemn, de sus în jos. Elvis în Las Vegas a căzut cu fața la pământ, iar Elvis la supermarket s-a întors cu spatele și s-a despicaț în două.

— Uite-1, a zis, arătînd spre golul pe care-l făcuse în gard.

Nu era Sfîntul Graal. Era lacul de agrement din Manod. Dar chiar arăta frumos. Era mătășos și argintiu la lăsarea întunericului.

— E la fundul lacului, deci? a întrebat Minnie.

Dar domnul Davis n-o mai asculta. Ajunsese deja la vechiul hangar pentru bărci și tăiașe lacătul. A dispărut înăuntru.

— Pare foarte concentrat, a spus Minnie. Crezi că l-a găsit?

Domnul Davis a ieșit din nou, trăgînd după el una dintre vechile bărci cu vîșle din hangar.

— Haideți, ajutați-mă! a strigat la noi.

În hangar era întuneric beznă, iar pînzele de păianjen atîrnau peste tot, ca niște draperii. Era genul de loc în care te-ai aștepta să fie ascunsă vreo comoară tainică. Poate că era în spatele bărcilor. Domnul Davis mai trăgea o barcă afară. L-am ajutat. Apoi am mai scos una, și încă una. În total, opt. Domnul Davis a început să le pipăie și să le lovească cu piciorul.

— Par bune, a spus. N-au nevoie decât de puțină vopsea, atîta tot. Ce ziceți de debarcaderul ăsta?

A ieșit pe chei, țopăind.

— Nu-i rău, nu-i rău deloc.

Dar nu vorbea cu noi. Părea să fi uitat că suntem acolo.

— Am înghețat, a spus Minnie.

Așa că ne-am dus acasă.

A doua zi, măcelăria domnului Davis n-a deschis. Se pare că era tot în parc. Dărimase și ce mai rămăsese din pictura murală cu Elvis și vopsea bărcile în roșu și albastru. Domnul Elsie, farmacistul și consilierul parohiei, s-a dus să stea de vorbă cu el: era ilegal ce facea el și nu aveau asigurare.

— Chestia interesantă, a zis domnul Davis, e că nu pare să-mi pese.

Toată lumea spunea că domnul Davis și-a pierdut mințile cu totul. Dar noi am fost să-l vedem și părea destul de fericit. Mi-a cerut să împing una dintre bărci în apă, ca să vadă dacă plutește. A mers. Avea puțină apă pe fund, dar plutea.

A doua oară când ne-am întors acolo, domnul Morgan își adusese tractorul (Massey Ferguson, un model clasic din anii '70, viteză maximă de 75 km/h) și scotea cu un fel de greblă iarba și nămolul afară din lac. Minnie l-a întrebat dacă el credea că domnul Davis a înnebunit cu totul.

— Poate că da, poate că nu. Dacă a înnebunit, e mai bine să-i facem pe plac, nu crezi?

Același lucru l-am întrebat și pe domnul Elsie a doua zi, când l-am găsit la lac în halatul de lucru, dînd vîslele cu creozot.

— E dus cu pluta, a zis domnul Elsie. Ține puțin vîsla asta ridicată, ca să o dau și pe partea cealaltă.

A doua zi, una dintre camionetele de pe munte a parcat în apropiere și din ea au coborît cinci tipi.

— Ne-am plictisit de moarte acolo sus. Vă supărați dacă vă dăm o mîină de ajutor? Să ne mai omorîm și noi timpul.

Unul a tuns iarba, altul a tăiat gardurile vii. Apoi a venit altă camionetă și tipii din ea au luat toate gunoaiele. Domnul Davis i-a răsplătit cu plăcintă

de porc. Nu-mi aminteam să fi vrut vreodată cineva să vorbească cu domnul Davis. Brusc, oamenii stăteau acum la coadă ca să schimbe o vorbă cu el - și începuse să dea ordine, să facă glume și să împartă plăcinte.

S-a întâmplat un lucru uimitor atunci. Domnul Evans, tatăl Teribilei, și-a făcut și el apariția. Spunea că s-a săturat de Londra și că auzise că în sfârșit se mișcă lucrurile în Manod. Teribila a cerut o scutire de la școală în dimineața aia, ca să-l ajute să taie iarba, iar domnișoara Stannard a zis să mergem cu clasa. Și ne-a dus pe toți în parc.

Cînd am ajuns acolo, doamna Porty atîrna niște coșuri pentru flori în hangar. Domnul Elsie înșuruba niște inele mari de fier la capătul cheiului și Uriașul era cu Teribila. Pictau cu grijă numere pe pupa bărcilor, care stăteau cu chila în sus pe iarbă, ca un șir de colibe mici. Minnie a fost, firește, cea care a observat că pictau numerele invers.

Toată lumea a rîs, apoi am votat dacă să le ștergem sau să le lăsăm așa. Am votat să le lăsăm cu susul în jos.

Am așteptat pînă cînd Uriașul a rămas singur și apoi l-am întrebat dacă l-a văzut pe tata.

— Nu e la atelier?

— Nu. A plecat cu afaceri. Credem că s-a dus la Londra, ca tine. De-asta întrebam.

— Păi Londra e un loc destul de mare.

— Da, dar lucra la noul baraj, ca tine.

— Păi este un baraj destul de mare, a zis el, ceea ce era destul de adevărat.

Deodată, Jade Porty a strigat:

— Priviți!

Și am privit cu toții. Ne-a luat ceva timp să ne de dăm seama la ce ne uităm. Fiindcă nu arătase spre nimic care să fi fost acolo. Dimpotrivă, voia să ne arate că ceva nu mai este acolo. Se oprise ploaia.

— Nu mai plouă!

Cerul era complet albastru, ca într-un Monet, iar lacul era maro și nemișcat.

Uriașul a întors una dintre bărci și a împins-o în apă.

— Stați, stați! a zis domnul Davis. înainte să declarăm lacul deschis...

— Chiar dacă n-are asigurare... a zis doamna Elsie.

— înainte să facem asta, aș vrea să vă mulțumesc tuturor că m-ați ajutat, în special domnului Lester de pe munte și tânărului Dylan Hughes. Ei mi-au dat ideea. Păcat că tipul de la galerie nu e aici, dar cred că Dylan ar trebui să se plimbe primul cu barca, nu?

Toată lumea m-a aplaudat cu putere, mult timp. Credeam că o să dureze o eternitate, dar domnul Elsie le-a cerut tuturor să facă liniște.

— îți amintesc, totuși, că nu ești asigurat. Dacă te urci în barcă, îți asumi riscul.

— E în regulă, am spus.

Din nou au aplaudat cu toții, iar domnul Davis a împins barca în larg. Așa am ajuns să fiu primul băiat pe lac de când l-a văzut domnul Davis pe Elvis. A fost bestial. Trebuia să fii atent, pentru că atunci când ridikai vîsla, apa ți se prelingea pe braț, pe sub mîneacă și te făceai leoarcă. Dar se zice că devii mai îndemînat cu timpul.

Unul dintre tipii de pe munte vîslea ca un profesionist și barca lui tăia lacul dintr-o parte în alta, în linie dreaptă. A fost uimitor.

Mai tîrziu, Tom a venit și l-a ajutat pe Uriaș să facă un grătar, cît s-a dus domnul Davis să ia o pungă de cîrnați de la măcelărie. Și toată lumea din Manod a mîncat cîrnați făcuți de domnul Davis (în afară de Mărie, care era încă în camera ei).

Zile întregi, tot orașul numai asta a făcut. După ore, toți copiii se duceau la lac să se dea cu barca. Domnul Davis a cumpărat toată mobila

de grădină de la Oaza Auto și a adus-o la lac, ca să aibă lumea unde să stea și să aștepte. El însuși stătea în fața hangarului și, cu cât vorbeau mai mulți oameni cu el, cu atât mai normal părea. Tom a venit și el. La fel și mama, cu un alt set mare de umbrele.

M-am gândit că ar fi drăguț dacă aş convinge-o pe Mărie să vină și ea, așa că m-am jucat cu Max lângă ușa ei, făcînd zgomot, să văd dacă pot s-o scot afară. El se plimba clătînîndu-se prin fața ușii ei, strigînd „Frige! Frige!“, din cine știe ce motiv. Ușa s-a deschis brusc, Mărie a scos o mîină afară, l-a tras pe Max înăuntru și a închis-o la loc.

— Hei! am strigat. Voiam să mă joc cu el.

Știam ce pățesc dacă bat la ușa ei, dar m-am plimbat tropăind de-a lungul holului o vreme, oftînd de cîteva ori. Dintr-odată, am văzut o lumină puternică țîșnind pe sub ușă, ca o străfulgerare.

— Ești bine? am întrebat.

— Dă-te din ușă!

— Ce-a fost lumina aia?

— Dă-te din ușă!

M-am dat înapoi. Ușa s-a întredeschis și Max a ieșit singur, clătînîndu-se. Mărie a închis iarăși ușa în urma lui. Am luat bebelușul în brațe și l-am dus din nou jos.

Și uite așa Mărie n-a venit deloc la lac.

În schimb, Lester a coborît, în cele din urmă. Domnul Davis a venit să-i strîngă mîna și parcă nu mai voia să-i dea drumul.

— Toate astea vi se datorează, i-a zis. Toate astea. Dacă n-aș fi văzut tabloul, nu s-ar fi întîmplat. Vedeți dumneavoastră, eu am pierdut multe în viață. Dar cînd am văzut pictura aia, mi-am dat seama că nu e nevoie să pierd chiar totul.

— Mă bucur că vă place, mi-a spus Lester. A fost destul de vizitată și-n Londra.

— Știți că am o fobie de ficat? a întrebat domnul Davis.
— Nu, nu știam.
— Un măcelar căruia îi e frică de ficat.
— Dar pictura v-a vindecat de asta?
— Nu, încă mi-e teamă de ficat. E viu, să știți.
— Nu, nu știam. N-aveam nici cea mai mică idee.
— Mulți oameni nu știu. Pe mine mă ține treaz noaptea gândul
ăsta. Am încercat medicamente, terapie, acupunctură - degeaba. Dar
cînd vin aici să draghez lacul, să tund iarba, oboseala mă lasă lat. Dorm
ca un prunc.

— Atunci e bine.
— Bine? E fantastic! Picturile alea chiar au putere.
— Da, a spus Lester. Dintotdeauna am fost convins de asta...

Și privirea lui rătăcea prin parc, ca și cum ar fi fost într-un vis.

20 IUNIE

Mașinile de azi

MINI COOPER S ROȘU FERRARI - eu!

Vremea: am fost prea entuziasmat ca să-mi dau seama

Observație: DOAMNA DIN LAC

Mini Coperul e mașina care-a fost furată și asta a fost ziua în care am recuperat-o. Și felul în care am recuperat-o a fost de pomină. Chiar am crezut că problemele noastre erau pe cale să se termine.

La sfîrșitul orelor, Evans Teribila a venit la mine cînd îmi luam haina.

— în seara asta tata începe să lucreze la vechiul pavilion. Ai face bine să vii să ne ajuți.

— Nu pot. Trebuie să mă ocup de comenzile pentru prăjituri și să mă asigur că Gaggia e curată și...

— Ai face bine să vii să ne ajuți, a spus Teribila, sau te omor.

— La ce oră? am întrebat.

— La cinci. Dacă nu vii pînă la cinci și zece, vin după tine.

La cinci fix, Teribila mă aștepta lîngă lac, fără taică-său. Se pare că întîrzia.

— Urcă-te în barcă și vîslește pînă vine.

Nu prea aveam chef să-mi ud mînele, dar întotdeauna îmi vine greu să o refuz pe Teribila fiindcă mi-e teamă că o să-mi bage degetul în ochi.

Mai era o barcă pe lac. La un capăt al ei stătea un bărbat, iar la celălalt, una dintre umbrelele mari ale mamei. Teribila voia să merg înspre ea și să o lovesc. Mie nu prea-mi plăcea ideea, dar cîteodată e mai ușor să scufunzi o barcă decît să găsești motive pentru care n-ar trebui s-o faci. Abia cînd am ajuns aproape am văzut că bărbatul era Lester. Ceea ce a fost puțin ciudat. Dar apoi am văzut cine stătea sub umbrelă și asta a fost și mai ciudat. Era domnișoara Stannard.

Domnișoara Stannard și Lester împreună în aceeași barcă! Ce se întîmpla?

— Intră în ei! a mîrîit Teribila.

— Nu! Uite cine e.

Pînă și Teribila a rămas mută de uimire. Domnișoara Stannard părea să țipe la Lester. Vorbea din nou despre artă. El era atît de atent la ea, încît nici măcar nu ne-a văzut.

— Quentin, spunea ea (îi zicea Quentin!), menirea artei este să salveze ceva din noi din fața ravagiilor naturii. După criteriile astea, firește că tot orașul Manod este o operă de artă. Este foarte greu să

trăiești aici. E o operă de artă numai să rămîi în viață. Surorile Sellwood trăiesc pe munte și-și vopsesc mereu părul în nuanța aia ridicolă de albastru. Nu se poate ca un îngîmfat ca tine să nu vadă că sunt o operă de artă.

— Ceva-ceva sunt ele, dar nu artă. Nici nu știu de ce ai vrea ca orașul să fie o operă de artă, răspunse el, continuînd în același ton.

Domnișoara Stannard își folosea vocea răbdătoare, adică vocea pe care o folosește când rămîne fără răbdare. Aveam impresia că mai are puțin și-l azvîrle din barcă.

— Sunt îndrăgostiți, a zis Teribila.

— Ce? Tu o auzi? Țipă la el. îl urăște.

— Așa vorbesc oamenii cînd sunt îndrăgostiți, prostovanule!

În cele din urmă, Lester ne-a văzut. Ne-a făcut cu mîna și a vîslit mai departe în timp ce domnișoara Stannard continua să-i explice cu răbdare punctul ei de vedere.

Evans Uriășul a venit, în sfîrșit. Și-a parcat mașina lîngă treptele vechiului pavilion și a scos din portbagaj lopeți, mopuri, găleți și clești de buloane.

— O, i-a zis Teribilei cînd m-a văzut, ți-ai adus micul prieten să ne ajute.

— Nu e prietenul meu, a spus ea, este un idiot. A venit fiindcă așa i-am spus.

— Foarte bine, a spus Uriășul. Ne ajuți să curățăm locul ăsta, Dylan?

— Dacă vreți.

— Să vedem dacă poate fi restaurat. Și după aia cred că peticul ăsta de iarbă de aici din față ar putea fi transformat într-un mic teren de golf. Ce părere ai?

— OK.

Vechiul pavilion avea niște uși batante uriașe, ca ușile de la secțiile de pompieri. Iarna, le puteai deschide doar puțin, ca să păstrezi căldura înăuntru. Vara, dacă nu ploua, puteai să le deschizi de tot, ca să lași soarele să intre. Însă acum cineva bătuse în cuie niște scînduri de lemn peste ele, și sus și jos, ca să le țină închise. Ferestrele erau și ele astupate și treptele erau pline de găinaț de pasăre.

— Să începem cu ușile, a spus Uriașul.

Nouă ne-a dat tesle ca să scoatem cuiele din scînduri. Era mai ușor decît credeți. Lemnul era moale și cuiele pur și simplu alunecau afară. Erau încă strălucitoare și lucioase. N-ai fi spus că stătuseră în ploaie atîta vreme. Am scos scîndurile de jos și le-am pus una peste alta, pe potențialul teren de golf. Uriașul a trebuit să ne ajute cu cele de sus. De îndată ce-a scos primele cuie, tot pavilionul a început să se clatine, iar partea din față s-a înclinat brusc. Uriașul a ridicat repede mîinile în aer și a strigat să ne dăm înapoi; am fugit de pe verandă, în iarbă. El și-a lăsat mîinile să alunece de-a lungul ușii, înspre noi, culcînd încet lemnul la pămînt. Ne-am apropiat și noi repede, prinzîndu-l de margine și ajutîndu-l să-l coboare. Vechiul pavilion stătea înaintea noastră, fără fațadă, ca o casă de păpuși. Înăuntru se vedea faimoasa masă de biliard, împinsă lîngă un perete; pe ea era un porumbel mort. Și pînzele de păianjen erau atît de groase, că ziceai că sunt rufe puse la uscat. Dar la început n-am văzut lucrurile astea. Fiindcă înăuntru, bine ascuns într-un colț îndepărtat, se vedea altceva: un Mini Cooper S (roșu Ferrari). Mini Cooperul nostru!

— Ăla e al nostru, am țipat eu. E mașina care-a fost furată. Am găsit-o!

— Nu înțeleg ce te-a apucat, a spus Teribila. E doar o mașină.

Dar eu nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie. Încă de cînd fusese furată îmi doream să găsesc un indiciu despre identitatea hoțului. Și acum iată că găsisem mașina.

— Să vezi cînd o să audă tata despre asta!

Cum spunea și Evans Uriașul, era oricum neobișnuit să găsești o mașină furată și era și mai neobișnuit să găsești una în stare perfectă. Dar lucrul cel mai neobișnuit dintre toate era că cheile erau în spatele apărătoarei de soare din partea șoferului.

— E cam misterios, a spus. Și misterul cel mai mare e cum a

reușit să ajungă acolo. Sus pe trepte, pe ușă, și tocmai în spatele mesei de biliard.

— Manevrabilitate pură, domnule Evans, am spus eu. Cine-a văzut *Jaf în stil italian...*

— Da, așa e. Mi-a plăcut filmul ăla.

©

— ...Știe că un Mini
poate să facă față unor trepte
și poate merge pe-o parte, ca
să încapă și-n cele mai
înguste spații.

— Îmi cer scuze că te întrerup, a spus Teribila, dar cui îi pasă?

Domnul Evans a pornit motorul și a coborât treptele cu mașina,
ducînd-o pe iarbă. Era cam prăfuită, dar în rest n-avea nimic.

Lester și domnișoara Stannard tocmai se dădeau jos din barcă.

Lester reușise să vîslească de-a lungul și de-a latul lacului fără să-și
ude deloc cămașa sau pantofii.

— Ce se întîmplă aici, Dylan? a întrebat domnișoara Stannard.

I-am spus ce s-a întîmplat și i-am arătat Miniul.

— Asta, a spus Lester, chiar că este o operă de artă.

— Nu, a spus domnișoara Stannard, este o operă de inginerie.

— Hai să nu începem iarăși.

— De acord.

— Deși aș evidenția faptul că are o culoare țipătoare.

— Mă întreb de ce au pus-o tocmai în pavilion, a zis domnișoara
Stannard. Spune-le despre ideea ta, Quentin.

— Păi a ta a fost, a zis Lester.

— Nu-i interesează a cui a fost, ci care este.

— Nu voiam să zic decât că...

Mi-am dat seama că aveau să o țină așa o vreme. Dar eram prea entuziasmat ca să mai pot aștepta.

— Trebuie să plec. îmi spuneți mai târziu.

Uriășul ne-a plimbat prin oraș cu Mini Cooperul. Cineva luase unul dintre panourile de la pictura cu Elvis și îl pusese undeva lângă Curl Up N Dye. îl înfățișa pe Elvis la frizer, înainte să se înscrie în armată.

De îndată ce-am ajuns în curtea din față, mama a ieșit din casă alergînd. Dar nu era de bine, fiindcă părea atît de agitată, încît mi-am dat seama că probabil își închipuia că e tata la volan. A fost dezamăgită cînd m-a văzut pe mine și pe Teribila.

— O, a spus. Unde ați găsit-o?

— în pavilionul din parc. Cineva a ascuns-o acolo. Dar eu am găsit-o! De fapt, noi am găsit-o.

— E bine.

Mărie a ieșit și ea afară alergînd, la fel de entuziasmată.

— Unde e? a întrebat.

— Nu e el, îngeraș, i-a spus mama. E doar mașina. A găsit-o Dylan.

Mărie m-a săgetat cu privirea și s-a întors în casă. Mama s-a dus după ea, dar n-avea niciun rost. Am auzit ușa trîntindu-se; se închisese în cameră din nou.

Singura persoană care s-a bucurat că ne vede era Minnie.

— E foarte neobișnuit, a zis. De obicei, cînd folosești o mașină într-un jaf la bancă sau ca să împuști pe cineva, după aia îi dai foc.

— Poate că n-au folosit-o la niciun jaf.

— De ce ar fura cineva o mașină doar ca s-o ducă în pavilion? Asta chiar că-i fascinant.

— Mă rog, ideea e că am găsit-o. Asta compensează faptul că i-am

lăsat s-o fure, nu?

— E foarte bine, Dylan, a spus mama. Foarte bine.

— Deci o să-i spui, tatei, nu? Îi dai un telefon să-i spui că am recuperat mașina? Și că eu am găsit-o?

— Da, firește că o să-l sun.

— Și o să-i spui și că am schimbat uleiul?

— Da.

— Nu-i așa că ăsta e cel mai bun lucru din toate timpurile?

— E foarte bine.

Mai târziu, s-a mai întâmplat un lucru genial. Domnișoara Stannard și Lester au venit la noi, iar domnișoara Stannard a zis:

— Spune-le, Quentin.

Lester a tușit de parcă avea de gând să țină un discurs.

— După cum știți, sunt impresionat și mișcat de felul în care a răspuns satul la picturi...

— Care sat? am spus eu.

— Satul ăsta.

— E un oraș! Vi se pare că e un sat?

— Haide să nu ne încurcăm acum în geografie. Ideea este că sunt impresionat și aș vrea să îmi aduc și eu o contribuție.

În sfârșit! Frumusețea ascunsă! În sfârșit recunoștea că Manod este fabulos.

— Ce fel de contribuție? a întrebat Minnie.

O contribuție imensă. Ideea lui Lester (de fapt, a domnișoarei Stannard) era că duminică, înainte ca pictura să pornească spre Londra, mașina avea să oprească aici, în curtea din față, iar ei aveau să aducă tabloul în magazin pentru ca oamenii - oameni invitați, adică oameni pe care noi aveam să-i invităm - să se poată uita la ea.

— O expoziție privată. Un cadou de mulțumire. Pentru Manod. Și mai ales pentru tine, Dylan. Numai invitații verbale, firește. Presa nu

trebuie să afle despre asta.

— Nu trebuie să vă faceți griji, domnule Lester. Presa nu trece pe aici decît peste trei săptămîni.

— Spune-mi Quentin, te rog.

Am zis că așa o să fac, dar
nu puteam.

Cît de mișto era chestia asta! Am vrut ca Oaza Auto să fie mai mult decît un simplu atelier și uite că acum era centru xerox, cafenea și chiar galerie națională!! Concurența n-avea nicio șansă să ne mai prindă din urmă!

— Dacă-i spui tatei despre chestia asta și despre mașină, i-am zis mamei, o să se întoarcă înainte să pui telefonul în furcă.

— Mai vedem, a spus mama.

Mamele sunt mereu puțin precaute.

În noaptea aia, cînd ea îl culca pe Max, mi-am adus aminte de Barry și Tone, tipii de la compania de asigurări, care mă rugaseră să-i sun dacă găseam vreun indiciu despre mașina furată. Încă mai aveam pixul pe care mi-l dăduseră, cu numărul lor de telefon, așa că i-am sunat. Erau foarte interesați de faptul că găsisem mașina. Au spus că vin să ne vadă cît de curînd. Am crezut că mama o să fie mulțumită că i-am sunat.

Se pare că a fost cea mai mare greșeală pe care am făcut-o.

22 Iunie

Mașinile de azi: prea multe ca să le mai scriu

Vremea: prea ocupat ca să bag de seamă

Observație: UN UNGHI DIFERIT

Asta este ziua în care Oaza Miracolul Auto din Snowdonia, Cafenea și Xerox a devenit în sfîrșit principala atracție din Manod.

Sîmbăta m-am asigurat că mama a luat suficient lapte și cafea pentru Gaggia, precum și pahare de polistiren, pentru orice eventualitate. Am pus-o pe mama lui Tom să facă un maldăr imens de Constables CiocoCrisp. Și apoi m-am dus în magazin și m-am pus pe așteptat. Și-am așteptat mult și bine.

— O fi azi vreun meci de fotbal important? a întrebat mama.

Dar nu era.

Toată după amiaza n-a venit nimeni. Mama s-a hotărît să-l tundă pe Max, fiindcă îi intra bretonul în ochi. Se tot fiția, așa că a trebuit să-l țin pe genunchi.

— Gata, e mai bine acum, a spus mama după ce a terminat. Hopa!

— Ce e?

— L-am tuns prea scurt. Nu mai arată ca un bebeluș acum, arată ca un băiețel.

— Nu. Arată ca un bebeluș cu părul scurt.

L-a luat în brațe și s-a dus cu el în cameră.

Minnie frunzărea *Manualul*.

— Hei, mi-a spus, ia uită-te la asta.

Era o bucată de hîrtie, împăturită în patru, cu mult scris pe ea și o ștampilă cu CONFIDENȚIAL în partea de sus.

— Ce-i asta?

— Pe toți zeii!

— Ce e?

— E o listă cu toate picturile pe care le are acolo sus. Și scrie cît e asigurarea pentru fiecare. Stai.

A frunzărit cartea și a deschis-o la una dintre picturi, o femeie cu mîna în șold, privind cerul.

— Cît crezi că valorează?

— O mie? am spus eu.

— E de vînzare? a întrebat Tom.

— Nu.

— Zece mii?

— Douăzeci și cinci de milioane, a spus Minnie. Adică mai mult decît tot orașul ăsta.

— Deci dacă ar fura cineva una dintre picturile astea, ar fi un hoț foarte bogat.

— Tom, i-a spus Minnie, te tentează!

— Nu e adevărat.

— Dacă scrie „confidențial“ pe ea, ar trebui să i-o dăm înapoi, am spus eu.

— Bănuiesc că da, a spus Minnie, numai că...

— Numai că ce?

— Păi e o ocazie bună, nu? Nu trebuie decît să ne uităm prin lista asta și să vedem care este cea mai valoroasă pictură din galerie. Aproape că ne cere să-l jefuim, lăsînd lista asta în carte.

— Nu ne cere să-l jefuim.

— A lăsat hîrtia în cartea pe care ne-a dat-o. Încearcă să ne spună ceva.

— Minnie, i-am zis, pictura aia valorează douăzeci și cinci de milioane, da?

— Da.

— Pot să te întreb ceva? Pe cine cunoști tu cu douăzeci și cinci de milioane de lire?

— Pe nimeni.

— Atunci cine o să-ți dea douăzeci și cinci de milioane de lire pentru o pictură?

— Asta e o observație foarte bună, a recunoscut Minnie. Tom, mută-ți gîndul de la furat picturi.

— Nu mă gîndeam la furat picturi, a spus Tom.

Pe urmă Minnie a inventat un joc grozav, numit Capodopera. La

sfirșitul *Manualului* era o serie de cărți poștale cu picturile mai celebre. A scris valoarea de asigurare a fiecăreia pe spate și apoi le-a împărțit ca pe niște cărți de joc. Și am jucat un joc în care Tom, să zicem, schimba pictura lui cu un cavaler pe pictura mea cu o femeie purtând o pălărie mare. Apoi, după ce decideam dacă facem schimbul sau nu, ne uitam să vedem cât valorează.

Dacă n-ar fi fost jocul ăsta, am fi înnebunit așteptînd. Nu s-a întîmplat nimic pînă cînd nu a început să se lase întunericul. Apoi, brusc, o pereche de faruri a luminat interiorul magazinului. S-au aprins apoi tot mai multe. Am ieșit și am văzut mașini parcate pînă departe, pe drum. Iar oamenii urcau strada spre atelier. Păreau să fie sute, mergînd, vorbind, rîzînd, și toți veneau la noi. Nu le puteai recunoaște fețele, dar eram destul de sigur că tata avea să fie printre ei.

- Parcă a spus că numai persoanele invitate pot să vină.
- N-am vrut să lăsăm pe nimeni pe dinafară.
- Dar aici sunt oameni pe care nici nu i-am văzut pînă acum.
- Bănuiesc că toți au crezut că pot să mai invite pe cineva.

Grozav, nu?

- Da, grozav.

Motivul pentru care nu apăruseră pînă atunci era că așteptaseră să vadă camionul coborînd muntele. Dacă te uitai în sus, vedeai farurile cotind în stînga și dreapta de cîte ori camioneta lua curbele.

Cineva m-a bătut pe umăr. M-am uitat în spate și l-am văzut pe Mohan, cu fața luminată de becurile cu halogen.

- Mohan! am spus. Fantastic!
- Vrei să batem mingea? m-a întrebat.

A lăsat mingea să cadă la pămînt și eu am driblat-o pe iarbă, strigînd:

- Raftul ăla de butelii este poarta!

Și abia dacă am apucat să ne trimitem cîteva pase, că frații Ellis au și

început să fugă de colo colo, strigînd „Aici! La mine!“. Apoi s-a mai alăturat cineva jocului, și încă cineva, și s-a pus de-un meci de fotbal în toată regula. Oamenii stăteau pe tușa invizibilă cu prăjituri și cafele, tipînd lucruri ca „Haide, Jimmy!“, nume pe care nu le mai auzisem vreodată.

Mînea a aterizat la picioarele lui Tom și el a dus-o mai departe. Eu alergam la stînga lui, strigîndu-l, dar el tot înainta, de parcă ar fi vrut să treacă în spatele porții. Într-un sfîrșit, a lovit mînea, care s-a învîrtit în aer și a intrat în poartă dintr-un unghi incredibil. Toată lumea a aplaudat. Nu l-am mai văzut niciodată pe Tom atît de bucuros.

— Geometria a fost fantastică, Tom, a zis Mohan.

— Este o manevră ninja, a spus Tom, zîmbind.

Doctorul Ramanan a venit la noi și l-a ciufulit pe Mohan.

— E așa de aglomerat în fiecare seară, Dylan? a întreat.

— Nu încă, am spus, dar într-o zi o să fie.

— Cred că toată lumea pe care am cunoscut-o vreodată în Manod e aici.

— în afară de tata. Dar cred că vine și el. L-ați văzut cumva?
Nu îl văzuse.

Într-un sfîrșit, s-au deschis porțile și a intrat camioneta. Toată lumea i-a privit pe tipi urcînd în spate și scoțînd o cutie de mărimea unei mese de sufragerie, pe care au cărat-o în magazin. Apoi a apărut și Lester în spatele camionetei.

— Nu mă așteptam decît la cîteva zeci de oameni. Se pare că familia Hughes este mai populară decît îmi închipuiam. Și probabil nu fără motiv. Poate că cel mai bine ar fi ca cei care vor să vadă pictura să formeze un rînd, iar doamna Hughes și copiii vă vor aduce cafea și niște prăjituri excelente.

Toată lumea l-a
ascultat și, ca să se știe, am făcut 600 de lire în seara aia.

Am rămas fără pahare de polistiren, iar Tom a trebuit să spele o groază ca să le putem refolosi. De câte ori se umplea magazinul, Lester ținea un mic discurs despre pictură, care înfățișa doi tipi imenși cu barbă și pelerină, stînd într-o cameră cu multe lucruri împrăștiate peste tot, de parcă ar fi fost într-un magazin de vechituri. Se numea *Ambasadorii* și era de Hans Holbein. Avea o asigurare de 15 milioane.

— Observați detaliul de pe guler, spunea Lester. Fiindcă oficialii de la curte purtau blană, un pictor de curte trebuia să se priceapă foarte bine la pictat blănuri. Blana aceasta pare pufoasă.

Chiar părea pufoasă. Dar 15 milioane?! Ce Dumnezeu! Și mai era și un soi de pată mare și albă la picioarele bărbaților.

— A, da, a spus Lester. Chestia asta este foarte interesantă...

— Păcat că tatăl tău n-a putut veni și el, mi-a șoptit Teribila.

— Încă ar putea să vină, am spus eu.

Părea surprinsă.

— N-a zis nimic mai devreme, cînd ne-am văzut cu el în Harlech, a spus ea.

— Dacă aș putea chema copiii să vină aici, într-o parte a picturii, să o privească dintr-un unghi aproape paralel cu suprafața ei. Așa...

Teribila s-a mutat. Am tras-o de mîneacă.

— Cum adică l-ați văzut în Harlech?

Mi-a făcut semn să tac.

— Bun, spunea Lester, dacă vă aplecați și priviți pictura de aici, ce vedeți? Pata aia a devenit...

— Un craniu! a urlat Teribila chiar în urechile mele.

— Foarte bine.

— Conduce camionul-monstru la Diggermania. Nu se poate să nu știi, mi-a spus ea.

Lester spunea că nu se vede craniul fiindcă e pictat într-o manieră specială numită racursi.

— Din cauza naturii perspectivei, majoritatea picturilor ne obligă să le privim din față, așa cum ne uităm la televizor. Dar pictura asta ne invită să ne mișcăm într-o parte și să privim lucrurile dintr-un unghi diferit. Și când facem asta, ce vedem?

Un unghi diferit. Te uiți la lucruri dintr-un unghi diferit, și ce vezi atunci?

Am încercat să mă uit la lucruri dintr-un unghi diferit. Tata dispărând brusc, mama uitându-se pe fereastră zile întregi, Mărie încuiată în camera ei... Dar nu vreau să vorbesc despre asta.

Lester și oamenii lui au împachetat pictura și au dus-o înapoi în camionetă. Toată lumea a rămas prin preajmă ca să îl vadă pe Lester cum pleacă. Încă beau cafea, mâncau prăjituri și vorbeau. Unii râdeau. Îmi venea să strig la ei. Și mi-am dat seama că așa trebuie să-i fi părut și eu mamei tot timpul ăsta. Ca și cum aș fi fost vesel când lucrurile erau de fapt triste. Ca unul care vedea totul din unghiul greșit.

22 Iunie

Mașinile de azi:

JAGUAR XJ 42 V8 SOVEREIGN. Barry și Tone de la asigurări

Vremea: nu-mi pasă

Observație: CAZUL MINI COOPERULUI GĂSIT ÎN PAVILION

Iată-ne în sfârșit aici. Asta e ziua în care Miracolul Auto din Snowdonia a încetat în mod oficial să fie atelier.

Mai întâi n-am crezut ce mi-a zis Teribila despre tata. Nu puteam s-o întreb pe Minnie despre asta, fiindcă e mai mică decât mine și n-ar trebui să știe lucruri triste. Am vrut s-o întreb pe mama, dar era mereu ocupată cu Max, așa că am mers să bat la ușa lui Mărie.

N-a răspuns, așa că am bătut din nou. Tot n-a răspuns. Am mai bătut o dată. De data asta a ieșit.

— Ce vrei?
— Știi unde e tata?
— Dylan. Ușa mea e închisă. E închisă de câteva săptămîni. Chiar nu-ți dai seama de ce?

— Cred că știu unde este.
— E închisă pentru că nu-mi pasă. Nu-mi pasă de el. De tine. De atelier. De mama. De nimic. Pleacă! s-a răstit ea, trîntind ușa.

Am bătut din nou. A început să urle la mine.

Mama a venit alergînd pe scări cu Max în brațe.

— Dylan, ce faci?
— încerc să vorbesc cu Mărie.
— Ei bine, ea nu vrea să vorbească cu tine. Hai să mergem. Mărie trebuie să fi auzit, fiindcă a încetat să mai țipe. Ușa de la dormitor s-a deschis puțin și Mărie a scos brațele ca niște tentacule, luîndu-l pe Max. Apoi ușa s-a închis la loc. Mama nici măcar n-a clipit. Ca și cum așa ar fi stat lucrurile dintotdeauna.

— Dylan, a spus mama, Mărie este adolescentă. Multe adolescente sunt ȋfnoase și trebuie să le suportăm. E o fază. Toate fetele trec prin ea.

— Toate fetele se închid în cameră săptămîni la rînd? Pe bune?

— Las-o baltă, Dylan!

Am văzut din nou străfulgerări de lumină pe sub ușa lui Mărie. Pe urmă ușa s-a deschis o clipă, pentru ca două brațe să-l înapoieze pe Max mamei. Mama l-a îmbrățișat și a dat să plece.

— Mamă, i-am spus, putem să mergem în Diggermania?

— Unde?

— Diggermania. Știi, e...

— Știu unde e.

— Are...

— Știu și ce e.

— Păi și putem să mergem?

- Nu.
- De ce nu? Pare grozav și...
- Nu.

începuse să se răstească la mine și o lacrimă mare stătea să îi alunece pe obraz.

- Dar dacă sunt foarte cuminte, putem să mergem?
- Ajunge, Dylan! Clar? Ajunge.

Și chiar era de ajuns. De-ajuns ca să înțeleg că știa. De-ajuns ca să înțeleg că era adevărat.

Cînd am văzut Jaguarul lui Barry și Tone intrînd în parcare m-am simțit ceva mai vesel. Cel puțin ei aveau să fie bucuroși că găsisem mașina. Și deși era ciudat că tata era în Harlech, era și-un lucru bun, fiindcă de îndată ce rezolvam treaba cu mașina, ne puteam duce să-i spunem.

Am dat fuga afară din atelier. Tone mi-a dat cheile mașinii și mi-a cerut să-i fac plinul. Știam că nu le foloseam decît ca să deschid capacul de la rezervor, dar te simți bine cînd ții în mîină cheile unei mașini de marcă.

— Apropo, Mini Cooperul e în atelier, le-am spus. L-am găsit în pavilion, pur și simplu.

- Am auzit.
- Cît de norocos să fiu, să-l găsesc pur și simplu?
- Nu sunt sigur, a spus Barry.
- Ce noroc am avut!

S-au dus în magazin să plătească și au început să-i pună mamei tot felul de întrebări bizare.

— Am văzut din hîrtii că ați avut dificultăți cu plata furnizorului de carburant, a spus Barry.

Asta a fost cînd am vîndut Legoul.

- Ar fi corect să spunem, a adăugat Tone, că domnul Hughes

avea probleme financiare înainte să dispară?

— N-a dispărut, a spus ea.

S-au uitat la mine. Mamei îi străluceau ochii.

— Tata n-a dispărut. S-a dus pînă în Harlech, am spus eu.

— Dylan...

— Lucrează la Diggermania, am spus și m-am dus la etaj.

Am auzit-o pe mama certîndu-se cu ei ore în șir. Am încercat să deslușesc ce-și spuneau. Minnie a venit să mă deranjeze cu dicționarul ei de infractori și infracțiuni celebre.

— Ia uită-te la asta, mi-a zis.

Nu eram interesat.

— Doar uită-te. Tipul ăsta e lordul Brocket. Avea multe datorii, dar avea și multe Ferrari-uri.

— Nimeni n-are multe Ferrari-uri.

— El avea. Privește!

încă încercam să aud ce zice mama, dar trebuie să recunosc că Ferrari-urile îmi distrăgeau atenția. Omul ăsta avusese primul Ferrari de carosabil, mașina de Formula 1 a lui Niki Lauda, un America 340 și un Maserati Birdcage.

— Și nu putea să le vîndă, fiindcă nu și le permitea nimeni. Dar avea nevoie de bani. Și știi ce-a făcut?

— Nu.

— A pretins că i-au fost furate și a cerut banii pe asigurare.

— Cum te prefaci că ți-a furat cineva o mașină?

— Poți să o bagi la concasor.

— Doar n-a făcut așa ceva! Erau Ferrari! în niciun caz. Ar fi cel mai nașpa lucru. Nimeni n-ar putea să bage un Ferrari la concasor.

— Nu, n-a făcut-o. Dacă faci o șmecherie cu asigurarea, nu vrei să faci ceva ireversibil. Ar putea să nu te plătească și nu vrei să rămîi fără

mașini.

— Deci?

— Deci le-a îngropat.

— Le-a îngropat?

— Da, le-a îngropat. Genial, nu?

Trebuia să recunosc că era o manevră destul de isteată.

— Cum a făcut tata, a spus Minnie, cu Miniul din pavilion.

— Ce?

— Păi e evident, nu? A avut ceva probleme cu banii, ca lordul Brocket și - tot ca lordul Brocket - a făcut chestia asta cu asigurarea. Tata e bandit.

— Nu e adevărat.

— Ba da, este. Iar Barry și Tone intraseră la bănuieli, așa că a fugit. Tata e bandit...

— Taci din gură!

— Vezi harta asta cu maeștri infractori? E greșită. Toți ăștia - Ronnie Biggs, Jonathan Wild - toți au fost prinși. Așa știm că sunt certați cu legea. Dar adevărații maeștri nu sunt prinși niciodată. Lumea nici măcar nu știe că sunt infractori. Ca tata.

— Am spus să taci din gură.

— Pun pariu că Manod nu are cea mai mică rată a infracționalității din țară. Pun pariu că suntem cei mai buni la fărădelegi. Nu ne prinde nimeni. Crede-mă când îți spun, tata e bandit și acum se ascunde.

Am țipat din nou la ea să tacă din gură.

— Vorbești prostii!

Dar mă gîndeam ce-ar fi fost dacă avea dreptate. Și eu tocmai le spusesem lui Barry și Tone unde era tata.

Situația s-a înrăutățit. După ce Barry și Tone au plecat, mama a venit

sus și ne-a explicat că lucrau pentru firma noastră de asigurări. Erau mulțumiți că mașina fusese găsită și că nu trebuiau să mai plătească asigurarea, dar acum alte lucruri îi îngrijorau. De pildă, în primul rînd, cum de a dispărut mașina. Au mai aflat și că Tom cel Bun a încercat să jefuiască atelierul la care lucra acum, iar lor li se părea că prezența lui în atelier e un risc inutil.

— Doar n-o să-l concediezi pe Tom! a spus Minnie.

— Nu chiar, a răspuns mama. Au spus că știu și că picturi valoroase de la Galeria Națională treceau pe la noi în mod regulat și că li se pare un risc inacceptabil pentru asigurări. Au spus că nu ne mai oferă asigurare decît dacă le plătim cîteva mii de lire, ceea ce nu putem face. Au cumpărat și ultima benzină pe care o mai aveam, așa că închidem atelierul.

— închidem!?

Am spus-o amîndoi deodată.

— Dar...

— Vă rog nu începeți.

Dar trebuia să zic ceva.

— Nu putem să ținem deschis fără să fim asigurați, ca lacul?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că m-am săturat, a zis mama.

A luat copilul și s-a dus în pat.

24 IUNIE

Mașinile de azi:

FORD MONDEO ARGINTIU TDCi ESTATE. Richardson's Vremea: ploaie puternică, interminabilă, persistentă *Observație: TIPURI DE INFRACTORI*

Deși închiseserăm atelierul, continuam să notez totul în registrul de carburant. Evident că nu prea aveam ce scrie, fiindcă nu mai aveam carburant. Dar unele lucruri păreau așa de importante, încât trebuia să le scrii. Ca atunci când a venit un Mondeo (viteză maximă 204 km/h). Avea un motor TDCi, din ăla la care puteai schimba vitezele din butoanele de pe volan. Am ieșit să văd ce vrea. Uitasem că Miracolul Auto din Snowdonia nu mai exista. Mi-a făcut cu mâna, a ridicat portbagajul și a scos un semn pe care scria DE VÎNZARE. L-a prins pe stîlpul de telegraf, unde agățam noi anunțurile cu oferte speciale.

Deci asta a fost. Sfirșitul Oazei Auto din Snowdonia.

Tom a venit la muncă, cu toate că mama îi zisese să nu vină și cu toate că oricum nu mai era nicio muncă de făcut.

— Aș putea să hrănesc găinile... sau să-l scot pe Max la plimbare...

— Tom, i-a spus mama, unul dintre motivele pentru care ne-au retras asigurarea e că avem un infractor care lucrează aici. Adică pe tine.

— Dar eu nu sunt infractor, doamnă Hughes. Domnul Hughes a spus...

— Domnul Hughes, în caz că n-ai observat, nu e aici. Și asta nu de ieri, de azi.

— Deci a fost numai vina mea.

Mama s-a uitat fix la el pentru câteva secunde.

— Da, a spus ea.

— Nu e adevărat, am sărit eu.

— Tu taci din gură, s-a răstit mama.

Tom plecase deja.

— De ce i-ai spus asta? a întrebat-o Minnie.

— M-a făcut să mă simt mai bine.

Din când în când mai venea cineva, dar apoi vedea că e închis, dădea cu spatele și se întorcea. Pînă și găinile păreau îmbufnate.

Stăteau în cuibul lor toată ziua, iar Donatello nu mai facea niciun ou (Michelangelo oricum nu făcuse niciodată).

Tom a trecut pe lângă noi cu bicicleta de câteva ori. La început am crezut că a greșit drumul, apoi ne-am gândit că o face din nostalgie, în cele din urmă, ne-a dat prin minte că vrea să ne spună ceva.

După ore, l-am găsit așteptându-ne pe veranda pavilionului din parc. Purta casca cu Țestoasele.

— Cred că am un plan, ne-a anunțat el.

— Continuă.

S-a uitat în jur să se asigure că nu-l aude nimeni. Nu era decît o rață pe terenul de golf.

— Să furăm o pictură, a șoptit.

— Știam că asta o să spui, a zis Minnie. Asta plănuiai de la bun început, nu-i așa?

— Nu, a spus Tom. Sunt alt om. Sau eram alt om. Dar pur și simplu nu îmi dau seama ce altceva am mai putea face.

— Deci care e planul? a întrebat Minnie.

— Păi ăsta e. Să furăm o pictură.

— Lăzile sunt într-o carieră subterană, Tom. Nu există decît o singură intrare.

Motivul pentru care guvernul le-a dus acolo e tocmai ca să nu poată fi furate.

Și tocmai asta nu poți să faci: să le furi.

— O, a făcut Tom.

— Terminați odată, nu mai încercați să rezolvați problemele furînd lucruri, am zis eu. Uite ce s-a întîmplat cînd ai încercat să jefuiești atelierul.

— S-au întîmplat lucruri bune cînd am încercat să-l jefuiesc. Tatăl vostru mi-a dat o slujbă.

— Nu sunt sigur că Galeria Națională o să abordeze lucrurile la fel. Tata e special.

— Da, este, a spus Tom. Oricum, probabil că merită încercat.

— Nu sunt așa de sigur că ai dreptate.

— Picturile sunt vulnerabile numai cînd trec prin curtea din față, a spus Minnie. Trebuie să avem acces la camionetă, poate atunci cînd ia benzină. Numai că noi n-avem benzină. Oricum, pictura din camionetă urmează să apară pe peretele galeriei din Londra a doua zi dis-de-dimineată, deci lumea și-ar da seama foarte repede că lipsește. Dacă vrei să meargă jaful, trebuie să o înlocuiești cu o copie plauzibilă.

Tom și cu mine ne-am holbat la ea.

— Tu chiar te-ai gîndit la asta, am spus eu.

— Din cînd în cînd.

A doua zi, Tom a trecut din nou pe la atelier. M-a văzut și a încercat să-mi facă un semn cu mîna, dar a căzut de pe bicicletă. M-am dus să-l ajut.

— Ne vedem după școală, a spus. în același loc.

Cînd m-am dus înapoi înăuntru, mama m-a întrebat ce voia.

— Nimic. A căzut de pe bicicletă.

Tom stătea în pavilionul din parc, ținînd pe genunchi ceea ce păreau a fi cutii de Monopoly. Numai că nu erau cutii de Monopoly.

— Mă gîndeam la ce spuneai tu, Minnie, că dacă vrei să furi un tablou, atunci trebuie să-l schimbi cu o copie.

-Și?

A dat cutiile într-o parte, ca să putem vedea capacul.

— „Pictură după numere“, a spus el.

— Mda, a spus Minnie. Pictură după numere.

— Mama voastră o duce greu cu banii. Picturile de-acolo de sus

valorează milioane. Am putea să șterpelim una și s-o înlocuim cu una din astea.

Adusesese trei picturi din care să alegem. Una era un câine collie. Alta era o scenă alpină. Și a treia era o vază cu flori.

Mi-am adus brusc aminte că Tom cel Bun se numea Tom cel Bleg.

— Pictură după numere, a spus Minnie din nou.

— Tot ce trebuie să facem e să găsim o pictură de sus care arată ca una din astea și s-o înlocuim.

Minnie a luat-o pe cea cu vaza de flori și s-a uitat la ea.

— Tom, am spus, mai ții minte ce-a zis Minnie? Chiar dacă ai fura o pictură - ceea ce nu poți - cum ai scăpa de ea? Pe cine știi tu care să aibă douăzeci și cinci de milioane de lire?

Tom părea că se gîndește - parcă își frunzărea agenda mentală, căutînd milionari uitați.

— Știi ce, Tom? Poate că ăia de la asigurări chiar aveau dreptate, poate chiar ești tipul infractorului.

— Nu sunt! Ba chiar am plătit pentru chestiile astea... a spus el, arătînd spre seturile de picturi după numere.

— Tom, a zis Minnie, asta nu e o idee bună.

Tom s-a holbat la ea.

— Dar tu mereu mi-ai spus să merg și să fur o pictură.

— Glumeam. Chestia asta n-o să meargă.

Tom se putea contrazice cu mine. Dar nimeni nu se putea contrazice cu Minnie. N-a spus nimic. Doar că s-a făcut mai mic.

— Știu. Știu că n-o să meargă. Nu voiam decît să fac ceva. Trebuie să fie ceva ce pot face! E numai vina mea!

În clipa aia Minnie a spus un lucru care se voia amabil, dar care se va dovedi a fi o greșeală fatală.

— Am putea să facem o pictură... așa, pentru orice eventualitate.

Tom a zîmbit și i-a oferit cutiile.

— Pe care o vrei? a întrebat.

Ea a ales vaza cu flori.

Cînd am ajuns acasă, ne-am uitat în *Manualul Galeriei Naționale*. Vaza cu flori era acolo. Era bazată pe o pictură adevărată din Galeria Națională. Se numea *Floarea-soarelui*, de Vincent van Gogh. Era cea mai valoroasă pictură din toată galeria.

— Doamne, Dumnezeu! a spus Minnie. Cît bănet! Dacă am avea un plan, toate lucrurile ar merge ca unse acum.

— Numai că n-avem.

— Nu, n-avem. Așa e.

Am hotărît să facem pictura în atelier. I-am spus lui Tom că o facem acolo pentru că e o misiune strict secretă și nimeni n-ar trebui să știe de ea. De fapt, ne-am băgat acolo ca să nu-l vadă mama și să nu se enerveze din nou.

Vopseaua e în niște recipiente mici, numerotate. Imaginea este împărțită - în contururi mici, și ele numerotate.

Nu trebuie decît să pui o anumită culoare într-un anumit contur. Am decis să luăm fiecare cîte o culoare, ca să terminăm mai repede. Așa că eu eram galben ocru (9). Minnie era sepia (4), iar Tom era stacojiu (13). La început erau doar puncte de vopsea strălucitoare pe o planșă mare.

— Arată ca mai multe feluri de găinaț, a spus Minnie și am rîs cu toții. Ca și cum găinile s-ar fi îndopat porcește cu glazură de ciocolată și apoi ar fi venit aici să-și dea drumul. Ca și cum ar fi avut o mare petrecere cu găinaț.

Dar în mare parte tăceam și ne concentrăm asupra picturii. Simțeam că facem ceva ca să ajutăm atelierul și, deși de fapt nu făceam, tot era un sentiment grozav. În prima zi parcă n-am făcut mare lucru, dar cînd am revenit a doua zi ne-am dat seama că terminaserăm jumătate de pictură.

Puteai deja să-ți dai seama cum o să arate la final. Asta ne-a făcut să ne mișcăm mai repede, ca atunci când aproape ai terminat un puzzle și te grăbești să-i adaugi ultima piesă.

Am decis în unanimitate că Tom trebuie să vopsească ultimul număr. Era o pată de vermillon (15) pe una dintre frunze. Efectul a fost incredibil. Făcea pictura să arate ca o pictură. O pictură pe care o facuserăm chiar noi, cu mâna noastră. Eram așa de mândri, încât am rămas ținuiți locului, holbându-ne la ea timp de cinci minute. Minnie s-a dus și a dus *Manualul* ca să o comparăm cu originalul.

— E uimitor, a spus Tom. Nimeni n-ar putea să spună că nu e adevărată.

— Numai că a noastră e udă, a spus Minnie.

— Da, așa e.

— Dar o să se usuce, a adăugat ea, deși mi-aș fi dorit să nu fi spus asta.

Și chiar s-a uscat. Ne uitam în atelier în fiecare dimineață. Până duminică, s-a uscat. Arăta tot mai mult ca o pictură. Arăta *prea mult* ca pictura originală.

Mama m-a trimis cu Minnie la doamna Porty să luăm jumătate de litru de lapte. Pe drum, am văzut că la Curl Up N Dye se schimbaseră aranjamentul din vitrină. Acum erau niște sticle mari de șampon cu peruci deasupra. Ziceai că e o invazie de extratereștri mici și păroși. Dar cu freze mișto. Niște extratereștri mici care se duc la o nuntă, ceva.

— Dacă am fi avut un plan, a zis Minnie, următorul lucru ar fi fost ca tu să-i ceri lui Lester să trimită *Floarea-soarelui* la Londra și să-l întrebi dacă poate să o expună și-n atelier, cum a făcut înainte, ca să avem șansa s-o furăm.

— Dar n-avem niciun plan.

— Nu, n-avem.

Am mers mai departe.

— Și mai e ceva ce n-avem, am zis eu.

— Ce anume?

— Rama. Florile noastre sunt pe o bucată de carton pe spatele căreia scrie „Pictează după numere“. Crezi că dacă ar duce-o la galerie așa, ăia de-acolo ar zice: „N-are ramă, dar e o schimbare interesantă, o putem lipi cu niște bandă adezivă de perete“?

— Bine, bine, a admis Minnie.

În noaptea aceea, m-am trezit cu cineva stînd la capul patului.

— Tată? am întrebat.

— Nu, a spus Minnie. Sunt eu, Minnie.

— Ce e?

— Îți făceai griji că n-avem ramă pentru *Floarea-soarelui*.

— Ba nu, nu-mi făceam.

— Ba da, ai zis că ne-ar băga la zdup dacă ar vedea-o fără ramă.

— Da, dar nu-mi făceam griji. Fiindcă n-o să furăm niciun tablou, așa că nu trebuie să înlocuim originalul cu al nostru.

— Pictura tatălui doamnelor Sellwood, a zis ea. Cea cu Elsa, cînd era mică.

— Ce e cu ea?

— Are o ramă în toată regula.

Ceea ce era adevărat. O ramă mare, grea, aurie, cu niște frunze sculptate în lemn. Genul de ramă pe care o vezi în galeriile de artă. În timp ce restul lumii dormea, am luat pictura pe carton din atelier, am scos pictura domnului Sellwood din ramă și am pus-o pe a noastră înăuntru. Arăta uimitor.

— Arată ca o capodoperă, am zis. Nimeni n-ar ști că asta nu e o capodoperă.

— Ar fi o crimă să NU o trimitem la Galeria Națională, a zis

Minnie.

30 Iunie

Mașinile de azi: AUDI A8 V12 ALBASTRU - un evaluator de la Richardson's

Vremea: plouă

Observație: UN GENIU

Deși sigur încă nu plănuiam să furăm o pictură, ne era deja frică să nu fim prinși. Așa că atunci când am ajuns acasă și am văzut în curtea din față un Audi Quattro A8 V12 (viteză maximă remarcabilă, de 250 km/h), amîndoi am crezut că e poliția care-a venit să ne aresteze.

— Cum de-a venit poliția? am zis eu. N-am făcut nimic încă.

— Conspirație, a spus Minnie.

Din mașină a ieșit un bărbat într-un costum cu dungii.

— Sunt de la Richardson's, a spus. Agenția imobiliară.

— O, am spus amîndoi.

— Dar ați mai venit o dată, a zis Minnie.

— Era doar tipul care a adus semnul. Eu sunt evaluatorul, a spus, arătîndu-ne aparatul lui de fotografiat și tableta. Unde-i mama voastră?

Audi-ul, apropo, avea un motor V12, ca Bentley, și un ambreiaj electro-hidraulic cu discuri multiple, care distribuie în mod egal puterea între față și spate. Și ce? E plictisitor numai dacă nu îi faci tu plinul.

De îndată ce mama l-a condus pe bărbat înăuntru, Minnie m-a prins de braț și mi-a șoptit:

— în atelier, repede!

— De ce?

— Dacă o să se uite pe aici, o să vadă chestia asta.

A arătat spre capodopera noastră, care era undeva într-un colț, deasupra pompei de cauciucuri.

— Dacă vrem să comitem infracțiunea perfectă, trebuie să ne

asigurăm că nu poate nimeni să facă vreo legătură între noi și tablou. Țăsta ar fi un indiciu foarte, foarte mare.

L-am scos pe ușa din spate. O auzeam pe mama arătându-i bucătăria tipului în costum cu dungi.

— Unde să-l punem? O să se ducă peste tot.

O auzeam pe mama de jos:

— Aia a fost bucătăria, asta e sufrageria.

Urmas să vină sus din clipă-n clipă.

— Dormitorul meu?

— Păi sigur o să se uite în dormitoare...

Dar n-a mai apucat să-și termine vorba, pentru că Mărie a deschis chiar atunci ușa de la camera ei și a ieșit pe culoar. Se ducea la toaletă. A trecut pe lângă noi fără să ne privească, ca o fantomă. Ușa rămăsese pe jumătate deschisă.

Minnie a rînjit.

— Ei bine, acolo n-o să intre decît dacă i s-a urît cu binele. Ține-o ocupată dacă e nevoie, mi-a zis ea, luînd pictura.

A intrat în camera lui Mărie. O auzeam cum mută lucruri. Jos, tipul în costum cu dungi vorbea despre priveliștea de la fereastra din sufragerie.

— Haide, Minnie, am zis eu printre dinți.

Trebuia să fi ieșit pînă acum. Nu mai auzeam nimic mișcîndu-se.

S-a auzit apa la toaletă.

— Minnie, haide odată! Vine!

Eram surprinzător de speriat.

Apoi am auzit robinetul. Chiuveta se umplea. Tipul de jos se uita la focul de gaz din șemineu, imitînd cărbunii.

— Minnie... ce faci?

Brusc, s-a auzit zăvorul ușii de la baie și Mărie a apărut în spatele meu. Aproape în același moment, Minnie și-a făcut apariția în ușa

dormitorului. Grozav! Urma o mare ceartă și toată lumea avea să afle ce-aveam de gînd. Și-aveam să ajungem la închisoare, ziarele aveau să scrie despre noi și...

Mărie s-a strecurat înapoi în cameră. Nici măcar nu s-a uitat la Minnie cînd a trecut pe lîngă ea pe hol. A intrat și a închis ușa.

— E ciudată, am zis. Din fericire. Credeam că o s-o ia razna cînd a văzut că ai intrat în cameră.

— N-a făcut-o, a spus Minnie, așa că suntem în regulă, nu? Am pus-o sub pat, e bine.

Și cînd a spus asta, am observat ceva ciudat: Minnie plîngea.

— Ce s-a întîmplat? am întrebat. Nu face asta. De ce plîngi?

— Nu plîng, a spus.

— Ce ușurare, am zis.

Dar chiar plîngea. Trebuie să fi văzut ceva în camera lui Mărie. Oricum, tipul în costum cu dungi tocmai urca scările cu mama, așa că am avut noroc și n-a trebuit să mai vorbim despre asta. Tipul s-a îndreptat spre camera lui Mărie și a apăsat clanța.

— Nu sunt sigură... a zis mama.

Vocea lui Mărie a țîșnit din cameră ca un pumnal.

— Afară! a țipat.

N-a mai intrat. Așa că eram în siguranță.

Cînd tipul în costum cu dungi a plecat, mama ne-a spus:

— Zice că o să primim un preț bun, fiindcă avem o priveliște
excepțională și pentru că atelierul
oferă oportunități de dezvoltare. Crede că cineva ar putea să deschidă un
hostel aici sau un magazin cu articole pentru grădină. E foarte
interesant.

Știu că pare prostesc, dar pînă atunci nu mă gîndisem că ne-am fi putut muta. I-am uitat pe fereastră la priveliștea excepțională.

— Cît mai avem? a întreat

Minnie. Adică... cît o să dureze?

— Depinde dacă vrea s-o cumpere cineva, a spus mama. Și dacă o putem scoate pe Mărie din cameră. N-o să vrea s-o cumpere nimeni cu ea înăuntru.

I-am spus lui Mărie că am scos la vînzare casa băgîndu-i un bilețel pe sub ușă.

Minnie a venit să doarmă în camera mea.

— Dacă luăm pictura aia, am putea să scoatem semnul de vînzare din față mai repede decît l-am pus acolo. Am putea să facem propriul nostru magazin pentru grădinărit.

— Dar n-o să luăm pictura fiindcă n-o să furăm pictura.

— Știu, a spus Minnie. Doar că nu mai țin minte de ce.

— Pentru că, așa cum ai spus, nu știm pe nimeni care să aibă douăzeci și cinci de milioane de lire, așa că nu are niciun rost.

— Ai dreptate, a zis Minnie.

M-am întors pe-o parte, încercînd să adorm.

— Doar dacă...

— Ce?

— Păi noi nu vrem douăzeci și cinci de milioane de lire. Douăzeci și cinci de milioane de lire e cît primește galeria dacă pierde tabloul. Dacă l-am da înapoi pentru mult mai puțin de-atît, s-ar putea să fie mulțumiți. Nici măcar n-ar fi furt. N-am face decît să le arătăm că putem.

— Ar fi răpire.

— Exact. O răpire nu e un lucru așa grav, nu?

— Cu cît le-am cere mai puțin?

— Păi chiar mă gîndeam. La urma urmelor, e numai vina galeriei. înainte să vină ei aici, ne mergea bine. Tata era fericit. Tom era fericit. Mărie era fericită. Galeria este motivul pentru care mama trebuie să

plătească o asigurare mai mare. Ar trebui s-o plătească ei. Ar trebui să ne plătească asigurarea. Și câteva salarii pentru Tom. Nu vrem decît ca lucrurile să fie ca înainte.

Era foarte tentant să vrei ca lucrurile să fie ca înainte.

— Poate niște bani cu care să mergem în vacanță sau ceva.

— Nu, am spus, întorcîndu-mă cu spatele și prefăcîndu-mă că dorm.

— Categorie nu?

— Categorie nu.

— Nici măcar să-i dăm slujba lui Tom înapoi?

— Nu.

— Bine. Tu o să spui lui Tom. Va trebui să-i spui cît mai curînd, înainte să-și facă speranțe.

— Bine, o să-i spun.

— Grozav. Noapte bună!

— Min... am zis după ceva vreme. De ce plîngeai cînd ai ieșit din camera lui Mărie?

Dar probabil adormise, fiindcă n-a mai răspuns.

A doua zi, Tom ne aștepta în fața școlii. Cînd m-a văzut, a venit în fugă la mine și mi-a dat mîna, scuturîndu-mi-o pînă cînd am crezut că o să-mi cadă dinții din gură.

— Sunt atît de bucuros, atît de bucuros, spunea întruna.

— Bine. De ce?

— Minnie zice că ai un plan grozav. Spune că ai de gînd să faci toate lucrurile să fie așa cum erau înainte. Că-mi primesc chiar și slujba înapoi!

— Cînd a spus asta?

— Chiar acum. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

— Ideea e că... n-ar fi trebuit să spună asta.

— De ce? Voiai să fie o surpriză?

— Nu, dar...

— Dylan, oriunde merg prin orașul ăsta văd lucrurile pe care le-ai făcut. Vitrinele frumoase din magazine. Lacul. Pavilionul. Semnul de circulație. Tu ai făcut toate astea pentru oraș. L-ai făcut mai bun. Și acum o să mă faci și pe mine mai bine.

— Ideea e că...

— Dylan, ești exact ca tatăl tău. Tu poți să repara orice.

Asta s-a întâmplat într-o marți. Așa că mai aveam o zi înainte să se hotărască Lester ce pictură să trimită la Londra.

Cînd am ajuns acasă, mi-am pus haina de ploaie, m-am cățarat peste poartă și am pornit pe muntele Manod. Știam că trebuie să încerc.

Am urmat iarăși șirul de pietre albe, trecînd prin nor. Am ocolit bolovanul cel mare și acoperit de desene cu fețe holbate. Am ieșit din nor și-am ajuns la lumina soarelui; mi-am dat jos haina. Nici n-am ajuns bine la gard, că Lester a venit să mă întîmpine.

— îmi pare bine să te văd, mi-a zis. Mi-a plăcut mult mica noastră serată de săptămîna trecută. Sper că ți-a plăcut și ție.

— Da, a fost frumoasă.

— Și mama ta?

— Și ei i-a plăcut. Tuturor le-a plăcut.

El era atît de bucuros să mă vadă, iar eu venisem să-i fur o pictură. Am vrut să-i spun adevărul chiar în clipa aia, dar el a zis imediat:

— Am auzit că plecați.

— Da.

— Unde?

M-am uitat la priveliștea excepțională - la vîrful negru și strălucitor al muntelui Blaenau, la versanții verzi ai muntelui Manod, la norul cel mare care îmi acoperea orașul ca o pătură. Chiar aveam de gînd să plecăm și să lăsăm toate astea în urmă? Am tras aer adînc în piept și i-

am zis:

— Ați auzit vreodată de o pictură numită *Floarea-soarelui*?

— Firește.

— E de...

— Știu cine a pictat *Floarea-soarelui*.

— Nu o aveți aici din întâmplare?

— Ba da. El are o serie întreagă de picturi cu floare-soarelui, dar în colecția noastră se află una dintre cele mai bune. Mă surprinde că te interesează. Mă gîndeam că poate vrei să vezi niște Velîzquez. De fapt, *Floarea-soarelui* este teribil de supraestimată și...

Ar fi fost mai ușor dacă l-aș fi lăsat să mă convingă, dar i-am spus:

— Chiar aș vrea să văd *Floarea-soarelui*.

— Trebuie să recunosc că m-am gîndit că va trebui s-o trimit la Londra la un moment dat. E pe placul mulțimii. De ce nu săptămîna asta? Intră. Am să-ți arăt ceva.

Lester m-a condus în interiorul muntelui, apoi jos, în caverna cea mare în care ținea picturile. Luminile erau stinse. Era întuneric beznă.

— Dylan, cînd am venit aici, eram bucuros că o să am picturile astea numai pentru mine. Ajunsesem să le urăsc de cît le văzusem în galerie, pierdut în mulțimile de turiști care se holbau încontinuu la ele. Aveam de gînd să le țin pe toate aici, în peștera mea, cum fac dragonii bătrîni cu comoara lor.

— Să aprind lumina?

— O clipă. Cînd am venit aici mi-am dat seama că nu apreciam picturile astea mai mult decît turiștii aceia de-o zi. Pentru mine erau... moarte, ca fluturii morți într-un insectar de muzeu. Apoi a venit cineva să deschidă cutia și au înviat. Au zburat. Și în sfîrșit le-am înțeles.

— Frumos.

— Persoana aceea, persoana care le-a dat drumul să zboare, ești

chiar tu, Dylan Hughes. Voiam doar să-ți mulțumesc. Acum o să aprind lumina.

— Și asta a făcut.

— Cum ți se pare? m-a întrebat apoi.

Era copleșitor. În locul șirurilor de cutii acum erau rînduri de picturi. Picturi mari, picturi mici, picturi de femei cu pălării nebunești, picturi cu bărbați la vînătoare, orașe, mări, nave, lei, tigri, de toate.

— E o priveliște pe cinste, nu? M-am gîndit că oamenii care lucrează aici ar putea, în loc să se uite la cutii toată ziua, să privească cele mai mari realizări ale umanității, ca s-o citez pe învățătoarea ta. Și tu ai făcut asta! Toate astea ți se datorează. Ești ca un geniu. Acum hai să găsim *Floarea-soarelui* pentru tine. Impresionismul e încolo...

A pornit de-a lungul șirurilor de picturi. Mă uitam la toate și nu mă puteam abține să nu le spun în gînd: „E vina voastră“. Dacă n-ar fi fost picturile astea, încă am fi fost fericiți. încă am fi avut atelierul. Tata ar fi fost încă acasă, poate. Era numai vina lor.

— Lester, am zis. Domnule Lester, eu...

— Da?

— Nu sunt un geniu.

— Da, geniu este un cuvînt adesea folosit greșit.

— Nici măcar nu sunt deștept.

— Oamenii deștepți cred întotdeauna că nu sunt deștepți.

— Nu știu nimic despre pictură.

— începutul înțelepciunii este să știi că nu știi nimic. Așa cum se zice și în *Minunata aventură a lui Bill și Ted*. Ha, ha, ha.

— Găinușele mele...

— Găinușele tale? A, da. Donatello și Michelangelo.

— Nu sunt botezați după artiști. Sunt botezați după Țestoase.

Părea puțin încurcat.

— Țestoasele Ninja. Țestoasele Ninja Mutant. Le cheamă Rafael,

Michelangelo, Leonardo și Donatello. Și Splinter. Dar el nu este o Testoasă, de fapt. Este un șobolan mutant.

Lester căscă ochii, nedumerit.

— Găinile mele poartă numele lor, nu ale artiștilor.

— Dar... Tu...

— Nici măcar n-am auzit de artiștii ăia.

N-a mai zis nimic.

— Scuze, am spus după ceva timp.

A rămas în continuare tăcut.

M-am gândit c-ar fi bine să plec.

— Vreți să închid lumina? am întrebat. Dar tot n-a răspuns.

2 IULIE

Mașinile de azi:

ROVER 3500 V8 domnișoarele Sellwood Vremea: foarte mohorâtă Notă:

PLANUL B

De parcă nu era de-ajuns că nu mai puteam să ies la pompa de benzină și să ajut în magazin, acum nu mai eram nici geniu. Pentru prima oară, nu aveam nimic de făcut în Manod. Nu e de mirare că ne gîndeam să comitem infracțiuni. Fiecare zi era ca o zi de miercuri. De fapt, miercurea a fost mai interesantă, fiindcă cel puțin au venit domnișoarele Sellwood. Domnișoara Edna a claxonat și cînd am ieșit, mi-a cerut exemplarul ei din *The People's Friend*.

I-am explicat că am închis magazinul.

— Elsa, spune că au închis magazinul, i-a spus domnișoara Edna.

— O, Doamne, a zis domnișoara Elsa. Ți-ai luat *The People's Friend*?

— Nu, nu-l au. Trebuie să mergem la doamna Porty.

— Au închis, a spus Elsa. Și abia ce deschiseseră.

— Abia mă obișnuisem cu ei, a spus Edna.

Și au plecat.

Eu am trăit aproape toată viața în Oaza din Snowdonia. Dar surorile Sellwood trăiseră și ele toată viața pe munte, iar viața lor fusese mult mai lungă decît a mea. Pentru ele eram o noutate. Cumva, asta mă făcea să mă simt puțin mai bine. Tocmai de-aia cînd a ieșit Minnie din casă, i-am spus direct:

— Jaful se anulează. Lester s-a lămurit că nu știu nimic despre artă. N-o să mai oprească mașina aici să ne arate pictura. Nici măcar nu mai vorbește cu mine. Nici nu sunt sigur dacă o să aleagă *Floarea-soarelui*.

— Nu contează, a spus Minnie. Există mereu planul B.

— Planul B? Eu nici măcar nu știam că avem un plan A.

— Ne vedem în atelier după ore.

Cînd am ajuns la atelier, Minnie aranjase deja totul. Două scaune stricate din magazin, din cele pe care le vindeam la reducere - unul pentru mine și unul pentru Tom. O tavă cu băuturi. Caiete și creioane. Și pe masa de lucru, niște mașini de jucărie și o cheie franceză cu care să ne explice planul. Muncise mult la el. Mai că-ți stîrnea îngrijorarea fata asta. Iată care era planul B:

1. Punem pictura noastră într-o cutie de lemn cum sunt cele din galerie.

— V-ați putea întreba de unde o să scoatem noi așa ceva, a spus Minnie, zîmbind și trăgînd afară una de sub camionul de remorcare.

Pe partea din față scria Galeria Națională. Era cea pe care o lăsase Lester în urmă cînd uitase *Dipticul de la Wilton*.

Primul pas era rezolvat.

Recuperarea picturii noastre am lăsat-o în seama lui Minnie. Ea s-a strecurat în camera lui Mărie, a luat pictura și a pus-o în cutie. I-a

împrumutat și telefonul.

2. Ducem cutia pe munte, pregătiți să le schimbăm între ele.

Trebuia să așteptăm pînă duminică, fiindcă atunci punea Lester pictura înapoi în cutie, ca s-o poată încărca în camionetă și s-o ducă la Londra luni.

Noaptea aceea, Tom s-a ascuns în atelier, așteptîndu-ne să ieșim, ceea ce nu puteam face pînă cînd nu adormea mama. Mama a stat trează pînă tîrziu. Se apucase de împachetat - unele lucruri aveam să le luăm cu noi, iar altele, să le vindem la tîrgul de vechituri (se apropia super-vînzarea de pe stadionul Dynamo Blaenau). Eu am adormit, dar m-a trezit Minnie.

Ne era teamă să nu ne vadă paznicii. Deodată, mi-am adus aminte de crema de pantofi pe care o cumpărase tata de la angroșiști. Ne-am dat cu ea pe față, ca să nu fim așa vizibili pe întuneric. Era cît pe ce să uităm să-l scoatem pe Tom din atelier.

— Uite, am luat cheștiile astea! ne-a zis el cînd am deschis ușa și ne-a arătat trei măști cu Țestoasele.

Nu mi se păreau niște deghizări prea grozave, dar își dorise dintotdeauna să le poarte, așa că ni le-am pus.

Cutia nu era foarte grea și era ușor să urmărești pietrele albe. Din cînd în cînd se mai auzea cîte o oaie behăind, ceea ce era puțin înfricoșător. Dar am ajuns în vîrf.

3. Schimbăm pictura noastră cu a lor.

— Stai puțin! am zis eu. Cum facem asta? Au o alarmă și...

— Pot să trec eu de alarmă.

— O să trebuiască să folosim viespi, cumva? a întrebat Tom.

— Nicio viespe.

— E bine atunci, a spus Tom. Urăsc viespile.

— Nu, Tom, nu-i bine, pentru că nu se poate, am zis, întorcându-mă spre Minnie. Cum o să treci de alarmă? Cine te crezi, Fugitoidul?

Fugitoidul este un robot, principalul aliat al Țestoaselor în lupta lor cu generalul Blanque pe planeta D'Hoonnib din sistemul planetar Sidayom. Poate să foreze prin piatră.

— N-am nevoie de niciun Fugitoid, a zis Minnie. Nu-mi trebuie decât o pungă de chipsuri.

Și a scos o pungă de chipsuri pe care o luase cu ea.

În noaptea aia, mi-am făcut griji în privința alarmei pînă cînd am ajuns sus pe munte. După ce am terminat de urcat, Minnie a scos punga de chipsuri din haină. În cîteva secunde, s-au auzit oi năpustindu-se de peste tot. Au urmat-o pînă la gardul de sîrmă.

— Ridică-l! a șuierat. Ridică sîrma și lasă cîteva să treacă.

Așa am făcut.

— Așteptați aici, ne-a spus. Mă duc să declanșez alarma.

— Ce?

Dar plecase deja. Ne-am ascuns în spatele unui bolovan mare, cel cu desene. Abia o auzeam îndreptîndu-se spre Tehnodrom, unde Lester ținea picturile.

— A uitat pictura, a spus Tom, văzînd cutia de lemn, care rămăsese cu noi. Mă duc după ea.

— Nu, nu, nu, nu, nu, nu! am spus. Stai să vedem ce-are de gînd să facă.

În clipa următoare, s-a declanșat alarma. Ecoul se auzea dinspre peșteri și stînci, de parcă tot muntele ar fi fost un clopot uriaș, începuseră să licărească niște lumini albastre. Oamenii alergau de colo colo, iar oile o luaseră razna.

Eram îngrijorat. Tom era înspăimîntat. Dar dintr-odată, Minnie a apărut lîngă noi, uitîndu-se la ceas.

Patru ATV-uri au pornit huruind prin întuneric, cu farurile strălucind.

— Două minute, a spus Minnie. Destul de bine.

Două ATV-uri patrolau de-a lungul gardului, uitându-se după intruși. Ne-am ascuns în spatele stîncii. După o vreme, au pornit înapoi spre Tehnodrom și alarma s-a oprit.

— Ai luat pictura?

— Nu încă, a spus Minnie. Așteptăm cam jumătate de oră.

— De ce?

— O să vezi.

Așa că am așteptat, urmărind ce se întâmplă. Bărbații alergau de colo colo cu lanterne în mâini. În cele din urmă, au găsit oile pe care le aduseserăm cu noi. I-am auzit strigînd unii la alții.

— Sunt doar niște oi, ziceau.

Cîțiva au încercat să mîne o oaie spre gard, dar nu părea interesată. Din fericire, nu aveau pungi de chipsuri.

Noi stăteam nemișcați, privind stelele. Văzute de pe munte, erau foarte, foarte strălucitoare. Nu ca-n oraș.

— De ce era generalul Blanque așa de obsedat de Fugitoid? a întrebat Tom.

— Pentru că voia să folosească dispozitivul său de teleportare ca să poată domina galaxia.

— Ah, a spus Tom.

— O să mă duc să declanșez din nou alarma, a zis Minnie. Ideea e să-i facem să creadă că e ceva în neregulă cu ea, ca să ajungă s-o ignore.

A plecat. Cîteva secunde mai târziu, alarma a pornit din nou. S-a repetat aceeași scenă cu bărbații și oile.

— Le-a luat patru minute să iasă cu ATV-urile de data asta, a zis Minnie cînd s-a întors. Devin mai lenți.

A mai declanșat alarma de încă trei ori. De fiecare dată, paznicilor le-a luat din ce în ce mai mult să iasă din colibe. De fiecare dată, am

stat înghesuși în spatele bolovanului, vorbind vrute și nevrute. Am descoperit că Tom știa numele unora dintre stele.

— Aia e Vega, spunea el. Ce bine ar fi fost dacă am fi adus niște ciocolată caldă cu noi. Și aia e Cassiopeia. îngheț.

Și a ținut-o tot așa.

Lumina lunii învelea bolovanul într-o strălucire argintie; liniile desenelor de pe el păreau întunecate ca cerneala. Toate chipurile priveau în aceeași direcție. în sus, spre colț, unde crescuseră mușchii. La ce se uitau? Nu știu de unde mi-a venit ideea, dar am ridicat stratul de mușchi ca să încerc să văd ce e sub el. Brusc, chiar lângă mine s-a auzit un zgomot ca de mitralieră în miniatură. Am lăsat mușchiul și m-am culcat repede la pământ.

— Eu eram, a spus Tom, ținând în mână o lanternă. Este lanterna mea telescopică.

A ridicat și el mușchiul și a îndreptat raza lanternei spre colțul stîncii. Era un desen acolo. Două femei cu părul dat pe spate.

Bărbații se uitau cu toții la femei. Probabil că desenul îl făcuseră bărbații de la carieră, cu mulți ani în urmă.

Cînd Minnie a ieșit a șasea oară, alarma nu s-a mai declanșat deloc. S-a întors zîmbind.

— Au închis-o, a spus. Locul ăsta e complet neprotejat. Poate că ar trebui să luăm și alte picturi.

— Nu.

Ne-am ridicat și am cărat pictura noastră după numere la Tehnodrom. Cînd am deschis ușa, s-a declanșat o altă alarmă. Parcă ne-ar fi pocnit cineva în urechi. A trebuit să îmi mușc buzele ca să nu țip. Am înlemnit. Umbrele noastre se întindeau în iarbă, sub lumina lunii. Erau complet nemișcate, ca niște fosile. Pînă și aburul care ne ieșea din nări părea prea speriat ca să se miște.

Dar nu s-a întîmplat nimic.

Pictura era acolo, în cutie. Am pus-o pe-a noastră jos. Am ridicat-o pe cealaltă. În scurt timp, alarma s-a oprit. Liniștea care a urmat era aproape la fel de rea ca țiuitul de dinainte. Am rămas o vreme neclintiți, cu respirația tăiată. Apoi Minnie a ieșit, iar eu și cu Tom am urmat-o.

Abia cînd am ajuns la gardul de sîrmă ghimpată mi-am spus în gînd: „Douăzeci și cinci de milioane de lire!“.

4. Să punem pictura domnișoarelor Sellwood în rama de la *Floarea-soarelui*.

A fost ideea lui Minnie și trebuie să recunoașteți că era grozavă.

Planul era să scoatem *Floarea-soarelui* din ramă, să o punem pe tînăra doamnă Sellwood în loc și să punem *Floarea-soarelui* în spatele ei. Dacă cineva venea să caute prin casă, s-ar fi putut uita direct la un van Gogh fără s-o știe. Fiindcă ar fi fost ascuns în spatele picturii domnului Sellwood. Genial.

De îndată ce-am coborît de pe munte, am intrat în atelier. Am luat șperaclul, am găsit adîncitura de sub Ț-ul de la NAȚIONALĂ și am deschis cutia. Deasupra era o folie de plastic cu bule de aer. Am dat-o la o parte și ne-am uitat la pictură.

Nu arăta deloc ca pictura noastră după numere.

Crezuserăm că aia era o capodoperă, dar asta... Galbenul era atît de galben, încît aproape că lumina atelierul. Și cu toate că erau doar niște flori, părea o pictură veselă și tristă în același timp. Cum ar putea florile să fie triste? Sau vesele? Și totuși, așa erau. Am stat holbîndu-ne la ea mult timp. Cel mai ciudat era că înghețaserăm de frig cînd am coborît de pe munte, dar, uitîndu-ne la pictura aia, parcă ne încălziserăm lîngă un foc. Avea atît de mult soare în ea! Era ca în prima zi cînd am urcat pe munte și nu mă așteptasem să fie atît de însorit.

Păsările au început să ciripească afară. Era aproape dimineață.

- Avem nevoie de o fotografie, a spus Minnie.
- Ce?
- Ca să dovedim că avem pictura. Pentru negocieri. Am luat camera Polaroid de la Mărie din cameră. Fă-o tu, Tom.
- Dar eu vreau să apar în poză.
- Nu poți. Ar fi o dovadă care te-ar lega de furt.
- Păi și pe voi nu vă leagă de furt?
- Noi nu suntem majori, nu putem face pușcărie.
- Aș putea să port masca mea cu Țestoasele.

Și asta am făcut. Am setat aparatul pe automat și ne-am așezat în fața lui, ținând tabloul și purtând măștile cu Țestoasele. Era o deghizare foarte proastă. Nu există decît o singură persoană în Snowdonia cu atîtea măști cu Țestoase și toată lumea știe cine e.

Am desfăcut spatele ramei. Am scos pictura. Vopseaua era foarte roasă și mi-era teamă că avea să înceapă să se cojească. Minnie a lăsat pictura domnului Sellwood să cadă în ramă. Trebuia să pun *Floarea-soarelui* chiar deasupra ei, dar îmi era teamă că vopseaua s-ar fi frecat de partea din spate a celuilalt tablou.

— Pune niște șervețele sau ceva.

Tata avea o rolă mare de șervețele, pe raftul cu săpunul. Am captușit spatele celeilalte picturi cu ele și apoi am pus *Floarea-soarelui* deasupra. După aceea am închis-o la loc.

- Gata, a spus Minnie. Jaful perfect.
- Și-acum ce mai facem? a întrebat Tom.
- Acum așteptăm.

7 IULIE

Mașinile de azi

CAMIONETĂ COMBI ALBĂ - în trecere

BMW M5 NEGRU CĂRBUNE domnul Lester, în Investigație

Vremea: n-am băgat de seamă

Observație: COMPANIILE DE ASIGURĂRI TIND SĂ SE SPECIALIZEZE

Asta a fost luna. Camioneta albă a trecut prin fața atelierului. Lester a venit imediat după ea, în propria lui mașină. Ne-a făcut cu mâna și ne-am zis: „Uite-o cum se duce!“.

— Iată, a zis Minnie. Am făcut o treabă bună.

— Pictura după numere e în drum spre Londra.

Brusc, s-a auzit un țipăt teribil de la etaj.

— Ce-a fost aia?

Din cine știe ce motiv protestesc, am crezut că are de-a face cu jaful - că poate poliția tocmai a dat buzna pe ușă sau ceva. Țipătul s-a transformat în urlete, însoțite de obiecte aruncate peste tot. Era Mărie. O supărase ceva.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, a spus Minnie. Haide, să mergem la școală.

M-a strecurat afară din casă și am fugit spre școală.

În mod normal, când mergem la școală, eu și Minnie o luăm separat. De data asta, am rămas împreună toată ziua. De parcă am fi fost îngrijorați că unul dintre noi va da în vileag toată povestea. Minnie și-a petrecut întreaga zi zîmbind cu gura pînă la urechi. Era mulțumită că devenise în sfîrșit un maestru infractor. Atît de fericită era, că a început să fredoneze în ora de matematică. Domnișoara Stannard i-a spus să înceteze și ea n-a făcut decît să zîmbească, un zîmbet ca de *Mona Lisa*, ca și cum și-ar fi spus în sinea ei: „Cum ar putea cineva să-i spună unui maestru infractor să nu mai fredoneze...”

Cînd am ajuns acasă, mașina lui Lester era parcată pe iarbă, de cealaltă parte a porții care dă spre munte. Tocmai se întorsese de la Londra. Părea

să fi condus fără oprire. Deși BMW-ul avea scaune ergonomice și permitea un control excelent al vitezei pentru călătorii lungi, tot părea obosit.

— Rămîi calmă, i-am zis lui Minnie. Probabil a aflat pînă acum că a dispărut, dar n-are de ce să creadă că am luat-o noi.

— Ia ziceți, unde e? a întrebat Lester.

— Ce să fie? am zis eu.

— Nu i-am spus nimic mamei voastre fiindcă n-am de gînd să-i fac mai multe probleme decît are. Dați-mi imediat pictura înapoi și n-o să mai vorbim despre asta!

Se uita fix la mine, dar eu nu puteam să-l privesc în ochi.

— Speram să primim o recompensă, a spus Minnie.

— O recompensă? a întrebat Lester. Recompensa o să fie că n-o să mergeți la pușcărie.

— Suntem prea mici să mergem la închisoare.

— în cazul ăsta, mama și prietenul vostru Tom. Ei pot merge la închisoare.

Mi s-a tăiat respirația.

— Nu, stai, am spus... E în regulă, o să...

— Poliția știe? a întrebat Minnie.

— Eram acolo cînd au deschis cutia. Era să leșin. Din fericire pentru voi, am avut suficientă prezență de spirit să inventez o poveste despre un proiect artistic comunitar. Pînă acum numai eu știu. Dați pictura înapoi imediat și poate că tutorii voștri legali n-o să meargă la închisoare.

— Bine, am spus, și tocmai aveam de gînd să mă duc s-o iau, cînd Minnie m-a oprit.

— E ascunsă, a zis Minnie.

E în perfectă siguranță. Dar o să avem nevoie de ceva timp.

— Aveți timp. Dar numai puțin. Ați înțeles?

— Sigur, a spus Minnie. Și ce fac cu cealaltă pictură?

- O s-o expună. Pentru toată săptămîna.
- Sfinte Sisoe! a zis Minnie.

Măi să fie!

- Niciun „măi să fie“! a spus

Lester. Dați înapoi pictura! Aveți idee cît de fragilă e?

- Ați făcut oferta, a spus Minnie. O să ne gîndim la ea.

Mai citisem despre oameni care mijesc ochii cînd se înfurie, dar pînă atunci nu văzusem așa ceva. Ochii lui Lester arătau ca niște mici lame tăioase și mînioase.

S-a urcat înapoi în mașină, dar a coborît geamul și s-a uitat la mine.

— Dylan, vreau să-mi cer scuze, a spus, ceea ce era puțin ciudat. Pentru că te-am supraestimat. Am avut o părere foarte bună despre tine. M-am înșelat. N-ar fi trebuit să-ți arăt niciodată picturile alea, n-ar fi trebuit să le arăt nimănui.

Și cu asta, a plecat.

- De unde a știut că suntem noi? am întrebat.

— Face parte din plan, a spus Minnie. M-am gîndit că nu e bine să furi o pictură dacă nu știe nimeni că e furată. Așa că în loc să pun *Floarea-soarelui* acolo, am pus unul dintre colajele Măriei. De-aia țipa azi-dimineață, fiindcă îi luasem colajul.

- Ce colaj?

— A făcut un colaj. Știi tu, cum a făcut cu cheștiile din revista aia *glossy*, numai că altfel.

- Și ai pus colajul ei în locul picturii lui van Gogh?

— Da, și acum e în Galeria Națională. O să se înveselească să audă despre asta.

— Daaa, mai că nici nu-mi mai pare rău c-o să mergem la închisoare.

- Pot să-ți împrumut stiloul?

I-am dat stiloul, cel cu numărul lui Barry scris pe el. A scos telefonul

lui Mărie și a început să formeze numărul.

Sus, Mărie încă jelea.

Minnie a intrat în casă. M-am dus după ea.

— Ce faci? am întrebat-o.

— Dacă prietenul tău Lester nu vrea să se joace, știu pe cineva care vrea. La urma urmei, compania de asigurări e cea care plătește dacă nu se găsește pictura, nu galeria. Compania de asigurări are toate motivele să verse banii. Alo?

Îi răspunsese.

— Bună ziua. Sunt Minnie de la atelier. Am vrea să ne întâlnim să discutăm.

Ne-am întâlnit cu ei în pavilion. Au parcat XJ-ul lor 4.2 direct pe posibilul teren de golf și au coborât din mașină.

— E despre Mini? a întrebat Barry.

— Să știți că nu mai avem chef de prostii, a zis Tone.

— Puștiul ăsta, a adăugat Barry, arătând spre mine, mi-a zis că taică-său lucrează la Diggermania. Dar a plecat de-acolo de câteva zile. Nu l-a mai văzut nimeni de-atunci.

— Așa că nu ne mai faceți să pierdem timpul.

Eram așa surprins să aud despre tata, că am și uitat să-mi fie teamă de ei. Oricum, Minnie era cea cu adevărat înfricoșătoare.

— Nu ne pasă de Mini, a spus. V-am chemat pentru asta...

I-a arătat poza în care apăream deghizați, cu *Floarea-soarelui* în mână.

Barry s-a uitat la fotografie îndeaproape. Părea nedumerit. Tone s-a uitat și el de aproape. El părea și mai nedumerit.

Tone l-a privit pe Barry, Barry l-a privit pe Tone. Amândoi m-au privit pe mine, iar eu m-am uitat la Minnie.

— Este *Floarea-soarelui* de Vincent van Gogh, a spus Minnie. A fost furată weekendul ăsta de la galerie. Știm unde este. Și o să vă spunem, în schimbul unei recompense frumoase.

Barry și Tone s-au privit din nou.

— Foarte interesant, a spus Tone.

— Dar ce-are a face cu noi? a întrebat Barry.

— Păi, dacă nu o returnăm, compania de asigurări va trebui să plătească douăzeci și cinci de milioane de lire. Compania dumneavoastră ar putea să economisească zeci de milioane. Vreți să faceți o înțelegere?

— Nu chiar, a zis Barry, fiindcă nu e compania noastră de asigurări. Este o altă companie de asigurări. Companiile de asigurări tind să se specializeze în ziua de azi. Noi suntem specializați în ateliere auto din mediul rural cu program prelungit, stații de service, chestii din astea. Nu colecții naționale de artă. Asta e mult peste ceea ce putem noi face.

— O, a zis Minnie.

Și atunci mi-am adus aminte că, deși devenise infractor desăvârșit, era totuși doar o fetiță.

— Deci...

Barry și Tone râdeau.

— Deci voiați să încercați și voi o mică figură cu asigurarea, da? Exact ca tatăl vostru. Aveți fărădelegea în sânge, așa-i?

Mie mi-era de ajuns. M-am întors și am plecat. Minnie a venit după mine. Avea să-nceapă să plîngă. Barry a chemat-o înapoi.

— Ignoră-l, i-am zis.

— Aș putea să fac ceva pentru voi, dar ca liber-profesionist, a zis el.

— Da, am putea s-o facem ca liber-profesioniști.

— O să fie o recompensă când se-aude de chestia asta. Am putea să vă luăm toată treaba de pe umeri, să predăm noi tabloul și să împărțim banii cu voi. Ce ziceți?

Minnie arăta de parcă ar fi întrebat-o dacă vrea să-și serbeze de două ori ziua de naștere.

— Țasta e un da? Cît să fie? 70-30? Probabil că o să ofere o sumă de șase cifre, atîta vreme cît povestea nu ajunge în ziare. Dacă aude lumea

că au de făcut o plată așa de mare, asta le afectează acțiunile. Dacă nu spuneți nimănui, vă pot face rost de... nu știu... cam douăzeci de mii.

— Douăzeci și cinci, a plusat Minnie.

— S-a făcut.

— Țasta e un scont, a zis ea, dându-le fotografia. Pictura o primiți când ne dați banii.

*

În seara aceea, când făceam curățenie, am întrebat:

— Dar dacă suntem prinși?

— Maeștrii infractori nu sunt prinși. Uită-te la Vincenzo! Au trebuit să inventeze știința amprentării ca să-l prindă.

— Ce-ai zis?

— Nu l-au prins decât după ce s-a inventat amprentarea.

— L-au prins?

— Păi da, în cele din urmă.

— Nu mi-ai spus niciodată că l-au prins.

— Nu. Am sărit peste partea asta în mintea mea.

-Ah.

-Ah.

9 IULIE

Mașinile de azi:

ROVER 3500 V8 domnișoarele Sellwood

BMW M5 NEGRU CĂRBUNE - Lester, eu, Minnie, Max, jumătate din Galeria Națională și domnișoara Stannard

Vremea: plouă

Observație: O FIGURINĂ SPLINTER DE COLECȚIE CU ȘAIZECI ȘI ȘAPTE DE PUNCTE DE ARTICULAȚIE

Aranjamentul pe care l-a făcut Minnie cu Barry și Tone era următorul: mama avea de gând să ducă toate lucrurile care nu ne mai trebuiau la

super-tîrgul de pe stadionul Dynamo Blaenau de miercuri seara, care se ținea pe terenul de rugby. Noi trebuia să stăm acasă și să avem grijă de Max. Barry și Tone ne sunau să ne dea banii, iar noi aveam să le dăm pictura.

De întîmplat, s-a întîmplat altceva: am ajutat-o pe mama să încarce toate cutiile în mașină. Tocmai cînd era pe punctul să plece, s-a auzit claxonul unei mașini de cealaltă parte a porții. Erau domnișoarele Sellwood. M-am dus să le deschid.

— N-ați plecat încă, Dylan?

— Nu, nu încă.

Au coborît din mașină.

— Am închis, doamnelor, le-a zis mama. Nu am benzină deloc, dacă asta căutați.

— O, nu, nu, nu, a liniștit-o Edna. Am văzut că puneți totul în cutii și ne-ați inspirat și pe noi să facem la fel. Ia uitați!

Aveau o cutie pe bancheta din spate, cu viniluri vechi și o lampă.

— Mergem la tîrgul din Blaenau ca să vindem mărunțișurile astea.

— înțeleg.

— Și dacă tot mergem, ne întrebam dacă ne puteți înapoia pictura.

— Ce pictură?

— Cea făcută de tata. Cea cu Elsa.

Eu și Minnie ne-am uitat unul la altul. Ne gîndeam la același lucru. „Nu se poate!”

— A, da, sigur, mă duc s-o iau chiar acum, a zis mama.

— O aduc eu! am zis în același timp cu Minnie.

Ne gîndeam că poate aveam timp să scoatem *Floarea-soarelui* din ramă.

— Stați voi cu copilul și mă duc eu. Nu vreau să mă înțelegeți greșit, e o pictură foarte frumoasă, dar a avut un efect foarte neplăcut asupra lui Mărie. Sunt bucuroasă că o luați.

Și a plecat.

— Dar n-aveți de gând să o vindeți, nu? a întrebat Minnie.

— La urma urmei, nu ne e de niciun folos, a spus Edna. Elsa nu poate s-o vadă, iar eu m-am săturat să mă uit la ea. La ce mi-ar mai trebui un portret al Elsei când mă uit la Elsa cea adevărată toată ziua, fie că-mi place, fie că nu?

Avea dreptate.

— Tabloul ăsta a fost întotdeauna motiv de ceartă între noi. De ce a pictat-o pe ea și nu pe mine, asta n-o să știu niciodată. Oricum, asta e, scăpăm de el.

Mama a ieșit și le-a dat pictura.

Și uite-așa s-au dus la super-tîrgul de pe stadionul Dynamo
Blaenau cu neprețuitul nostru van Gogh în portbagajul Roverului.

Zece minute mai târziu, a plecat și mama.

Eu de-abia mai puteam să leg două vorbe.

— Ce-o să ne facem? am întrebat într-un sfîrșit.

— Nu putem rămîne aici, asta e clar.

— De ce nu?

Planul meu era să mă bag în pat și să-mi trag cuvertura peste cap.

— Pentru că atunci când o să ajungă Barry și Tone, o să ne omoare.

— Aha.

— N-are nimic. Fiecare plan bun are o marjă mare de eroare. Trebuie doar să profităm de ea. Iată ce-o să facem.

Mergem la tîrg, cumpărăm pictura, o aducem înapoi și totul o să fie bine.

— Dar dacă o vînd pînă ajungem noi acolo?

— Hai să minimizăm această posibilitate

— Cum?

— Pornind odată la drum!

În autobuz ne-am întâlnit cu Jade Porty. I-a zîmbit lui Max și l-a gîdilat pe bărbie, ceea ce nu-i plăcea cîtuși de puțin. Apoi, cu o voce de copil, ne-a întrebat, ca și cum ar fi vorbit cu el:

— Undi ni ducem noooi? La super-tîrgul din Blaenau?

— Da.

— Căutați chilipiruri, ha? s-a prefăcut ea interesată.

Insinua că mergem acolo pentru că suntem săraci. Aș fi vrut să-i spun: „Nu, de fapt mergem acolo ca să cumpărăm un van Gogh de douăzeci și cinci de milioane“, dar n-am făcut-o.

Evident c-a trebuit să o evităm pe mama cînd am ajuns pe terenul de rugby. Dar a fost ușor, pentru că nocturnele lăsau zone întinse de penumbră pe tot terenul.

Am găsit mașina domnișoarelor Sellwood și am văzut că pictura era încă acolo. Planul decurgea din nou cum trebuie. Dar păcat că domnișoarele Sellwood voiau douăzeci de lire pe pictură și noi nu aveam decît o bancnotă de cinci.

— Are o valoare sentimentală enormă pentru noi, înțelegi, a spus Edna. Așa că n-o putem vinde pentru mai puțin. În plus, am pus ochii pe suportul ăla de prăjituri Wedgwood de-acolo. Așa că am nevoie de bani.

Minnie a negociat cu ele.

— Vă putem da un scont de cinci lire și vă dăm restul cînd îi avem.

— Mi-ar plăcea, Minnie.

— Minunat.

— Dar nu putem face mereu ce ne place, nu? Dacă aș face asta, n-aș avea destui bani pentru suportul de prăjituri, și-atunci ce s-ar mai alege de lumea asta?

Lui Minnie i-a dat prin minte să-l sune pe Tom și să-i spună să aducă banii.

— Pune-o pe maică-ta să te aducă cu mașina aici, i-a zis. Avem nevoie de ei chiar acum.

Tom a zis că vine imediat.

Ne-am ținut pe lângă mașini, încercînd să nu ne lăsăm văzuți de mama. Majoritatea erau break-uri și mașini de teren, dar era și o mașină veche și interesantă, un Morris Traveller, care părea făcută din lemn. Oamenii vindeau lămpi, veselă și baterii de mașină. O femeie vindea reproduceri după toalete victoriene.

L-am văzut pe Tom.

— Slavă cerului! a zis Minnie.

Tom traversa terenul cu pași mari, dînd bucuros din mîini. Numai că nu-și flutura doar mîinile. Flutura și-un soi de păpușă. O ținea sus ca s-o vedem și noi. Era o figurină Splinter - gurul Țestoaselor.

— Cu șaizeci și șapte de puncte de articulație.

Radia de fericire.

— Începusem să cred că nici nu există. Am căutat-o toată viața.

Era mișto, să fiu sincer. Chiar avea privirea aia vagă a lui Splinter.

— De unde ai luat-o? a întrebat Minnie.

— De-acolo. De la tipul cu Skoda.

— De-asta îmi era teamă. Cît a costat?

— Șaptesprezece lire și nouăzeci și nouă de penny.

— Și cîți bani mai ai?

— Două lire și un penny.

N-avea rost să-i mai explicăm. Era atît de bucuros cu figurina lui, că n-ar fi fost corect să-i stricăm momentul.

Atunci a apărut și Jaguarul pe teren. Barry și Tone au coborît, uitîndu-se în jur.

— O ultimă încercare, a spus Minnie.

Ne-am strecurat prin fața mașinilor și ne-am oprit chiar lângă portbagajul domnișoarelor Sellwood, ca să stăm cu ochii pe pictură. Barry

și Tone tocmai treceau pe lângă noi, când Minnie a ieșit înaintea lor.

— Unde sunt banii? i-a întrebat.

— Ce?

— Nu-mi dați banii, nu primiți pictura.

— N-am de gând să-ți dau douăzeci și cinci de mii de lire sub niște nocturne, într-un loc aglomerat, a spus Barry. Ce căutați aici, oricum? Ați spus că ne vedem la voi acasă.

— Scuze, avem grijă de copil.

A arătat spre Max.

— Soră-ta ne-a speriat de era să murim. Fata aia știe să zbiere, nu glumă!

— A exersat mult. Avem nevoie de bani.

— Nu.

— Nu pe toți. Un avans. Ca semn de bună-credință. Altfel nu vedeți pictura.

— Cît vreți?

Minnie s-a uitat la portbagaj. Pictura era încă acolo. — Douăzeci de lire, a spus.

— Douăzeci de lire! s-a scandalizat Barry.

— Douăzeci de lire! s-a scandalizat și Tone.

— De ce vă mirați? a întrebat Tom. Noi vorbim serios.

— Bine, bine, a spus Soni. Ce altceva mai vreți? O pungă de alune? Niște chipsuri?

— Doar dați-ne banii!

Barry a scos un teanc de bancnote din buzunar și a luat o hîrtie de douăzeci.

— Așteptați aici, a zis Minnie, luînd-o.

Am pornit în fugă spre ghereta domnișoarelor Sellwood.

Am ajuns chiar când Lester ridica pictura și pleca cu ea în mână.

Am înlemnit amândoi. Știam că Barry și Tone sunt cu ochii pe noi. Fără să mă gândesc la ce fac, am strigat după Lester.

— Hei!

S-a întors, ne-a văzut, după care și-a întors din nou privirea.

Ne-a ignorat complet. M-am gândit de câte ori se bucurase să mă vadă. Ce păcat că nu era așa și acum!

M-am uitat la portbagajul domnișoarelor Sellwood. Poate că era o greșeală. Poate că era o altă pictură. Nu, dispăruse, era clar. Acolo unde mai înainte fusese pictura, acum domnișoara Elsa stătea pe bara mașinii, obosită.

— Vreau la mama, a spus Minnie.

Cum spuneam: pentru că e un geniu, uiți că e fetiță.

— Unde e? Unde e mama?

Căuta portbagajul mamei cu privirea. Am prins-o de braț.

— Mama are deja destule pe cap, i-am zis. Hai!

Și am pornit după Lester. Știam că avea să fie stînjenitor. Știam că s-ar putea să nu meargă. Dar știam că e treaba mea să rezolv situația asta fără s-o mai deranjez pe mama. Ne-am grăbit prin mulțime. Lester mergea destul de încet. îl încetinea tabloul.

Dar pe Barry și Tone nu-i încetinea nimic. Au rămas în spatele nostru tot timpul, urmărindu-ne. Nu se apropiau prea tare. Nu erau siguri dacă să aibă încredere în noi sau nu. N-ar fi avut niciun rost să încercăm să scăpăm de ei. Max le tot făcea cu mâna, țipînd:

— Hei! Bună!

L-am ajuns pe Lester din urmă când s-a oprit la mașină.

— Salut, i-am zis, dar nu mi-a aruncat nicio privire.

Așa că am făcut cel mai greu lucru din toate timpurile.

— Quentin, i-am zis.

A întors privirea.

Am zîmbit și m-am uitat peste umăr. Încă erau acolo.

— Te întorci pe munte? Ne-ai putea duce cu mașina?

Părea puțin surprins.

— Te rugăm, a zis Minnie.

— O să-ți dăm pictura înapoi, am adăugat eu.

Tot n-a răspuns. A pus tabloul în portbagaj, a deschis ușa din spate și ne-a făcut semn să urcăm. A închis-o și s-a auzit zdupul ăla satisfăcător, dar tot nu ne-a vorbit. Bănuiesc că dacă furi o pictură de douăzeci și cinci de milioane de lire de la cineva, e normal să fie puțin supărat pe tine. Oricum, scaunele de piele erau complet bestiale și noi eram în siguranță. Cel puțin pentru moment. I-am văzut pe Barry și Tone holbîndu-se la noi cînd a pornit mașina. Minnie le-a făcut cu mîna. Aș fi vrut să n-o facă, fiindcă au mîrîit la noi și două minute mai tîrziu am primit un mesaj: „Stați k vedeți voi!“.

Eram atît de bucuroși să fim în mașină, că nici măcar nu văzuserăm că domnișoara Stannard era pe locul din față, fără pantofi în picioare.

— ■ Bună seara, copii! a spus.

Mîncă un Twix. Nouă nu ne-a dat.

— Aveam de gînd să mergem pînă la Bala, dar pe Quentin l-a apucat o pasiune bruscă pentru chestii cu Țestoasele Ninja, a zis ea, arătîndu-ne o carte pe care o cumpărase Lester.

Era un almanah vechi cu Țestoasele. De ce-l cumpărase? Lester i l-a luat din mînă și l-a pus în suportul de hartă ergonomică dintre cele două scaune din față. Tot nu vorbea cu noi. Deși Max începuse să cînte „Mașina! Mașina! Mașina!“ la nesfîrșit. De obicei cînt și eu cu el, dar acum îmi era prea rușine, așa că în cele din urmă s-a oprit.

Minnie se simțea bucuroasă și isteată, pentru că avea impresia că-i trecuse glonțul pe la ureche.

— Vă place pictura domnișoarei Elsa? îl întrebă ea.

— Nu chiar.

— Tînăra aia simpatică chiar este domnișoara Elsa? interveni domnișoara Stannard.

— I-a făcut tatăl ei portretul cînd era mică, a zis Minnie.

— Nu e adevărat, a spus Lester, fără să-și ia privirea de la drum (A496). Pictura se numește *Prizoniera grecoaică*. A fost pictată în 1863 de Henriette Browne. Era una dintre cele mai faimoase picturi din galerie. A dispărut în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, ultima oară cînd picturile au fost evacuate în carieră. Bănuiesc că a furat-o un Sellwood de demult, din cine știe ce motiv.

— De ce să bănuiești asta? a întrebat domnișoara Stannard. De ce să nu bănuiești că pictura a fost lăsată în urmă de muncitorii buni de nimic de la galerie și că domnul Sellwood a salvat-o pentru binele națiunii?

— Fiindcă n-a salvat-o pentru națiune, a ținut-o în bucătărie.

— Măi să fie! a izbucnit Minnie. Bunicul Sellwood era bandit. A comis furtul perfect. De-asta are Manod o rată atît de mică a infracționalității. Fiindcă suntem atît de buni la nelegiuiri, că nu ne prinde nimeni.

— Pe mine nu mă surprinde că furtul și minciuna fac parte din cultura locului, a spus Lester.

— Mulțumesc, Minnie, a zis domnișoara Stannard. Mulțumesc mult. Minnie s-a uitat la munte și a zîmbit.

— Asta trebuia să scriem pe indicatorul ăla. „Manod, bine ați venit în ținutul bandiților“.

Dar nu asta era ideea. Eu nu mă puteam gîndi decît că fata din pictură nu era domnișoara Elsa și că tatăl ei nu îi făcuse portretul.

Cînd am ajuns la atelier, Lester a oprit mașina.

— Cred că ne înțeleseserăm că acum veți returna pictura, a spus Lester.

— în regulă, a zis Minnie. Sunteți gata...?

Dar i-am făcut semn să tacă.

— Ce-o să faci cu ea? am întrebat.

— O s-o încui sus în peștera mea și n-o să mai fac niciodată greșeala de a lăsa oameni să vină s-o vadă. Le arăți oamenilor artă și ei nu văd decât bani. Unde e?

— Vrem să faci ceva mai întâi, am spus eu.

— Nu prea am chef să mă târguiesc.

L-am convins pe Lester să vină cu pictura în casă. A fost puțin cam deprimant. Toate cărțile și majoritatea hainelor erau în cutii puse grămadă în camera din față.

— Sus, am zis.

Aveam fotografii cu noi în vacanță în rame mici de-a lungul scării, pe perete, dar mama le dăduse jos și acum se vedeau niște pătrate albe unde stătuseră.

Eram în dreptul camerei lui Mărie. Am bătut la ușă.

— Mori! a zis.

— Mărie, e Lester, am zis eu. Vrea să-ți spună ceva.

I-am cerut lui Lester să-i spună despre pictură.

— Creația ta... Colajul tău cu fotografiile cu bebelușul... Da, cei de la Galeria Națională cred că este un proiect local și l-au expus. Atrage mai mulți vizitatori decât Melendez, de fapt. E ridicol, dacă te gîndești, dar asta e. Are mare succes și e foarte căutat, deși nu par să fie decât niște poze cu bebelușul. Așa am știut ce...

— Nu-mi pasă, a strigat Mărie.

— Nu, nu colajul ei, am zis. Pictura asta.

Lester părea încurcat.

— Are altceva să-ți zică, am strigat eu prin ușă. Ceva despre pictura domnișoarelor Sellwood. Nu e Elsa în pictură.

În cameră s-a lăsat o tăcere prelungă.

Într-un sfîrșit, ușa s-a deschis și Mărie a tras cu ochiul afară. Părea să fi

plîns o lună întreagă. Avea ochii roșii și pielea uscată. A văzut pictura și a bodogănit la ea. Am crezut că o s-o lovească cu piciorul.

— Stai, stai! Nu e ea. Nu e domnișoara Elsa. N-are nimic de-a face cu ea.

— Atunci cine e?

M-am uitat la Lester. Nu se poate abține. Chiar și când e supărat, tot îi place să țină lecții. Și-a dres vocea și a început. — E o întrebare foarte bună. Numele modelului era Maria Pasqua. A fost destul de faimoasă o vreme. După cum vedeți, era extraordinar de frumoasă.

— Nu era înrudită nici măcar de departe cu domnișoarele Sellwood?

— Nu, nici măcar de departe. Era din regiunea Abruzzi, Italia, dintr-o familie de țărani. Familia ei era extrem de săracă și când li s-a născut această fiică, au văzut în ea o ocazie de a-și îmbunătăți condiția. Tatăl ei a dus-o la Roma. Pe-atunci se obișnuia ca oamenii cu fizionomii interesante să aștepte pe Treptele Spaniole, în speranța că artiștii îi vor angaja drept modele. Era acolo un bătrîn cu o barbă mare care era adesea angajat drept model pentru Dumnezeu, o mulțime de femei tinere care au ajuns să fie Fecioara Maria și

tot așa. Când a apărut fata asta, toată lumea voia s-o picteze.

— Ca ce?

— Ca nimic, de fapt. Era pur și simplu foarte frumoasă, după cum puteți vedea. Aproape toată lumea a pictat-o în epoca aia. Și când a venit vremea expozițiilor, toate picturile cu mica țărăncuță au fost cumpărate.

— Și a devenit foarte faimoasă?

— Mi-e teamă că e mai complicat de-atît. O contesă englezoaică s-a îndrăgostit de chipul ei și a încercat să cumpere una dintre picturi, dar a ajuns prea târziu. Așa că în schimb a cumpărat fata.

— Ce? am spus cu toții.

— L-a chemat pe tatăl fetei și i-a spus că îi va oferi copilului o educație și o viață mai bună dacă era de acord să n-o mai vadă niciodată.

Familia era săracă. Nu sunt sigur dacă tatăl a înțeles tot ceea ce i-a spus contesa, dar a fost de acord.

— Și cu fata ce s-a întâmplat? a întrebat Mărie.

— A plecat cu contesa, gândindu-se că o să fie modelul ei în după-amiaza aceea, și după aceea nu și-a mai văzut familia și țara niciodată.

Ne-am holbat la imagine, gândindu-ne că atunci când fusese pictată, fata nu știa că aveau să i se întâmple toate lucrurile astea. Până și Max era tăcut.

— Dar ce s-a întâmplat după aceea? a zis Mărie.

— Cred că tatăl i-a scris destul de des, a zis Lester, dar fata n-a primit niciodată scrisorile. A trăit până la bătrânețe.

— Ce s-a întâmplat cu fața ei, vreau să spun, a adăugat Mărie.

— Ah, a spus Lester, a fost mereu frumoasă. S-a căsătorit, a făcut copii, și ei au fost frumoși la rîndul lor.

— Desigur! a zis Mărie, privind-o. Firește! A făcut copii! De ce n-ați spus așa?

L-a îmbrățișat pe Lester și l-a pupat. Apoi i-a pupat pe Max și pe Minnie. M-ar fi pupat și pe mine, dacă aș fi lăsat-o. A coborît la parter, îndrugînd verzi și uscate, cum făcea ea de obicei, pentru ca apoi să-i spună lui Lester:

— Știți, am stat încuiată în camera aia de săptămîni întregi din cauza picturii ăleia și acum aceeași pictură... m-a eliberat. Mulțumesc, Lester!

— Quentin.

— Mulțumesc, Quentin!

îmi dădeam seama că începe să fie din nou vesel. Mărie l-a întrebat dacă vrea să rămînă la ceai, dar el a spus că are niște afaceri. S-a întors spre mine și spre Minnie.

— Pictura e la tine de mult! i-a zis Minnie. Am ascuns-o în spatele celeilalte. E în rama aia. Poți să verifici dacă nu ne crezi.

A verificat. A scos *Floarea-soarelui* tocmai cînd intra mama pe ușă. Și am stat cu toții în fața picturii o vreme, de parcă ar fi fost un foc la care ne

încălzeam. Mama a stat acolo cel mai mult.

— Te face să te simți de parcă nimic altceva n-ar mai conta, a spus ea.

L-am condus pe Lester la mașină.

— De ce-ați făcut-o? m-a întrebat. Ați plănuit-o de la bun început?

— Nu, chiar mi-au plăcut picturile, deși nu știam nimic despre ele. Tuturor le-au plăcut.

Apoi i-am povestit despre tipii de la asigurări și cum ne-au mărit asigurarea din cauza galeriei.

— O, asta era? Ar fi trebuit să vii să-mi spui. Am un mic fond pentru relații cu comunitatea. Sunt sigur că aș putea să acopăr suma pentru voi. O să te anunț.

A plecat, iar eu mi-am spus: „De ce nu ne-am gândit la asta de la bun început?”

Imediat după asta, domnișoarele Sellwood au venit și ele și le-am deschis poarta. Domnișoara Edna părea chiar veselă.

— Am făcut o sută de lire! a zis. închipuie-ți!

Dar Elsa stătea tristă, ca o jucărie stricată.

— E supărată fiindcă a crezut că tata a pictat-o pe ea. I-am spus să nu fie prostuță, ce rost mai are, dacă tot nu poți să vezi tabloul? îi spuneam lui Dylan cât de prostuță ești, Elsa.

Noaptea aia, în pat, am primit un mesaj pe telefonul lui Mărie. Spunea: „RT și AB sunt un cuplu. E oficial.” Mi-a luat zece minute să-mi dau seama că nu este vreun mesaj codat de amenințare de la Barry și Tone. Era doar cineva din clasa lui Mărie, care dădea bîrfa mai departe. Dar când mi-am dat seama de asta, eram deja prea treaz ca să mai adorm la loc. Am stat așa, gîndindu-mă, și cu cît mă gîndeam mai mult, cu atît era mai evident

că totul se întâmplase din vina mea. Totul fusese din vina mea, începînd cu Fordul Siesta al domnișoarei Stannard. Le spuseseam lui Barry și lui Tone despre Mini. Le spuseseam unde e tata. Le spuseseam pînă și de jaf. Ce-i drept, fusese planul lui Minnie. Dar ea e surioara mea. Eu sunt fratele ei mai mare. Frații mai mari n-ar trebui să le lase pe surorile lor mai mici să se implice în spargerii din astea, nu? Frații mai mari ar trebui să aibă grijă de surorile lor mai mici. Și cine ar trebui să aibă griji de frații mai mari? Tații. Oare unde era al meu?

10 IULIE

Mașinile de azi:

TAXI

JAGUAR XJ 42 V8 SOVEREIGN Barry și Tone

Vremea: însorită

Observație: ZEBRELE SUNT IMPROBABLE, DAR NU IMPOSIBILE

Unul dintre motivele pentru care nu cred că se pot comite crime perfecte este pentru că planurile nu funcționează niciodată. Fiindcă intervin mereu tot felul de lucruri. Pînă și Vincenzo Perugia a fost prins în cele din urmă. Uitați-vă la Minnie. A avut un plan A. Apoi a ajuns la planul B, dar nici ăla n-a mers. Și uitați-vă la mine: am stat treaz toată noaptea plănuiind ce să fac cînd aveau să vină Barry și Tone. Am auzit o mașină intrînd în curte la prima oră. Știam că ei erau. Mi s-a făcut rău. Dar am coborît din pat și m-am dus la ușa din față. Nu știam ce-ar trebui să fac. Știam doar că eu trebuia s-o fac, nu mama.

Am deschis ușa.

Dar nu erau ei. Nu era Jaguarul. Era un Mondeo (viteză maximă 195 km/h). Primul lucru pe care l-am observat a fost că avea o zebra pe scaunul din față, de lîngă șofer. O zebra de pluș, din alea mari și pufoase. Ușa din spate s-a deschis și din mașină a coborît tata. L-a plătit pe șofer și

taxiul a plecat.

N-o să vă plictisesc cu partea asta, că nici n-a spus mare lucru. Doar a făcut un semn spre zebra și a zis:

— E pentru Max.

— încă doarme.

— Atunci n-o să-i trezim. Așa că ne-am jucat puțin cu mingea, pînă cînd s-au trezit și ceilalți.

Cît am luat noi micul dejun, Max s-a jucat cu zebra. O împingea pe podea, făcînd „vruum-vruuum“.

— Cum au mers lucrurile? a întrebat tata.

— Am avut niște probleme cu asigurarea, am zis, dar le-am rezolvat.

Mama m-a privit nedumerită. I-am zis că-i povestesc mai tîrziu.

— A, și mai e ceva: eu și Mărie am învățat să schimbăm uleiul.

— Ce te-a adus acasă? a întrebat mama.

— Am fost o vreme în Harlech, dar am zis să plec mai departe. Am fost să văd noul baraj. Am fost în Londra. Am auzit despre o pictură de la Galeria Națională care avea ceva de-a face cu Manod. M-am dus s-o văd și m-a convins să mă întorc.

Poate că n-ați văzut pictura lui Mărie. Nici eu n-o văzusem pînă atunci. Dar am văzut-o pe perete, la noi în casă, cînd au adus-o înapoi. Toată lumea spunea că arăta și mai bine la Galeria Națională, unde era singura pictură.

— Nu aveau nevoie de alte picturi, spunea tata. Cînd ai chestia asta pe perete, la ce altceva ai mai vrea să te uiți?

Pictura e, de fapt, un colaj din treizeci și cinci poze polaroid cu Max. Sunt puse toate una lîngă cealaltă, așa cum sunt cuvintele pe o pagină de carte, cu data în care au fost făcute trecută în colțul din stînga jos. Una pentru fiecare zi din cele treizeci și cinci. Arată toate cam la fel. Numai că

în prima are părul lung și cârlionțat, ca de bebeluș, de care uitasem cu totul. La început, e un bebeluș. La sfârșit, e ca un băiat mic. Dacă faci un pas înapoi nu vezi decît treizeci și cinci de fotografii similare. Dacă te apropii și te uiți cu atenție, începi să vezi diferențele. Ți se pare că vezi timpul schimbîndu-i chipul.

Dacă ești tata, presupun că e un colaj care-ți amintește de ce ai pierdut. Oricum, a fost foarte îndrăgit, mai ales în familia noastră.

Imediat după dejun am început să despachetăm cutiile. Fiindcă acum nu mai aveam de gînd să plecăm din Manod. Eram cu tata cînd a apărut Jaguarul și Barry și Tone au coborît din mașină.

— Pot să vă ajut? a întrebat tata.

Mă gîndeam că tata e un bandit. Fugise. Dar acum, că era acasă, ce-aveau de gînd să-i facă?

I-au spus că au existat niște probleme și că aveau niște fotografii incriminatoare cu copiii lui și o pictură valoroasă. I-au arătat fotografia. Tata a rîs, s-a dus înăuntru și a ieșit cu pictura pe numere, care imita *Floarea-soarelui*. A ținut-o sus, ca să se vadă.

— Pictură pe numere, le-a spus. Se dă pe trei lire la tîrgul Bala Sea Scouts. Domnilor, cred că ați fost duși de nas.

Asta păru să-i cam indispună pe Barry și pe Tone.

— Ne-au luat douăzeci de lire, a zis Tone, privindu-mă.

Tata părea surprins.

— Nu sună a ceva ce-ar face copiii mei.

— în fine, nu contează, a spus Barry. Am venit să vorbim despre Mini Cooper.

— A, da?

Asta era. Acum chiar aveau să-l aresteze pentru că a încercat să fraudeze firma de asigurări.

— A dispărut și apoi a fost recuperată.

- înseamnă că am avut noroc, a spus tata.
- A pățit ceva?
- Nimic, a răspuns tata. Mă gîndeam s-o vînd pe eBay.
- Să nu faceți asta, a spus Tone.
- De ce nu? s-a mirat tata.
- Barry vrea s-o cumpere, l-a lămurit Tone.
- Am vrut mereu să am una din astea, a zis Barry. încă de cînd am

văzut *Jaf în stil italian*.

- Aha. Bine atunci. Foarte bine.

Și chiar era foarte bine. Era cel mai bun lucru din toate timpurile. Tata a zis că ar putea lua cinci mii pe ea pe eBay. Barry a răspuns că nu vrea să plătească atît, dar în schimb putea să plătească pe loc, cu bani gheață, dacă se înțelegeau la preț, așa că au vorbit despre prețuri multă vreme, în timp ce Barry tot dădea ocol mașinii, uitîndu-se la cauciucuri.

- Sunt cam uzate pe interior, în față, a spus. îmi fac griji pentru aderență.

Tata a deschis ușa șoferului și atunci a văzut Barry maneta de semnalizare cu lumina care licărea la capăt.

- O, are chestia asta originală. Hai s-o luăm.

Și-au bătut palma. Barry i-a dat tatei ceva ce arăta ca un sandviș uriaș, doar că era făcut din bani.

- Stai, i-a spus el deodată, luînd o bancnotă de douăzeci de lire de deasupra teancului. Atît au luat copiii tăi de la noi. îi iau înapoi.

Pe urmă Barry a sărit în mașină și a pornit-o. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să apese semnalizarea și să chicotească la luminițe. Și cu asta, au plecat. M-am urcat pe zidul scund și am privit cele două mașini pînă departe, pînă cînd au intrat pe strada Blaenau (B5565). Din cînd în cînd, semnalizatoarele se aprindeau la întîmplare pe stînga sau pe dreapta, dar mașina noastră și-a continuat drumul pînă s-a pierdut în zare.

— Sper că au asigurare, a spus tata,' zîmbind. Acum avem un mic capital pe care îl putem investi în afacere, a adăugat el, ridicînd teancul de bani. Şi asta am şi făcut. În scurt timp, totul era ca înainte. Iar asta este lucrul la care se pricepe cel mai bine tata: să repare lucruri.

22 AUGUST

Meniu:

*PANORAMĂ: doi cîrnaţi, şuncă, ouă, sîngereti, roşii, pîine prăjită NATURĂ
MOARTĂ (opţiunea vegetariană): roşii, fasole, ou, ciuperci, pîine prăjită*

*SCHIŢĂ: pîine prăjită cu cînat sau fasole şi cafea COLAJ: cinci ingrediente la
alegere şi cafea tocană galeză de miel cu orz plăcintă galeză cu sos de brînză
Prăjituri şi cafea la alegere*

La pachet: domnişoara Stannard (două Twix şi un FT)

Observaţie: NIMĂNUI NU-I PLACE ORZUL

De-acum nu mai suntem doar Oaza Miracolul Auto din Snowdonia şi Xerox. Suntem şi o cafenea, cea mai mare atracţie de interior din Manod. Minnie a vrut să ne numim Bîrlogul Bandiţilor, dar a pierdut la vot. Numele este Cafeneaua Capodopera. încă mai ţinem un registru de carburant, dar acum se ocupă mama de el. Eu sunt mai degrabă cu meniurile. Meniul de prînz se schimbă zilnic, îl scriu de fiecare dată în registru şi mai adaug cîteva observaţii. De pildă, nimănu-i place orzul. Aşa că toate lumea a cumpărat plăcintă galeză. Şi asta era o problemă, fiindcă trebuia să le facem separat, pe cînd tocana o ţineam toată într-o oală.

Ţin minte că a trebuit să facem douăzeci de plăcinte, pentru că asta a fost ziua în care picturile s-au întors la Galeria Naţională. Toate camionetele au parcat în spatele porţii şi toţi şoferii au venit să ia prînzul. Pînă şi Lester a venit şi a cerut ochiuri pe pîine prăjită. Şi spusese că nu mănîncă ouă!

Apropo, am rezolvat și marele mister: de ce nu făcea Michelangelo ouă. Era băiat. Cocos. Și am rezolvat și misterul celălalt: de ce a încetat Donatello să facă ouă. A scos vreo șase pui mici și albi. I-am

arătat lui Lester și l-am rugat să-i boteze. — Ce zici de Splinter, April, Shredder și... Mi-e teamă că nu-mi mai amintesc cum îi cheamă pe ceilalți.

— Bine, am zis eu. Splinter, Shredder, April, Renoir, Monet și Massys.

Mai târziu, în ziua aia, am urcat pe munte să vedem soarele. Gardul de sîrmă ghimpată dispăruse. Unul dintre Tehnodromuri era tot acolo, dar acum era gol. Puteai să intri direct în carieră. Am mers pînă jos, la galeria mare, unde am aprins luminile. Era... ei bine, era goală, o pustietate imensă, unde fuseseră toate picturile.

În drumul spre casă m-am oprit și i-am arătat mamei desenele de pe stîncă. S-a uitat și ea la imaginea ascunsă sub mușchi a celor două femei.

— Incredibil! Știi cine sunt, nu?

A mai căutat pe sub mușchi și chiar în vîrfurile stîncii a văzut că cineva scrisese două nume.

Apoi tata s-a dus să le ia pe domnișoarele Edna și Elsa, le-a adus la bolovan și le-a arătat desenul și ce scria deasupra lui. Scria: „Elsa și Edna. Atrag toate privirile.“

Fiindcă desenul era săpat în piatră, Elsa putea să-l simtă cu degetele, ceea ce n-ar fi putut face cu o pictură. Edna i-a pus degetele în scobiturile stîncii și ajutat-o să și le miște de-a lungul literelor.

Un zîmbet uriaș a înflorit pe fața Elsei. Fiindcă era o imagine cu ea de-acum multă vreme, cînd era încă frumoasă, probabil făcută de tatăl ei într-o zi friguroasă, cînd se gîndea la fetele lui, în loc să taie ardezie. Și iată o încă acolo, după atîta timp, o clipă care n-avea să treacă niciodată.

Dacă vreți să încercați vreodată o Constable CiocoCrisp în Cafeneaua Capodopera, acum e ușor de găsit. Urmați indicatorul pentru Manod de pe A496 și mergeți tot înainte, până la capătul străzii. Avem mulți vizitatori acum. Suntem atât de ocupați, încât tata a construit și o extensie, ca o seră. Se numește Galeria. Colajul lui Mărie e expus acolo, pe perete. La fel și unul dintre panourile picturii cu Elvis, o imagine cu el din videoclipul de la *Jailhouse Rock*. Și *Floarea-soarelui* a noastră, pictată după numere. Și mai avem și o vedere excepțională spre munte.

MULȚUMIRI

Tablourile din colecțiile Galeriei Naționale chiar au fost evacuate în Manod în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial. Jessica Collins, de la Galeria Națională, și Dafydd Jones de la Siop Llyfrau'r Hen Bost din Blaenau Ffestiniog au acceptat amândoi cu generozitate să îmi spună povestea. Dinamicul și frumosul oraș Blaenau Ffestiniog nu se compară deloc cu orașul Manod inventat de mine. Povestea Măriei Pasqua este și ea adevărată și poate fi găsită într-o biografie emoționantă scrisă de fiica sa, Magdalen Goffin. Luther Blissett a fost într-adevăr fotbalist, dar transferul făcut din greșală este un mit. Povestea cu ficatul nu este adevărată, a fost inventată de Denny. Dar este adevărat că există o școală mare în Gumbi. Se numește St. Martin (www.guardian.co.uk/getinvolved). Nu știu nimic despre mașini și nicio boabă de galeză. L-am întrebat pe Ian Miliar despre mașini și pe Marc Evans despre galeză. Benedict, Gabriella și Chiara au coborât cu mine în mină și galerie. Am fost inspirat și de copiii de la școala primară catolică St. Raymond din Netherton.

Redactorul cărții a fost fabuloasa și energica Sarah Dudman.

Însă mai presus de orice, aș vrea să le mulțumesc părinților mei. M-am întâlnit pentru prima oară cu minunățiile artei când m-au dus de mână prin

Galeria Walker din Liverpool, iar mai apoi stînd alături de tata, cînd studia Renașterea pentru diploma de licență, în fața televizorului, la primele ore ale dimineții.